

Tư Nhân Hoa Viên

Contents

Tư Nhân Hoa Viên	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4	25
5. Chương 5	34
6. Chương 6	43
7. Chương 7	51
8. Chương 8	57
9. Chương 9	65
10. Chương 10	73

Tư Nhân Hoa Viên

Giới thiệu

Văn án: Từ Văn Uyên không thể đem ánh mắt của mình dời khỏi trên người Kha Nhất Minh. Đây là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-nhan-hoa-vien>

1. Chương 1

Từ Văn Uyên không có nửa điểm ý tứ thu liễm ánh mắt nóng rực của mình. Khiến cho đối tượng bị hắn nhìn như vậy cũng phải lộ vẻ không được tự nhiên, cho dù mọi người bên cạnh hắn bởi thế cũng đã sớm nhận ra được dục vọng của hắn.

“Khụ!” Bằng hữu của hắn Trình Dịch Hạo che miệng chịu không nổi, hướng hắn ho nhẹ một tiếng, “Văn Uyên, cậu có thể hay không thu liễm một chút?”

“Không thể.” Từ Văn Uyên đáp đến thật nhanh, dù đang nâng ly rượu hơi chút ngửa mặt lên uống nhưng tầm mắt cũng chưa từng rời đi người cách đó không xa một giây.

“Cậu không sợ mạo phạm giai nhân?”

“Mỹ nhân chỉ dùng để thưởng thức.”

“Cậu can tâm tình nguyện chỉ thưởng thức?” Trình Dịch Hạo đối hần chế nhạo.

Từ Văn Uyên khê nhếch môi cười một chút, có lẽ ngay cả hần cũng chưa từng tự giác, nhưng nụ cười này khiến hần vốn đã là tiêu điểm của mọi người, nay càng một mình chiếm được vô số đạo ánh mắt kinh ngạc cùng ái mộ.

“Hạo, cậu hiểu tôi, không phải sao? Đương nhiên không có khả năng!”

Trình Dịch Hạo thở dài.

Vì ánh mắt xung quanh đều ở trên người Từ Văn Uyên, cũng là vì một kẻ đáng thương lại sắp bị Từ Văn Uyên bắt lấy đùa bỡn nhưng lại cam tâm tình nguyện.

“Cậu làm tôi nghĩ đến một từ.”

“Gì?”

“Y quan sở sở (Áo mũ chỉnh tề).”

“Tôi cứ nghĩ cậu muốn nói là y quan cầm thú (mặt người dạ thú).”

“Tôi sợ như thế sẽ liên lụy làm hạ thấp bản thân khi cùng cậu trở thành bằng hữu.”

“Tôi nhớ y quan sở sở vốn là lời khen a.”

— lần sau có cơ hội tiếp tục thảo luận với cậu ý tứ nguyên bản của cái từ này.” Trình Dịch Hạo nâng ly đặt ở trên quầy bar bên cạnh, đứng dậy chạy đi.

Từ Văn Uyên rút cuộc dời đi ánh mắt, hướng hần liếc một cái: “Cậu như vậy thật không tính là bằng hữu.”

Trình Dịch Hạo ngoái đầu nhìn lại cười: “Bằng hữu chính là có phúc cùng hưởng, gặp nạn đều tự phi (tự bay). Tôi tránh đây, cậu tự thu xếp ổn thỏa đi.”

Trình Dịch Hạo không có nửa điểm nghĩa khí rất nhanh rời đi, lưu lại Từ Văn Uyên lại không có nửa điểm tỏ vẻ sợ hãi, ngược lại vẫn bộ dạng bình thản ung dung mà đối diện nam nhân đang hùng hổ bước nhanh đi tới phía hần.

Đây cũng là vì hần vừa mới không dẫu dực vọng nhìn thẳng người kia dẫn tới phiền phức.

Cuối cùng nam nhân về mặt phần nộ dừng ở trước mặt hần, nếu không phải xung quanh nhiều người, Từ Văn Uyên khẳng định y sẽ trực tiếp bổ nhào qua cho hần một quyền. Đối với thương trường lão gian như Từ Văn Uyên mà nói, nam nhân đứng ở trước mặt hần rất dễ hiểu, y là loại người vui mừng lộ rõ trên nét mặt, đem cái gì cũng đều đặt thể hiện ra, căn bản không cần hần nửa điểm phải suy đoán tâm tư của đối phương.

Nắm chặt song quyền, bộ ngực kịch liệt phập phồng, ở dưới ánh đèn vàng nhạt là gương mặt đã trưởng đến đồ bồng, ánh mắt cơ hồ trở thành hình tròn, lần nữa biểu thị sự bất mãn cùng phần nộ đối với Từ Văn Uyên, dám xâm phạm lãnh địa của người khác.

Nam nhân vốn là gắng sức hô hấp vài lần, giống như đang kiềm chế lửa giận sắp bùng nổ, cố gắng bình tĩnh cùng hần đối thoại. Kỳ thật người dễ dàng kích động như thế này chính là kiểu Từ Văn Uyên tối không hứng thú, nhưng hôm nay, hần khó có được hảo tâm tình một bên vẫn mỉm cười uống rượu, một bên lẳng lẳng thưởng thức người này mặt đỏ tai hồng, khuôn mặt biểu cảm thật sinh động.

Trong mắt người kia, vẻ mặt như thế của Từ Văn Uyên càng khiến y tức giận, rõ ràng chính là trắng trợn khiêu khích! Vì thế, dù kiềm chế thế nào, cuối cùng vẫn là không chế không nổi, nam nhân giơ tay lên trực chỉ vào mặt Từ Văn Uyên, ngón tay gần như đụng tới cái mũi cao thẳng của hần.

Nam nhân nộ hỏa bùng bùng nói:

“Tôi cảnh cáo anh, không cho phép lại dùng ánh mắt như vậy nhìn chằm chằm Thiếu Hoa, nếu không, đừng trách tôi không khách khí!”

“Nhất Minh!”

Từ Văn Uyên còn chưa kịp mở miệng, một đạo thanh âm thanh thúy liền chen vào giữa bọn họ. Từ Văn Uyên theo tiếng nhìn lại, thấy một nam sinh thân hình nhỏ nhắn, khuôn mặt khả ái.

Khi tầm mắt hắn cùng nam sinh gặp nhau, Từ Văn Uyên liền hướng hắn chớp chớp mắt, nam sinh ngay lập tức đỏ mặt, cúi đầu xuống! Không ai có thể chống lại được nụ cười như dụ hoặc của Từ Văn Uyên, hầu như là vậy.

“Phanh!” Một tiếng vang thật lớn vang lên bên cạnh bọn họ, cũng làm cho bọn họ đồng thời mà bị dọa nhảy dựng lên, theo thanh âm nhìn tới, nguyên lai là nam nhân lúc trước về mặt phần nộ một quyền thật mạnh đánh lên bàn rượu, chẳng những cái ly lay động, rượu cũng bị đổ vãi ra một bàn.

Nam nhân tên là Nhất Minh dùng sức kéo nam sinh ra phía sau, dùng ánh mắt hung ác nhìn chòng chọc Từ Văn Uyên.

“Tôi khuyên anh tốt nhất tự kiềm chế một chút, đừng với tình nhân của tôi động ý biến thái, nếu không, tiếp theo, nắm đấm này liền trực tiếp đánh lên trên mặt anh!”

“Nhất Minh, đừng hung dữ với Từ tiên sinh như vậy, hắn thật ra...”

“Không cần em nhắc nhở, anh biết hắn là ai!” Nam nhân lớn tiếng cắt ngang lời nói của nam sinh, “Không phải là mở một công ty buôn bán lời một chút tiền, tự cho là rất tuấn tú, nơi nơi đùa bỡn tình cảm người khác Từ Văn Uyên Từ đại tổng tài sao?”

Lần đầu tiên nghe được có người lý giải mình như vậy, Từ Văn Uyên thiếu chút nữa cười ra tiếng, cũng may tự chủ đủ mạnh, bằng không hẳn thực sẽ ngay tại chỗ cười bò trên mặt đất.

Người một bên sớm vênh tai nghe bọn họ nói chuyện có chút không kiềm chế được mà bật cười, không phải là bởi vì cái khác, chỉ là vì nam nhân đối Từ Văn Uyên rõ ràng đã đánh giá sai lầm.

Xã hội bây giờ mở một công ty buôn bán lời một chút tiền dễ sao? Chỉ cần trong tay có chút tiền không dùng đến, ai cũng có thể mở công ty hữu danh vô thực rồi làm lão bản, nhưng là có thể giống Từ Văn Uyên “buôn bán lời một chút tiền” như thế, tựa hồ lại không có mấy người. Từ Văn Uyên thân là tổng tài công ty Thương Thị một năm tài sản hơn trăm triệu, mỗi ngày nhập vào sổ kế toán cũng là con số khiến người trợn mắt há mồm, nếu này chỉ gọi là “buôn bán lời một chút tiền”, như vậy người khác kiếm được căn bản không phải tiền, mà là giấy!

Về phần tự cho là rất tuấn tú, Từ Văn Uyên cũng không thể xem là tự cho rất tuấn tú được, bởi đây là sự thật. Một câu có thể khái quát, nếu Từ Văn Uyên không soái, kia trên thế giới cũng không có soái ca.

Từ Văn Uyên thật sự thực xuất sắc, không riêng gì diện mạo, hắn còn rất có mị lực, sâu xa trầm ổn đầy tài trí. Nếu hắn không có tiền, nếu hắn đi làm ngư lang, vì một nụ cười của hắn, các nữ nhân mê luyến hắn cũng có thể khuynh gia bại sản. Nhưng hắn rất có tiền, hắn không cần bất luận kẻ nào vì hắn xài một phân tiền, chỉ có những nữ nhân nguyện làm mọi thứ vì lấy lòng hắn.

Nhưng mà Từ Văn Uyên, không thích nữ nhân.

Hắn trước xuất hiện trên tạp chí được nữ nhân bầu là nam nhân muốn cùng lên giường nhất.

Hắn sau xuất hiện vẫn là nữ nhân bỏ phiếu bầu là nam nhân muốn cùng lên giường nhất, các nữ nhân nói, nam nhân giống hắn như vậy, cho dù là đồng chí, cũng nguyện ý cùng hắn lên giường, dù chỉ có một đêm.

Từ Văn Uyên chưa bao giờ che dấu qua mình là đồng tính luyến, chính là không công khai thôi. Công khai chuyện đó đối với hắn không có chút nào ảnh hưởng, cho dù có, hắn cũng hiểu được phương hướng phát triển tốt, dù sao, một vài khách thương cùng hắn hợp tác cũng không tiếp tục cấp bách muốn dùng mọi biện pháp đem con gái gả cho hắn.

Còn về châm chọc khiêu khích của một bộ phận người, sau lưng tuy không biết nói như thế nào, nhưng khi giáp mặt, ai cũng không dám trực tiếp đối với hẳn, người có thể dễ dàng chi phối cuộc sống người khác thậm chí là cả vận mệnh, nói tam đạo tứ.

Đối với câu cuối cùng của nam nhân đùa bốn tình cảm của người khác, Từ Văn Uyên cũng không cho là như vậy, tuy rằng bạn giường của hẳn một người tiếp một người đều thay đổi, nhưng đây đều là dưới tình huống hẳn cùng đối phương hai bên tình nguyện mà phát sinh. Có hứng thú thì cùng một chỗ, ngoạn chán liền tan, huống chi nếu như đối phương nói, khi chia tay hẳn còn có thể cung cấp nhu cầu vật chất phù hợp, cam đoan đối phương vừa lòng, sẽ không mãi dây dưa.

Quay lại câu chuyện, sau khi nghe tiếng cười trộm xung quanh, nam sinh nho nhỏ bị nam nhân kéo ở phía sau khuôn mặt lại càng đỏ bừng, lôi kéo ống tay áo nam nhân, nhỏ giọng nói: “Được rồi, Nhất Minh, chúng ta về đi.”

“Cứ như vậy về?” Nam nhân vẻ mặt không cam lòng trừng mắt nhìn Từ Văn Uyên vẫn một bộ dáng không có nửa điểm hối lỗi.

“Vậy anh còn muốn như thế nào nữa? Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, về thôi, hơn nữa em cũng mệt rồi.” Nam sinh cúi đầu khuyên nam nhân không chịu đi, động tác kéo áo cũng bắt đầu dùng sức, tựa hồ đứng ở đây làm hẳn rất khổ não.

Hẳn là cảm nhận được tâm tình đồng bạn, nam nhân tuy rằng vẫn tức tối bất bình, nhưng sau khi hung hăng trừng mắt nhìn Từ Văn Uyên liền cầm lấy tay nam sinh, bước nhanh rời đi quán bar chỉ có đồng tính luyện mới có thể vào.

Lúc nam sinh bị nam nhân kéo đi hướng cửa ra thì quay đầu lại liếc mắt nhìn Từ Văn Uyên một cái, Từ Văn Uyên mỉm cười, lộ ra biểu tình đầy thâm ý khác, khiến nam sinh ngượng ngùng lập tức quay đầu lại, không dám nhìn hẳn nữa.

Từ đầu đến cuối, Từ Văn Uyên cũng không nói qua một tiếng, đợi cho thân ảnh hai người bọn họ biến mất ở bên ngoài quán bar, Từ Văn Uyên buông ly rượu đứng lên, trực tiếp bước tới lầu hai, chỉ có riêng người đặc biệt mới có thể vào.

“Còn tưởng rằng sẽ có kịch hay để xem, không nghĩ tới cứ như vậy kết thúc.”

Trình Dịch Hạo an vị ở bên cạnh tủ kính lầu hai nhìn xuống tình cảnh dưới tầng, lúc Từ Văn Uyên đi tới thì vẻ mặt tiếc hận mà đối diện hẳn.

“Cậu hôm nay thấy chết mà không cứu, tôi nhớ kỹ.”

Từ Văn Uyên ngồi đối diện với Trình Dịch Hạo, cầm lấy chai rượu mà rót cho mình nửa ly.

“Kia Từ đại tổng tài, ngài là muốn tra tấn tôi như thế nào đây?” Trình Dịch Hạo xem thường giang ra hai tay.

Từ Văn Uyên trầm ngâm một lát, mới nói: “Giúp tôi điều tra nam sinh gọi là Thiếu Hoa kia.”

Trình Dịch Hạo lại thở dài một tiếng: “Tôi chỉ biết cậu không phải chỉ nhìn mà thôi.” Dừng lại một chút, hẳn lại nói, “Cậu muốn khi nào thì lấy?”

Từ Văn Uyên ánh mắt chợt lóe.

“Càng nhanh càng tốt.”

Quả nhiên rất nhanh, sáng sớm ngày thứ hai, tại phòng làm việc của mình Từ Văn Uyên liền nhận được văn kiện Trình Dịch Hạo fax tới.

Từ Văn Uyên cùng Trình Dịch Hạo đơn thuần chỉ là từ thời đại học nhận thức bằng hữu, chẳng qua Từ Văn Uyên sau đó buôn bán, còn Trình Dịch Hạo thì mở công ty luật Sự Vụ Sở.

Tài liệu Trình Dịch Hạo gửi tới ghi kỹ càng tỉ mỉ đến ngay cả điện thoại ở quê nhà người ta đều có, Từ Văn Uyên xem trong chốc lát, cầm lấy di động đặt trên bàn, chiếu theo số điện thoại di động trên bản fax ấn gọi, chỉ một lát sau, từ điện thoại liền truyền đến giọng nam thanh thúy đã từng nghe qua.

“Xin chào, tôi là Sở Thiếu Hoa, xin hỏi ai đây?”

“Tôi là Từ Văn Uyên.” Từ Văn Uyên ở đầu kia vẻ mặt đầy ý cười.

“...A?” Đối phương tựa hồ không có kịp phản ứng.

“Tôi là Từ Văn Uyên, tối hôm trước, chúng ta có gặp mặt qua ở quán bar.”

“Là, là anh!?” Đối phương hiển nhiên nhận phải không ít kinh hách, “A, không, là Từ, Từ tiên sinh... Tại sao, tại sao anh lại gọi điện cho tôi?”

Từ Văn Uyên không có giải thích, chỉ là trầm giọng nói: “Cậu đêm nay có rảnh không?”

“Cái gì?”

“Tôi muốn mời cậu đi ăn cơm, cho nên muốn biết cậu tối nay có rảnh không?” Từ Văn Uyên cầm di động tuy là hướng đối phương hỏi, nhưng hẳn vẫn là sớm biết đáp án sẽ giống nhau, phi thường tự tin.

“...Được, được.” Mặc dù đối phương có chút do dự, nhưng vẫn trả lời như trong dự liệu của Từ Văn Uyên.

“Như vậy, 6 giờ rưỡi tối nay tôi tới trường học đón cậu, không gặp không về, tái kiến.”

“Sao? Thật là...”

Nói xong, Từ Văn Uyên làm bộ như không nghe được đối phương nghi hoặc, liền trực tiếp cúp điện thoại. Hơi qua một lát sau, Từ Văn Uyên bấm điện thoại nội tuyến đối với thư kí riêng nói: “Trữ thư kí, tối hôm nay tôi có việc riêng, cô giúp tôi hoãn lại toàn bộ các cuộc hẹn đã định nhé.”

“Hảo, tổng tài.”

Sau khi cúp điện thoại, tâm tình Từ Văn Uyên so với trước dường như tốt hơn không ít, lúc làm việc, vẻ mặt cũng rất thoải mái.

Buổi tối 6 giờ rưỡi, khi Từ Văn Uyên đúng giờ xuất hiện trước cửa trường thì Sở Thiếu Hoa đang đứng ngây ngẩn cả người ở ngoài cửa do dự không biết nên làm thế nào.

“Có phải tò mò tôi tại sao lại biết trường học của cậu?” Từ Văn Uyên nháy mắt mấy cái, cười đến có chút nghịch ngợm.

Sở Thiếu Hoa vẫn chưa kịp lấy lại tinh thần ngơ ngác nói: “Còn, còn có số điện thoại di động...”

“Lên xe trước, tôi sẽ nói cho cậu biết.”

Từ Văn Uyên hết sức thân sĩ (mang phong cách quý ông) vì Sở Thiếu Hoa mà mở cửa xe, cười ý bảo hẳn lên xe.

“Nhưng mà...”

Sở Thiếu Hoa nhìn Từ Văn Uyên, vẻ mặt chần chờ.

“Cậu là lo lắng bị tôi làm thịt sao, hay là lo lắng bạn trai cậu sẽ tức giận?”

“Nếu như nói là lo bị tôi ăn sạch thì tôi cam đoan với cậu, chưa có sự đồng ý tôi sẽ không chạm tới một đầu ngón tay của cậu. Nếu như là lo lắng bạn trai cậu, cậu chỉ cần nói là cùng một bằng hữu ăn cơm chắc cũng sẽ không hoài nghi đâu.”

Từ Văn Uyên vốn là người khó có thể làm cho người khác hoài nghi, hơn nữa nụ cười chân thành như gió mát, lại càng tăng thêm vài phần độ hảo cảm của người khác đối với hắn. Sau khi ngơ ngác nhìn Từ Văn Uyên một hồi, Sở Thiếu Hoa cuối cùng gạt đầu lên xe Từ Văn Uyên.

Thấy hắn lên xe, Từ Văn Uyên ý cười càng đậm, hắn đóng cửa xe lại, đi tới bên kia lên xe, thắt giây an toàn, sau đó lái xe quay lại rời đi.

Bởi vì nhà hàng đã sớm đặt hảo, nên Từ Văn Uyên liền trực tiếp lái xe tới đó, cho đến khi bọn họ đều ngồi vào trong phòng được bố trí tinh xảo lãng mạn thì đã là bảy giờ hơn.

“Cậu muốn ăn gì?” Lúc gọi món, Từ Văn Uyên quan tâm hỏi Sở Thiếu Hoa.

“Tùy ý là được rồi.” Tựa hồ rất ít đến dùng cơm ở địa phương cao cấp như vậy, Sở Thiểu Hoa có vẻ có chút mất tự nhiên.

“Cậu chính là khách quý của tôi, như thế nào có thể tùy tiện chứ?” Lúc này Từ Văn Uyên cười khiến Sở Thiểu Hoa dần dần đỏ mặt, cuối cùng gật đầu không dám tiếp tục nhìn thẳng hấn, “Như vậy đi, liền gọi những món chiêu bài của nhà hàng này vậy.”

Sau khi nói xong, Từ Văn Uyên khép lại thực đơn đưa cho người phục vụ, nhẹ giọng gọi các món ăn lên. Từ Văn Uyên đã là khách quen ở đây nên người phục vụ lập tức tiếp nhận, thu hồi thực đơn liền rời đi.

Sau khi trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Từ Văn Uyên hai tay đan chéo một chỗ, chống cằm, bắt đầu dùng ánh mắt nóng rực khiến Sở Thiểu Hoa quen thuộc kia nhìn chăm chăm hấn. Ban đầu Sở Thiểu Hoa muốn làm bộ như lơ đãng, nhưng vừa mới một phút đồng hồ, hấn liền cả người không được tự nhiên, bị tầm mắt nóng bỏng như vậy nhìn thẳng vào, thân thể tựa hồ cũng nóng theo.

“Ừ, Từ tiên sinh...” Rốt cuộc nhìn không được, hấn ngẩng đầu lên, ngại ngần mở miệng.

“Gọi tôi Văn Uyên là được rồi.” Từ Văn Uyên cười nói.

“Nhưng là...”

“Tất cả mọi người đều gọi như thế, cậu không cần khách khí.”

Từ Văn Uyên có chút cường thế nói, làm Sở Thiểu Hoa cũng không thể tiếp tục cự tuyệt, sau khi hơi gật gật đầu, hấn lại hỏi: “Ừ... Văn Uyên, tại sao anh lại biết số di động của tôi, lại còn biết cả trường học nữa?”

“Tôi có điều tra qua chuyện của cậu.” Từ Văn Uyên thành thực nói cho hấn biết.

“A?” Sở Thiểu Hoa trừng lớn đôi mắt đen xinh đẹp của hấn.

Từ Văn Uyên cười giải thích: “Tôi muốn biết toàn bộ chuyện của cậu, cho nên sau khi từ biệt ở quán bar, tôi lập tức đã điều tra mọi chuyện của cậu, có tục giận không?” Từ Văn Uyên nói lời cuối cùng âm thanh có chút thay đổi, thanh âm hỏi trầm thấp hơi lộ ra có lỗi.

Sở Thiểu Hoa nhìn hấn, thật lâu mới nói: “Tôi có thể hỏi anh... Vì sao lại điều tra chuyện của tôi vậy?”

Nụ cười của Từ Văn Uyên trở nên thâm thúy, thanh âm cũng càng trở nên trầm thấp, mang theo một cỗ mỉa mai hoặc bất luận kẻ nào cũng đều không chống lại được, vừa nhẹ nhàng, vừa vô thanh vô tức, khiến người nghe như đi đúng theo những gì hấn an bài...

“Cậu thử nói đi?”

Như thế nào lại hỏi ngược lại rồi? Ai cũng sẽ nghĩ như vậy thôi. Nhưng mà nghĩ lại, chỉ cần ngẫm lại một chút, đáp án liền không phải đã rõ.

Lúc ở trong quán bar dùng ánh mắt cực nóng nhìn hấn, lại đặc biệt điều tra hấn, lại mời hấn đến một nhà hàng xa hoa như vậy, còn nói những lời ái muội không rõ ràng...

Đáp án là cái gì? Cũng đã rõ ràng rồi. Cho dù không cần hấn chủ động nói mình cũng biết. Chính là một việc như thế, không phải sao? Tất cả mọi người không còn là tiểu hài tử, cái gì cũng cần phải giải thích rành mạch, đáp án nếu nói ra tựa hồ không có thú vị. Càng mơ hồ không rõ, càng lộ ra một tầng sương trắng mơ màng, càng muốn khiến người biết tôi thích người nhưng chỉ là không mở miệng, không phải để làm người nôn nóng, mà là để người biết đây mới là tình ý.

Đây mới là cách ngoạn của người giàu có.

Hoa tươi rượu ngon, tươi cười thâm tình chân thành, lại cứ vẫn không có lời yêu nào.

Hết sức tình cảm, hết sức lý trí, cũng hết sức nguy hiểm.

Bởi vì sau đó anh ta có thể đối với người nói, tôi căn bản không nói với cậu qua là tôi yêu cậu.

Ngay tại lúc ấy, người thông minh cũng sẽ hồ đồ nhất thời, mà người hồ đồ lại bắt đầu trở nên thông minh.

Người thông minh bởi vì quá thông minh, cho nên tự cho là hiểu biết ý nghĩ của đối phương, cho nên sẽ vào lúc đó phô trương sự thông minh của mình tuyệt sẽ không tiếp tục bức hỏi tiếp, mà là lòng tràn đầy vui sướng mà tiếp nhận hết thảy.

Người mơ hồ thì quá ngốc, bọn họ không biết dừng lại đúng lúc, sẽ liên tục hỏi, thẳng đến khi có một cái đáp án chân chính, mà đáp án này lại chính là bằng chứng cuối cùng, chứng minh đối phương từng nói qua anh ta yêu người.

Caio thủ tình trường thích cùng người thông minh chơi đùa chính là vì đạo lý như vậy, không cần phải nói tôi yêu cậu, chỉ cần một chút ám chỉ là được rồi. Nếu người cuối cùng thua, người cũng sẽ đối với lần này thúc thủ vô sách (bó tay hết cách), chỉ có thể hàm lệ nuốt hận.

Nhưng kiểu yêu sâu sắc thâm tình, tựa hồ chỉ tồn tại ở giữa nam nữ, ở nam đồng chí, cũng không phải kiểu hỏi đáp quá trầm trọng, chỉ cần vâng, ta coi trọng người là được.

Không quan hệ đến tình yêu, đối với loại người như bọn họ, chỉ vừa ý là có thể lên giường, sau đó cũng có thể nhất phách lưỡng tán.

Từ Văn Uyên hiểu được, Sở Thiểu Hoa hiểu được. Sở dĩ muốn trước tiên điều tra tư liệu của Sở Thiểu Hoa, chính là muốn biết rõ hắn có phải hay không là kiểu người có thể chơi đùa một chút, có phải là người hội giả hí chân hay không.

Trước kia Sở Thiểu Hoa tuy rằng chưa có tiếp xúc qua với Từ Văn Uyên, nhưng theo tạp chí cùng trên báo chí là có thể biết Từ Văn Uyên là một nam nhân không chung tình, hắn chỉ chơi đùa mà thôi, chơi chán sẽ tìm người khác, trao cả trái tim cho hắn chính là hành vi tự sát.

Sở Thiểu Hoa trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng đối với Từ Văn Uyên nói: “Tôi đã có bạn trai...”

Từ Văn Uyên lại cười: “Nếu cậu thật sự nghĩ như vậy, hiện tại sẽ không cùng tôi ngồi ở đây rồi.”

Sở Thiểu Hoa nhìn thẳng vào Từ Văn Uyên, qua gần ba mươi giây, hắn như là được trút bỏ gánh nặng, hạ vai, sau đó lộ ra biểu tình cùng với bộ dạng ngây ngô lúc trước hoàn toàn bất đồng, Sở Thiểu Hoa học Từ Văn Uyên chống cằm ngả ngón nhìn thẳng qua.

Đây mới là bộ dạng chân chính của Sở Thiểu Hoa.

Từ Văn Uyên điều tra qua hắn, cho nên là đã biết rõ. Sở Thiểu Hoa sở dĩ không hề ở trước mặt hắn giả bộ, là cho rằng Từ Văn Uyên cùng hắn đều giống nhau, ở trước mặt đồng loại, giả tạo gì cũng đều trốn không thoát ánh mắt của đối phương.

“Từ tiên sinh, ngài có biết, nam đồng chí nếu muốn tìm một người bạn chân chính thích hợp thật sự là khó khăn.” Sở Thiểu Hoa sau khi rũ mắt nghĩ nghĩ, mới ngẩng đầu đối Từ Văn Uyên nói.

“Văn Uyên là được rồi.”

“Àn, Văn Uyên.” Sở Thiểu Hoa rõ ràng mà kêu tên hắn, “Tôi cùng Nhất Minh là một năm trước nhận thức, y là lần đầu tiên đi Gay bar thì gặp tôi. Cho tới bây giờ, tôi là tình nhân cùng giới đầu tiên của y, cũng là bạn giường cùng giới duy nhất, ở trong lòng y, tôi cũng như vậy. Y căn bản không biết tôi kỳ thật từ lúc thời trung học đã cùng vô số nam nhân lên giường qua. Tuy rằng Nhất Minh ở phương diện này không có kinh nghiệm gì, nhưng là y thực sự chịu tôi, đối với tôi phi thường tốt. Y phải mất thời gian rất lâu mới thừa nhận mình là gay, đi Gay bar không phải để tìm một nam nhân lên giường với y, y chỉ là muốn biết đây rốt cuộc là một thế giới như thế nào. Y nói với tôi, y là loại người chỉ biết toàn tâm toàn ý đi yêu một người, khi đó tôi vừa lúc chán ghét việc mỗi ngày cùng những nam nhân khác nhau lên giường, lời của y làm tôi động tâm, liền như vậy cùng y một chỗ.”

Từ Văn Uyên nhớ lại chuyện đã xảy ra ở quán bar đêm hôm đó, nghĩ tới nam nhân khuôn mặt vì phần nỡ mà đỏ bừng, sau đó liền thừa nhận nở nụ cười: “Y thoát nhìn thật là quan tâm cậu.”

“Chúng tôi xem như ở chung cũng không tệ, tôi cũng không muốn mất đi một nam nhân tốt như y.” Sở Thiểu Hoa bắt đầu thưởng thức chén trà trước mặt, nói: “Nhưng mà, y rất thật thà đơn điệu, không có bao nhiêu tính tình thú vị gì đáng nói, cuộc sống như vậy quả thật có điểm nhàm chán. Tôi có thể là chơi quen

rồi, mỗi ngày chỉ đối với một người như thế cũng cảm thấy phiền lòng, nhưng bởi vì lo sợ Nhất Minh phát hiện, đành phải cố nén dục vọng muốn tìm người khác lên giường.”

“Nhưng tôi xuất hiện.” Từ Văn Uyên chớp chớp hai mắt.

Sở Thiếu Hoa lắc đầu cười: “Văn Uyên, anh đối với chính mình thật có tự tin.”

“Tôi có khả năng để tự tin.”

“Đích xác.” Sở Thiếu Hoa dùng sức gạt đầu, “Không ai có thể chống lại được sự hấp dẫn của anh, đêm đó ánh mắt của anh thật sự rất rõ ràng, hơn nữa lại nóng bỏng như thế... Bị anh nhìn chăm chú như vậy, không có mấy người có thể không chế...”

Nghênh đón sự câu dẫn rất rõ ràng của Sở Thiếu Hoa, ánh mắt Từ Văn Uyên lại có thêm chút thâm thúy.

Lúc này, thức ăn đã được dọn lên, bọn họ cũng đành chỉ đối thoại, bắt đầu tinh tế thưởng thức những cao lương mỹ vị của nhà hàng cao cấp này.

>>Hết chương 1

2. Chương 2

Đêm đó, Sở Thiếu Hoa trực tiếp cùng Từ Văn Uyên tiến vào khách sạn.

“Cậu nói với bạn trai như thế nào khi đêm nay không về nhà?”

Nhìn Sở Thiếu Hoa mặc áo tắm đi tới, Từ Văn Uyên cầm ly rượu có chút tò mò hỏi.

“Tôi nói có luận văn cần làm gấp, nên trực tiếp ở lại ký túc xá. Vừa lúc y buổi tối phải tăng ca, cho nên tôi có trở về hay không cũng không sao.”

Từ Văn Uyên cao hơn Sở Thiếu Hoa hơn nửa cái đầu, cậu cầm lấy ly rượu trong tay hắn, làm cho chiếc ly nghiêng sang bên, dịch rượu cũng nhẹ chảy vào cổ họng mình. Uống xong, cậu thỏa mãn hơi hơi mị mắt, còn vươn đầu lưỡi liếm liếm môi dưới.

Dưới ánh đèn nhẹ nhàng, Sở Thiếu Hoa diện mạo thanh tú cùng làn da trắng nõn lại vừa mới tắm xong càng tăng thêm phần xinh đẹp, còn thêm biểu tình dụ hoặc như thế, đủ để cho ánh mắt Từ Văn Uyên thêm âm u.

Từ Văn Uyên dùng tay kia kéo thắt lưng trên áo tắm, để nó theo từng đường cong cơ thể của Sở Thiếu Hoa trượt xuống thẳm, còn hơi đổ thêm một ít rượu lên thân hình trắng nõn kia. Hắn cúi đầu, dùng lưỡi liếm dịch rượu, từng chút lướt qua một tắc da thịt.

Sở Thiếu Hoa nghiêng người, để đầu lưỡi của hắn có thể dễ dàng liếm trên thân thể mình, trước kỹ thuật cao siêu của Từ Văn Uyên, cậu rất nhanh liền trở khê liên tục.

Không chỉ là một đêm mà thôi, Từ Văn Uyên tuyệt đối tin tưởng khiến thân thể dâm dăng của Sở Thiếu Hoa cũng sẽ luyện tiếc mà rời đi hắn. Quả nhiên, từ đêm hôm đó, mỗi lần hắn hẹn Sở Thiếu Hoa, đều vui vẻ nhận lời, quan hệ bạn giường của bọn họ cứ như vậy duy trì gần hai tháng.

“Em là như thế nào lừa gạt bạn trai quá độ bảo hộ kia vậy?”

Bởi vì Sở Thiếu Hoa từng nói qua bạn trai của mình thường rất hay nghi ngờ lại quá mức bảo hộ, nghe Từ Văn Uyên đề cập, cậu liền lật người nằm tựa lên vai Từ Văn Uyên trả lời, “Nhiều nhất là đi làm việc hoặc là thực tập.”

Sở Thiếu Hoa so với bạn trai Kha Nhất Minh nhỏ hơn ba tuổi, năm nay đã là sinh viên năm ba nên việc cậu đi làm việc hay thực tập cũng không có gì lạ. Bạn trai cậu còn là một nhân viên trong bộ phận tiêu thụ

của một công ty điện khí, năm nay hai mươi bốn tuổi, một năm trước cùng Sở Thiếu Hoa trở thành tình nhân, ở chung một chỗ đã khoảng gần nửa năm.

“Chạy tới cùng tôi làm loại sự tình này, em không thấy tội lỗi nào sao?” Từ Văn Uyên trầm thấp cười, tách ra hai chân Sở Thiếu Hoa, trực tiếp tiến thẳng vào trong thân thể hắn.

Thở sâu vài cái, sau khi bình ổn hơi thở khi bị sát nhập, Sở Thiếu Hoa mới ngọt ngào ôm lấy cổ hắn, cũng ngậm chặt hơn ngạnh vật trong thân thể mình.

“Anh không biết là sự tình này càng cảm thấy tội lỗi thì càng kích thích sao?”

“Em thật sự là một ác ma.”

Ánh mắt Từ Văn Uyên bởi vì mang theo dục vọng mà càng trở nên sâu thẳm.

“Như nhau.”

Sở Thiếu Hoa không khách khí cười, sau đó nghênh đón vòng tình cảm mãnh liệt tiếp theo.

Từ Văn Uyên là lần đầu tiên nghĩ tới một người nhiều như vậy.

Thậm chí không tiếc dùng nhiều thời gian một chút, đoạn đường xa hơn, lợi dụng thêm một ít thủ đoạn.

Hiện tại, ngồi trong phòng làm việc của mình, Từ Văn Uyên tranh thủ một chút thời gian rảnh rỗi, trước máy tính gõ mấy hàng chữ, sau đó đem in ra, bỏ vào một phong thư bình thường. Trên phong thư, địa chỉ cũng đã được ghi tốt.

Sau khi đem phong thư cẩn thận dán lại, Từ Văn Uyên cũng không có trực tiếp đưa cho thư kí thay mình gửi đi, mà là tính toán đợi sau khi tan tầm, sẽ tự mình gửi.

Từ Văn Uyên lười nhác ngồi ở trên ghế, nhìn phong thư màu trắng trên tay, trên mặt lại xuất hiện ánh mắt mà chỉ khi hắn nhìn con mèo của mình, một nụ cười chờ mong và tràn đầy tự tin.

“Em cảm giác bạn trai em hình như đã nhận ra điều gì rồi.”

Một tuần sau cùng Sở Thiếu Hoa hẹn gặp, Từ Văn Uyên ngồi trên xe đang chuẩn bị cùng cậu đến khách sạn thì nghe cậu nói thế.

Từ Văn Uyên nhìn lên kính chiếu hậu, hỏi lại: “Em là nói, cậu ta hoài nghi sao?”

Sở Thiếu Hoa gật đầu: “Tuy rằng anh ấy cái gì cũng chưa nói, nhưng anh ấy là kiểu người có tâm tư gì cũng sẽ biểu hiện ra trên mặt, nếu muốn biết anh ấy đang nghĩ gì, kỳ thật không khó. Mấy ngày nay, anh ấy luôn theo bản năng tránh em, sau đó lại thường dùng bộ dáng muợn nói lại thôi, ít nhiều chắc cũng đã nhận ra chút gì đó.”

“Vậy sao em còn đáp ứng gặp tôi?”

Sở Thiếu Hoa bắt đầu trầm mặc, sau một lúc lâu mới lên tiếng: “Kỳ thật mấy ngày này em đã nghĩ qua cùng anh ấy có phải không thích hợp hay không, anh ấy hi vọng rất nhiều, mà em lại không thể trao cho anh ấy một tình yêu hoàn chỉnh. Em không thể chỉ quan tâm một người lại cả đời chỉ cùng một người lên giường, ngẫm lại đều cảm thấy có điểm đáng sợ, em cho rằng đây có lẽ là một cơ hội.”

“Em muốn ly khai cậu ta?”

Sở Thiếu Hoa lấy tay chống cằm, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói: “Nhưng em lại có chút lưu luyến sự quan tâm ở anh ấy, nói thật, tìm được một người đối với chính mình tốt như vậy, thật sự rất khó.”

Sở Thiếu Hoa dù sao cũng là người có kinh nghiệm tình trường, tuy rằng cậu không có thói quen thừa nhận tình yêu một lòng một dạ, nhưng loại quan tâm toàn tâm toàn ý như vậy ai cũng sẽ lưu luyến tiếc. Cậu hiểu được cảm tình như vậy phi thường khó cầu, muốn cậu cứ vậy mà buông tay, thật sự không nỡ.

“Ai, nếu Nhất Minh là loại nam nhân cởi mở thì tốt rồi. Em sẽ không để bụng anh ấy đi tìm người khác, em hi vọng anh ấy cũng có thể như thế, đối với em như vậy mới thật sự là vẹn toàn đôi bên.”

“Ha ha, nếu tôi là em, tôi cũng sẽ nghĩ như vậy.” Từ Văn Uyên nói lời này tuy rằng mang theo điểm cười, đáy mắt lại cất giấu sự thâm trầm khó có thể phát hiện.

“Mà với anh cùng một chỗ có thể hưởng thụ kích thích cùng khoái cảm khó có thể nói nên lời, muốn cự tuyệt gặp mặt, đồng dạng cũng là một chuyện rất khó khăn a.” Sở Thiếu Hoa tà tà nhìn, cho Từ Văn Uyên một ánh mắt khiêu khích. “Cho nên hiện tại, em chỉ có thể thuận theo tự nhiên, nếu chuyện của chúng ta thật sự bị bạn trai em phát hiện, vậy đến lúc đó rồi nói sau. Kỳ thật, anh ấy để ý em như vậy, có lẽ em tùy tiện nói vài câu liền tha thứ cũng nên.”

Từ Văn Uyên cười: “Em tựa hồ đối với chính mình rất có lòng tin.”

“Đó là bởi vì Nhất Minh rất dễ lừa gạt.”

Sở Thiếu Hoa hiện một nét cười nhàn nhạt, trong tươi cười lại cất giấu một chút ý tứ khó phát hiện.

Dù sao thì bọn họ cũng kết giao gần một năm, dù sao cậu phản bội một người yêu cậu như thế, nói không cảm thấy tội lỗi là gạt người, chẳng qua, cảm giác tội lỗi ở trước dục vọng lại chỉ là một điểm nhỏ mà thôi.

Sau khi vào phòng khách sạn, có lẽ bởi vì gần một tuần không quan hệ, bọn họ trong lúc chờ bữa tối liền nhanh chóng quần áo lấy nhau.

Rất nhanh, quần áo cả hai đều trong lúc kích cuồng mà tuột hết, lúc hai người chuẩn bị tiến thêm một bước nữa thì tiếng chuông cửa vang lên giống như ở trên đầu bọn họ dội một gáo nước lạnh, khiến dục hỏa đang tăng cao nhất thời vụt tắt.

“Có lẽ là phục vụ đưa bữa tối lên.” Từ Văn Uyên hướng Sở Thiếu Hoa đang nằm dưới thân cười một chút, xoay người xuống giường cầm lấy áo tắm treo một bên mặc vào, “Em chờ một lát, tôi đi mở cửa.”

Sở Thiếu Hoa không nói gì, chỉ nằm trên giường, từ từ bình ổn hô hấp.

Từ Văn Uyên là một cao thủ tình ái, cho dù chỉ mới bắt đầu cũng làm cho cậu, một người từng thân kinh bách chiến cũng khó có thể cưỡng lại, sau đó hãm sâu vào trong đó, cuồng loạn, thậm chí hơi thở cũng rối loạn.

Sở Thiếu Hoa chậm rãi bình ổn lại cảm giác mãnh liệt vừa nãy, chờ mong sự điên cuồng chốc lát tới.

Từ Văn Uyên không có xuyên qua miêu nhân (cái lỗ nhỏ nhỏ trên cửa ý) xem ai đứng ngoài cửa, trực tiếp mở khóa. Khi hắn thấy người đứng sau cửa, ngơ ngác một chút.

“Thiếu Hoa đâu?”

Người tới chính là người ngày ấy ở quán bar hùng hổ chạy đến trước mặt Từ Văn Uyên, cảnh cáo hắn không được phép nhìn tình nhân của mình — Kha Nhất Minh.

Không biết có phải vì ngọn đèn hay không, khuôn mặt Kha Nhất Minh thoát nhìn so với đêm hôm đó còn đỏ hơn, lồng ngực của y phập phồng, trong ánh mắt đang trừng trừng nhìn Từ Văn Uyên còn mang theo một đường tơ máu.

Y không có chờ Từ Văn Uyên trả lời, chỉ cảm hận hỏi một tiếng liền đẩy hắn ra tiến vào trong phòng, phần nộ tìm thân ảnh Sở Thiếu Hoa. Bộ dạng y vội vàng tựa hồ sớm khảng định tình nhân của y nhất định là ở trong gian phòng này. Lúc thân thể Kha Nhất Minh lướt qua, bên môi Từ Văn Uyên gợi lên một nét cười ý vị sâu xa.

“Thiếu Hoa, em ra đây, Thiếu Hoa — ”

Kha Nhất Minh thanh âm đột nhiên dừng lại, biết y nhất định nhìn thấy Sở Thiếu Hoa, Từ Văn Uyên chậm rãi đóng cửa lại, sau đó dạo bước đi vào trong phòng.

Tiếp đó, hắn thấy được cảnh như vậy.

Sở Thiếu Hoa không có bất kì cái gì che lại thân thể trần truồng của mình, chỉ ngồi ở trên giường, lẳng lặng nhìn người đang đứng ở trước mặt. Bởi vì Kha Nhất Minh đưa lưng về phía Từ Văn Uyên, cho nên hắn không nhìn thấy vẻ mặt của y, chỉ thấy thân thể y kịch liệt run rẩy.

Tựa như trôi qua một thế kỉ dài, Kha Nhất Minh mới phát ra thanh âm khàn khàn cực kì bi ai: “Thiếu Hoa, tại sao.... tại sao...”

Sở Thiếu Hoa không biết nên giải thích như thế nào, cúi đầu không nói gì.

Nhìn cậu như vậy, Kha Nhất Minh lập tức tiến lại gần, sau đó dùng thanh âm như gào thét: “Có phải hay không cái tên Từ Văn Uyên chết tiết kia uy hiếp em?”

Nghe y nói như vậy, Từ Văn Uyên bình tĩnh thế nào cũng không khỏi nhú mày. Xem ra ở trong lòng nam nhân này, hấn phi thường không tốt rồi.

“Không phải, là chính em tự nguyện!” Sở Thiếu Hoa ngẩng đầu lên, ánh mắt không có nửa điểm áy náy nhìn thẳng Kha Nhất Minh.

“...Cái gì?” Kha Nhất Minh hiển nhiên thật không ngờ cậu lại có thể lãnh tĩnh như vậy.

Sở Thiếu Hoa cào cào mái tóc mềm của mình, chuyển nửa người dưới thay đổi tư thế, lộ ra biểu tình không kiên nhẫn:

“Lừa anh lâu như vậy em cũng mệt mỏi. Nói cho anh biết, đây mới thực sự là em, người ở trước mặt anh luôn dễ dàng thẹn thùng kia, thoát nhìn lại vừa ngốc vừa vụng về chỉ là em giả bộ gạt anh mà thôi.”

“Em nói cái gì...”

“Anh vẫn không rõ? Chính là em một mực lừa anh, em căn bản không phải người ngây thơ gì, em từ lúc trước khi gặp anh không biết đã cùng bao nhiêu nam nhân nữa! Với anh cùng một chỗ thật quá nhàm chán, anh cái gì cũng không hiểu, vì phối hợp với anh em còn phải áp chế dự vọng của mình, căn bản không thể thỏa mãn. Cho dù không có Văn — Từ tiên sinh xuất hiện, em cũng sẽ cùng nam nhân khác!”

Khó có thể tiếp nhận, Kha Nhất Minh liên tiếp lui về phía sau.

“Thiếu Hoa... Em có biết mình đang nói cái gì không? Thiếu Hoa...”

“Em biết, hơn nữa em lại biết rất rõ! Sở Thiếu Hoa từ trước đến giờ không có khả năng chỉ chuyên tâm đến một người nam nhân! Với lại em cũng không yêu anh, chẳng qua chỉ lợi dụng anh thôi!”

Câu nói sau cùng của Sở Thiếu Hoa tựa như một viên đạn, khiến Kha Nhất Minh phải lùi lại từng bước. Toàn thân y cứng ngắc đứng ở trước mặt Sở Thiếu Hoa, thân thể run đến lợi hại. Cuối cùng, y cái gì cũng không nói, cúi đầu giậm dừ xoay người chạy đi.

“Em không đuổi theo sao?”

Sau khi Kha Nhất Minh bỏ đi, Từ Văn Uyên hướng Sở Thiếu Hoa đang ngồi ngơ ngác ở trên giường nói.

Mãi cho đến khi nghe thấy hấn nói, Sở Thiếu Hoa mới từ trên giường bò xuống, chậm rãi đem y phục mặc lại.

“Còn tưởng rằng sẽ có thể kiên trì thêm một chút thời gian, không nghĩ lại nhanh như vậy, em thậm chí còn không biết phản ứng như thế nào với quyết định của anh ấy.”

Thanh âm của Sở Thiếu Hoa quá mức lãnh tĩnh, cùng ngữ điệu bình thường hoàn toàn bất đồng, giống như là không có sinh khí.

“Em vừa rồi biểu hiện thực trấn định, tôi còn tưởng là...”

“Kỳ thật em luôn phát run... Em thậm chí nghĩ anh ấy có thể cho em một quyền hay không... Nếu anh ấy làm như thế, có lẽ em còn có thể lãnh tĩnh hơn. Nhưng anh ấy vẫn không làm như vậy... Cùng Nhất Minh ở chung một năm nay, đừng nói là đánh, chỉ cần em không cần thận đụng ở đâu, anh ấy đều lo lắng gần chết... Thật là một tên ngốc hết thuốc chữa...”

“Em bước tiếp theo định thế nào?” Biểu tình của Sở Thiếu Hoa quá mức tĩnh lặng, càng làm cho Từ Văn Uyên biết nhất định đã thực hiện được ý định.

Sở Thiếu Hoa mang lại áo khoác, nhìn Từ Văn Uyên liếc mắt một cái, nói: “Em vừa mới phát hiện một chuyện, kỳ thật em cùng Nhất Minh tuyệt không thích hợp. Anh ấy cần là một người yêu thật lòng thật

dạ, mà em lại cấp không nổi. Có thể cùng một chỗ đã là kỳ tích, tiếp tục nữa, có lẽ đối với chúng em đều là tổn thương. Hơn nữa... Nhất Minh yêu cũng không phải là em, mà là những biểu hiện giả dối kia thôi.”

“Em nghĩ, chúng em nên nói rõ mọi chuyện.”

Sở Thiếu Hoa sau khi nói xong, đi ra cửa, chỉ đi hai ba bước liền dừng lại quay đầu nhìn về phía Từ Văn Uyên.

“Thật có lỗi, đêm nay không thể bồi anh, tái kiến.”

“Tái kiến.”

Từ Văn Uyên nhún nhún vai không sao cả, cũng nói câu tái kiến.

Sở Thiếu Hoa đi rồi, bữa tối bọn họ chuẩn bị cũng được phục vụ đưa lên, nhìn phần bữa tối của hai người, Từ Văn Uyên không có một chút ý định muốn ăn.

Đợi cho trong phòng khách chỉ còn một mình hắn, thoạt nhìn tâm tình thật tốt, khẽ ngâm nga một bài hát, tự mình mở một chai rượu đỏ, sau đó đứng ở sát cửa sổ nhìn xuống cảnh đêm.

Trên mặt kính trong suốt, phản chiếu lại khuôn mặt tuấn dật của hắn, còn mang theo một nụ cười như đã định liệu trước.

Một tháng, Từ Văn Uyên đợi suốt một tháng mới bắt đầu hành động.

Từ Văn Uyên là kiểu người cho rằng chỉ có điều thực sự đáng giá mới có thể tiêu phí thời gian chờ đợi, lại đặc biệt chờ một tháng, tin tưởng đây tuyệt đối là cần thiết mới làm như vậy.

Từ Văn Uyên thực chú trọng tu chỉnh vẻ bề ngoài, hắn biết rất rõ tầm quan trọng của ấn tượng đầu tiên, vì thế, hắn sau khi tan việc liền không ngại đường xa về nhà một chuyến, đổi lại một bộ trang phục màu sắc nhạt hơn. Sau khi đổi xong quần áo xuất hiện ở trong gương chính là một nam nhân anh vĩ thoạt nhìn tương đối hiền hòa, lại không mất đi phong độ cùng ổn trọng.

Lái xe đi qua cửa hàng hoa thì hắn dừng lại mua một bó hoa.

Đóa hoa khá nhỏ, bó hoa cũng nhỏ, nhìn xinh xắn đáng yêu lại không mất sự nhu tình.

Loại hoa này gọi là Nhật nhật xuân, ý hoa nghĩa là tình hữu nghị của tuổi trẻ, vừa là chỉ tình yêu mới.

Với một nam tử cao lớn như Từ Văn Uyên cầm một bó hoa dài không quá mười lăm centimet, những tưởng sẽ thực buồn cười, không nghĩ tới lại thập phần tương xứng. Hơn nữa trên mặt hắn còn lộ ra tâm tình vui vẻ, làm cho những nữ nhân đi bên cạnh hắn đều phải liên tiếp quay đầu lại nhìn, không đành lòng rời đi.

Qua một lát sau, Từ Văn Uyên đứng ở trước cửa một căn nhà trọ trông rất bình thường. Hắn không có vội vã nhấn chuông cửa, mà trước tiên điều chỉnh thần sắc của mình, xác định phải nghiêm túc, mới nhấn xuống chuông cửa.

Bởi vì trước khi đến hắn đã cho người tìm hiểu qua, cho nên hắn biết lúc này người kia nhất định ở trong phòng, bởi vậy tuy rằng chuông cửa đã vang lâu nhưng không có ai trả lời, hắn cũng bám riết không tha, tiếp tục ấn xuống.

Xem như trời xanh không phụ khổ tâm của người đi, sau khi chuông cửa liên tục vang lên gần năm phút đồng hồ, rốt cuộc phía sau cửa cũng truyền lại thanh âm mở khóa, từ khe cửa, Từ Văn Uyên thấy được khuôn mặt âm trầm tiêu tụy hiện ra ——

Người trong phòng sau khi thấy rõ người đứng ở ngoài, không nói hai lời, trực tiếp đóng cửa, cũng may Từ Văn Uyên mắt sáng động tác nhanh, đúng lúc đem giày giữ lại cửa, khiến cửa không khép lại được.

“Anh tìm nhầm chỗ rồi, Thiếu Hoa sớm đã dọn đi!”

Không đóng được cửa, nam nhân bất đắc dĩ phải đem cửa mở ra một chút, khẩu khí không tốt nói với Từ Văn Uyên.

“Tôi tới là tìm cậu.”

“Cái gì?”

Nhìn nam nhân sững sốt, Từ Văn Uyên nghiêm túc nói với y: “Tôi muốn nói cho cậu một chuyện.”

“Chuyện gì?” Nam nhân nhăn lại mi.

“Cậu, không cho tôi vào sao?” Từ Văn Uyên hướng trong phòng nâng cằm, nhắc nam nhân chức trách của chủ nhà.

Tuy nam nhân căn bản không có đem Từ Văn Uyên thành khách, nhưng hấn quá mức nổi bật, nếu mà hấn vẫn cứ đứng ở đây như thế này nhất định sẽ thu hút ánh mắt của mọi người, sau đó bọn họ cũng đều trở thành tiêu điểm chú ý của những người xung quanh. Nam nhân suy nghĩ một lát, mới kéo xuống khóa, mở cửa để Từ Văn Uyên tiến vào.

Sau khi đi vào trong phòng, Từ Văn Uyên nhìn cả gian phòng không tính là lớn, ánh sáng tương đối tối, nhưng lại rất sạch sẽ làm cho người ta có cảm giác thoải mái.

Nam nhân đưa Từ Văn Uyên vào phòng, để hấn ngồi ở trên ghế sofa dành cho hai người, chính mình thì đi vào trong phòng bếp. Chốc lát sau, nam nhân đem ra một ly trà nóng đặt lên bàn trước mặt Từ Văn Uyên.

Nam nhân rõ ràng không chào đón mình, nhưng y vẫn xem Từ Văn Uyên là khách nhân mà chuẩn bị nước trà, hành động này làm Từ Văn Uyên càng thêm hài lòng.

“A, đúng rồi, đây là lễ vật.”

Từ Văn Uyên cầm bó hoa nhỏ trên tay đưa tới trước mặt nam nhân.

Nam nhân lặng đi một chút, sau đó trừng mắt nhìn chủ nhân của bó hoa nhỏ không thể tin nói: “Anh đưa tôi hoa?”

“Chính là lễ vật.” Từ Văn Uyên tỏ rõ lập trường.

“Nhưng anh cũng không cần phải tặng tôi hoa chứ? Chúng ta lại không có quan hệ gì.”

“A, thật có lỗi, tôi trước khi đến chỉ nghĩ mua cái này.” Từ Văn Uyên cười có lỗi, tay vươn ra vẫn hoàn toàn không có ý định thu hồi, mặc cho bó hoa xinh xắn đáng yêu cứ thế ở giữa không trung.

Nam nhân không nói gì, tựa hồ cũng hiểu được trong lời nói chính mình có hơi tính toán, liền yên lặng cầm bó hoa trong tay Từ Văn Uyên, nhưng sau đó liền xoay người tiến vào trong phòng bếp làm việc gì đó. Đợi cho lúc y đi ra thì bó hoa nhỏ đã tĩnh tĩnh nằm trong một cái bình thủy tinh, mà y thì trực tiếp đem đóa hoa tươi cắm vào trong đó, đặt ở chính giữa bàn.

Nguyên bản giữa bọn họ, không khí khá là cứng ngắc nặng nề, nhưng ngay khi bình hoa nhỏ được đặt giữa bàn, chẳng biết tại sao, không khí tựa hồ cũng trở nên tốt hơn.

Phát hiện này làm Từ Văn Uyên có chút vừa lòng, cảm thấy chủ ý đem hoa đến thật không sai.

“Nói đi, anh tìm tôi rốt cuộc muốn nói chuyện gì?”

Lúc này, nam nhân lên tiếng đánh vỡ không khí im lặng.

Từ Văn Uyên điều chỉnh tâm trạng, hấn đánh giá kỹ lưỡng nam nhân ngồi ở đối diện, nam nhân trước mắt tên là Kha Nhất Minh, tướng mạo cũng không quá xuất sắc. Y xem như là nam nhân dễ nhìn. Đầu tiên thì không có gì ấn tượng, nhưng là càng nhìn, càng cảm thấy được y thực đặc biệt, cuối cùng, sẽ là không thể thu lại ánh mắt nhìn y.

“Anh đều nhìn người khác như vậy sao?” Bị hấn nhìn chăm chăm đến không được tự nhiên, khó chịu lên tiếng, “Đêm đó ở trong quán bar cũng vậy, dùng ánh mắt như muốn đem người ăn hết mà nhìn chăm chăm Thiếu Hoa... Thật muốn cho anh một quyền.”

Từ Văn Uyên thu hồi tầm mắt của mình, lộ ra một tia cười nhẹ.

“Ánh mắt như muốn đem người ăn sạch... sao?” Từ Văn Uyên như là đột nhiên hiểu được, trầm giọng nói: “Nguyên lai là như vậy a.”

“Bất quá, tôi chỉ dùng ánh mắt như vậy nhìn một người mà thôi, chỉ có một.”

Biểu tình của Từ Văn Uyên dần trở nên thâm trầm. Kha Nhất Minh ngồi ở trước mặt hẳn bị nhìn chăm chú như vậy chẳng biết tại sao, lại cảm thấy được một thân hàn ý.

“Tôi lần này, chính là muốn cho cậu biết một việc.”

Từ Văn Uyên dừng lại, cho đến khi xác nhận Kha Nhất Minh đang nghiêm túc lắng nghe mới dùng thanh âm trầm thấp nói từng chữ: “Người gửi thư nặc danh cho cậu, là tôi.”

Không khí một trận cứng nhắc, Kha Nhất Minh thật lâu mới có phản ứng, y đem tầm mắt chuyển qua người Từ Văn Uyên, sau đó trừng to mắt nhìn nam nhân luôn mang theo một nụ cười nhạt trên môi.

“Anh...đang nói cái gì?” Kha Nhất Minh không thể tin hỏi hẳn xác nhận.

“Tôi biết cậu nghe được.” Từ Văn Uyên vẻ mặt hòa nhã, nhưng không muốn nói lại.

“Anh vì sao phải làm như vậy?”

“Vì để cậu biết được con người thật của Sở Thiểu Hoa, vì... để hai người chia tay.”

“Tại sao?” Câu trả lời của hẳn càng làm cho y kinh nghi.

Từ Văn Uyên tăng thêm nụ cười trên mặt, hỏi một đàng, trả lời một nẻo: “Các người luôn luôn hiểu lầm, ngày ấy trong quán bar, người tôi nhìn căn bản không phải Sở Thiểu Hoa, mà là người ở bên cạnh Sở Thiểu Hoa.”

Kha Nhất Minh ngơ ngác, không có bất kỳ phản ứng nào, tựa hồ như lời nói của Từ Văn Uyên đã vượt ra khỏi phạm vi hiểu biết của y.

“Tôi ngay từ đầu đã bố trí để cho hai người chia tay, chỉ là không nghĩ tới Sở Thiểu Hoa dễ dàng mắc câu như vậy. Kỳ thật tôi vốn không muốn viết thư nói cho cậu biết, nhưng cậu lại quá mức tin tưởng Sở Thiểu Hoa, thậm chí cậu ta ở bên ngoài cùng người khác yêu đương vụng trộm gần hai tháng cũng hoàn toàn không hoài nghi, vì vậy tôi chỉ còn cách viết thư nói cho cậu biết, chuyện Sở Thiểu Hoa phản bội cậu.”

Sau khi nghe Từ Văn Uyên nói, Kha Nhất Minh đại ra hồi lâu bỗng đứng lên, phần nộ quát: “Rất vui sao? Anh có phải chơi rất vui hay không? Dụ dỗ tình nhân của tôi lên giường, sau đó còn giả vờ hảo tâm viết thư nặc danh, đem chúng tôi chia rẽ, lúc sau lại cười nói tất cả chuyện này đều là anh an bài! Anh thấy chơi thật vui phải không? Xem người khác bị anh lừa gạt đến xoay vòng vòng có phải rất vui vẻ... Tên vương bát đản này!”

Kha Nhất Minh hướng Từ Văn Uyên đánh tới, hung hăng đánh lên mặt Từ Văn Uyên, đem mặt hẳn phải nghiêng sang một bên.

Một quyền đi qua, khuôn mặt bởi vì phần nộ mà trướng đến đỏ bừng, Kha Nhất Minh đứng ở trước mặt hẳn hỗn hển thở, Từ Văn Uyên qua một lúc lâu sau mới chậm rãi quay mặt lại, lúc này, gương mặt của hẳn đã sưng lên một khối, một đường tơ máu theo khóe miệng của hẳn chảy xuống.

Từ Văn Uyên từ trong túi lấy ra khăn tay, bắt vì sở động mà yên lặng lau đi tơ máu nơi khóe miệng.

Hắn bình tĩnh càng làm Kha Nhất Minh tức giận, đến nỗi làm cho lửa giận trong lòng Kha Nhất Minh không biết phát tiết như thế nào.

Nhìn hẳn, Kha Nhất Minh từng bước một lui về phía sau, cuối cùng bầy phần thất vọng ba phần bi ai ngồi trở lại vị trí ban đầu.

“Anh chết tiệt! Chết tiệt!” Kha Nhất Minh giống như nổi điên, bắt đầu cào loạn tóc mình, “Anh mau rút cho tôi, rút!”

Xếp lại khăn tay thả lại trong túi, Từ Văn Uyên đứng lên.

“Tôi biết cậu thực không muốn gặp lại tôi, bất quá tôi nói cho cậu biết một chuyện.” Trước khi rời đi, Từ Văn Uyên nói với Kha Nhất Minh vẫn còn đang đắm chìm trong bi phần, “Từ hôm nay trở đi, cậu không thoát được khỏi tôi đâu.”

Kha Nhất Minh cúi đầu dừng lại động tác, đợi đến khi y ngẩng đầu lên nhìn mặt Từ Văn Uyên thì lại nghe được hắn nói như vậy.

“Trò chơi đi sẵn, giờ mới bắt đầu.”

Từ Văn Uyên cười giống như là ma quỷ, cười đến tà ác, sau khi bỏ lại những lời này, xoay người bỏ đi. Trước khi đóng cửa lại, theo khe cửa nhìn thấy biểu tình của Kha Nhất Minh, vẫn luôn là kinh ngạc.

>>Hết chương 2

3. Chương 3

Từ Văn Uyên chuẩn bị bó hoa hồng đỏ tượng trưng cho tình yêu cùng ham muốn, còn có một chai rượu vang đắt tiền, cuối cùng là chút món ăn Pháp được đặt tại khách sạn cao cấp.

Từ Văn Uyên đem hoa hồng cắm vào trong một bình hoa tinh xảo mình vừa mua, sau đó bày các món ăn lên bàn cơm, tiếp theo châm lên một ngọn nến, thẳng đến khi hắn cảm thấy hài lòng mới tắt đèn điện, ngồi trên ghế sofa yên lặng đợi chủ nhân trở về.

Bởi vì đã tính toán thời gian, cho nên hắn chờ chưa đến mười phút, cửa liền bị người từ bên ngoài dùng chìa khóa mở ra.

Trong phòng không có bật đèn, nhưng bởi vì trên bàn ở phòng khách có điểm ngọn nến, người đứng ở ngoài phòng còn chưa vào nhà nhưng chỉ liếc mắt một cái liền thấy được trên bàn khác thường.

Y chỉ có một mình ngủ ở trong phòng này lại có thể đốt nến hơn nữa trên bàn còn bày ra một đồng thứ, mặc cho ai cũng sẽ đều có cảm giác kỳ lạ, Kha Nhất Minh theo bản năng ấn công tắc bên cạnh cửa.

Ngọn đèn sáng lên, trong phòng nhất thời sáng rõ, tiếp đó, càng làm cho Kha Nhất Minh kinh ngạc là trong phòng lại có thể là nam nhân mới gặp hôm qua, người y giờ phút này tối không muốn gặp nhất.

“Anh sao lại ở đây? Anh vào bằng cách nào?”

Kha Nhất Minh ngay cả cửa đã quên đóng, trực tiếp đi vào trong phòng chất vấn nam nhân đang nhàn nhã ngồi trên ghế sofa.

Từ Văn Uyên không chút hoang mang lấy ra một chiếc chìa khóa, cười nói với y: “Chỉ cần có tiền, muốn có được một cái chìa khóa còn không đơn giản sao?”

Kha Nhất Minh hơi híp mắt lại, vươn tay muốn đoạt chìa khóa, lại bị Từ Văn Uyên tránh được.

“Anh rốt cuộc muốn thế nào?” Kha Nhất Minh oán hận trừng mắt nhìn hắn.

Từ Văn Uyên đem chìa khóa nắm trong tay đưa lại gần sát môi của mình, gợi lên một nụ cười thoáng hiện không rõ.

“Tôi muốn có được em.”

“Kia thật xin lỗi, tôi không có hứng thú chơi với anh!” Kha Nhất Minh lạnh lùng cười.

“Tôi cứ đến đây là được rồi.” Có đôi khi, da mặt cần phải dày.

“Tôi cảnh cáo anh, nếu anh không đem chìa khóa đưa cho tôi, sau đó rút ra khỏi căn phòng này, tôi sẽ báo cảnh sát!” Hôm nay ở công ty bận rộn một ngày, y thật ra là mệt gần chết rồi, đã không có chút sức lực nào đi bồi Từ Văn Uyên, nam nhân này trong mắt y căn bản là kẻ điên nói bậy làm càn.

“Từ Văn Uyên, anh chính là đại danh nhân, nếu chuyện anh xông loạn vào chỗ ở của người khác đăng lên báo, nói vậy nhất định sẽ thực mất mặt đi!”

Tựa hồ là uy hiếp của Kha Nhất Minh nổi lên tác dụng, Từ Văn Uyên quả nhiên từ trên ghế sofa đứng lên, cũng lẩm bẩm nói: “Đúng a, nếu như chạm đến cả cảnh sát, sự tình thật nghiêm trọng rồi.”

Từ Văn Uyên nghiêng người hướng phía trước đi từng bước, ngay tại lúc Kha Nhất Minh cho là hẳn chuẩn bị lướt qua mình rời khỏi phòng thì hẳn lại đột nhiên hướng Kha Nhất Minh bỏ nhào tới, ngay sau đó bụng của y bị lực đạo hung hăng đánh tới, cả người liền ngã xuống sàn nhà.

“Ồ...”

Nội tạng đau nhức giống như bị đánh nát đi vậy, Kha Nhất Minh co rút trên mặt đất rên rỉ, đau đến mặt trắng bạch, toát ra từng khỏa mồ hôi lạnh.

Thu hồi lại quyền, Từ Văn Uyên nhìn xuống người đã đau đến không thể nhúc nhích nổi, lộ ra nụ cười như có như không.

“Tôi có luyện qua quyền anh, người bị tôi đánh có thể ở trong khoảng thời gian ngắn đứng lên được thật đúng là không nhiều.”

Dứt lời, Từ Văn Uyên ung dung đi đến cửa đóng lại, khóa trái.

Đợi cho hẳn quay lại, nhìn thấy Kha Nhất Minh đang cố hết sức lực cặp công văn, dường như muốn tìm điện thoại hướng người cầu cứu. Từ Văn Uyên bước nhanh tới, một cước đem cặp công văn của y đá tới góc nhà.

“Ồ...”

Kha Nhất Minh nhìn cặp công văn bị đá ở phía xa, phát ra thanh âm không cam lòng.

“Từ Văn Uyên...anh rốt cuộc muốn làm gì?”

Kha Nhất Minh hơi thở rối loạn nằm nghiêng trên sàn nhà, liếc mắt nhìn nam nhân đứng trước mặt mình.

Từ Văn Uyên ngồi xổm xuống, không hài lòng nói: “Tôi nói không chỉ một lần, sao em lại còn muốn tiếp tục hỏi vậy? Quên đi, tôi sẽ không trả lời nữa, tôi muốn em dùng thân thể hảo hảo lĩnh ngộ đáp án.”

Nói xong, Từ Văn Uyên không để ý Kha Nhất Minh bụng vẫn đang co rút đau đớn, đem y kéo tới ghế bên cạnh bàn ăn, sau khi sắp xếp y ngồi xong trực tiếp kéo xuống cà vạt trên cổ Kha Nhất Minh đem hai tay y vòng qua lưng ghế, trói chặt lại.

“Anh muốn làm gì?” Kha Nhất Minh kinh hoảng không ngừng giãy dụa.

“Tôi muốn làm gì, em sẽ biết.” Sau khi chắc chắn Kha Nhất Minh hai tay đã bị trói chặt, Từ Văn Uyên bắt lấy mặt y, cứ vậy hôn tới.

“Buông.” Kha Nhất Minh tận lực tránh đi môi của Từ Văn Uyên vẫn đang muốn hôn tới, một bên tức giận quát.

“Được. Nhưng không phải bây giờ.”

Từ Văn Uyên tiếp tục hôn lại bị y tránh được, nhưng hẳn lại không có kiên trì ép buộc, sau khi buông Kha Nhất Minh ra, hẳn tắt đèn, trực tiếp ngồi xuống đối diện với Kha Nhất Minh.

Trên bàn giữa bọn họ có rượu ngon, có hoa hồng lãng mạn, có mỹ vị làm người ta khó nhịn, còn có ánh nến không ngừng lay động.

Bài trí như thế làm cho người ta liên tưởng đến không khí dịu dàng thắm thiết, nhưng giờ phút này, trừ bỏ Từ Văn Uyên còn tính là ánh mắt ôn nhu, còn Kha Nhất Minh hai tay bị trói sau lưng ghế hai mắt thì trừng trừng nhìn hẳn, bộ dạng hung hăng như là chỉ một giây sau có thể đem Từ Văn Uyên đánh đấm để trút tức giận.

“Bắt đầu ăn cơm đi.”

Sau khi chăm chú nhìn một hồi Kha Nhất Minh đang đối với mình nhìn đến là hung dữ, Từ Văn Uyên không có nửa điểm bị ảnh hưởng cười nói.

Kha Nhất Minh vừa nghe, nhin không được từ trong cổ họng hừ một tiếng: “Tôi hai tay đều bị trói lại, anh nói tôi như thế nào ăn?”

Không nghĩ tới Từ Văn Uyên hoàn toàn không để ý, hấn từ chỗ của mình đứng lên, đi đến chiếc ghế bên cạnh Kha Nhất Minh, ngồi sát lại.

“Em không cần lo lắng, tôi sẽ ụ em ăn.”

Sau khi nói xong, Từ Văn Uyên đưa tầm nhìn dời đến trên bàn, nói tiếp: “Đầu tiên, trước ăn cái này tốt lắm.” Từ Văn Uyên dùng đĩa lấy một phần thịt đã cắt thành khối, chấm chút tương ngọt, đưa tới bên miệng Kha Nhất Minh.

Kha Nhất Minh đương nhiên sẽ không ăn, y trừng mắt nhìn Từ Văn Uyên, không có nửa điểm ý tứ muốn ăn.

Từ Văn Uyên nhượng mày, đề cao thanh âm nói: “Thật sự không ăn?”

Kha Nhất Minh trả lời chỉ là hường hừ lạnh một tiếng.

“Quên đi.” Từ Văn Uyên nhún nhún vai, đem thịt bỏ vào miệng mình. Bởi vì tầm mắt Kha Nhất Minh luôn dừng lại ở trên người hấn, cho nên có thể nhìn thấy đôi môi mỏng khêu gợi khi hấn nhai không ngừng mấp máy, theo dõi hấn trong chốc lát, Kha Nhất Minh dần dần cảm thấy được không thích hợp. Vì Từ Văn Uyên chính là không ngừng nhai, căn bản không có ý nuốt vào... Mà khi tầm mắt Kha Nhất Minh chuyển đến ánh mắt Từ Văn Uyên, nhìn thấy đôi mắt thâm thúy của hấn lộ ra ý cười thì có một cỗ khí lạnh từ chân y trực tiếp xông lên não.

Như là xác minh suy đoán của y, khuôn mặt Từ Văn Uyên chậm rãi nghiêng về phía y, nhìn thấy hấn như vậy, Kha Nhất Minh thật sự bị dọa.

“Không cần! Tôi không cần!... Tôi ăn, tôi ăn là được — ”

Nhưng Từ Văn Uyên không cho y cơ hội đổi ý, chế trụ mặt đang lộn xộn của y, bóp mở miệng y, Từ Văn Uyên liền ngăn chặn cái miệng của y sau đó dùng đầu lưỡi đem thức ăn đã bị cắn đến nát như đống vụn vào miệng đối phương, một mực đẩy vào chỗ sâu trong yết hầu.

Kha Nhất Minh chỉ cảm thấy khoang miệng bị cưỡng chế nhét vào miếng thịt đã bị người nhai đến như còn mang theo độ nóng khác thường, còn chưa kịp nhổ ra, thức ăn đã bị đẩy vào trong cổ họng. Đợi đến khi Từ Văn Uyên buông y ra thì y gục đầu xuống, chán ghét không ngừng nôn khan, nhưng cuối cùng không thể đem những gì trong bụng nhổ ra.

“Kể tiếp ăn cái gì đây?”

Thanh âm Từ Văn Uyên vào trong tai y cùng ác ma không có gì khác biệt, y sau khi nghe được sợ tới mức không ngừng lắc đầu. [...ta cũng thấy sợ nữa]

“Đủ rồi, không cần lại như vậy...”

“Đủ rồi?”

“Đủ rồi, thật sự đủ rồi.”

“Nhưng là em mới chỉ ăn một chút thịt...”

“Tôi thật sự là không muốn ăn!” Kha Nhất Minh nhin không được lớn tiếng hét lên.

Từ Văn Uyên không nói thêm gì nữa, chỉ là lẳng lặng nhìn chăm chăm y, sau khi khiến Kha Nhất Minh sợ đến nổi hết da gà thì hấn bỗng cười, buông xuống đĩa.

“Em nếu không muốn ăn thì thôi vậy, thế uống rượu đi.”

Dứt lời, Từ Văn Uyên đứng lên lấy chai rượu, dùng dụng cụ mở nắp sau đó không phải là nâng cốc rót vào ly mà là cầm chai rượu trực tiếp đứng ở trước mặt Kha Nhất Minh.

“Nào, uống rượu đi.”

Từ Văn Uyên nghiêng chai rượu, để miệng chai sát vào miệng Kha Nhất Minh, ý bảo y cứ như vậy uống.

“Sao có thể cứ như vậy...” Muốn nói sao có thể cứ như vậy uống được lại nhìn thấy đáy mắt mang ý cười quen thuộc của Từ Văn Uyên thì nhất thời im bật. Nghĩ đến nếu cự tuyệt không biết sẽ còn phải chịu cách đối đãi biến thái gì nữa thì y âm thầm cắn chặt răng, cố gắng hé miệng ngậm miệng bình cứ như vậy uống.

Nguyên bản thân bình nghiêng vẫn còn có thể để Kha Nhất Minh một bên uống một bên nuốt, nhưng sau khi y uống trong chốc lát, Từ Văn Uyên trực tiếp đem thân bình nghiêng thành một góc vuông, khiến rượu trong bình lấy tốc độ nhanh nhất chảy ra.

Lúc này, động tác nuốt căn bản không theo kịp tốc độ chảy ra của rượu, Kha Nhất Minh nhất thời bị sặc, sau đó đem dịch rượu nho màu đỏ thẫm đều phun ra, dịch rượu đổ lên quần áo của y, hơn nữa bởi vì y đột nhiên đem miệng tách ra, rượu liền trực tiếp chảy xuống người y, không đến một lát liền ướt hết toàn thân.

“Thật sự là lãng phí.”

Từ Văn Uyên nhìn mọi thứ, chờ hẳn thu hồi chai rượu thì rượu trong chai không còn đến một phần ba.

Từ Văn Uyên mặt mày liếm liếm miệng bình rồi mới đem chai rượu đặt lên bàn, sau đó rút ra khăn tay cẩn thận lau chùi chất lỏng màu đỏ bên miệng Kha Nhất Minh.

Từ Văn Uyên lau sạch miệng Kha Nhất Minh lại tiếp tục chuyển qua cổ cũng bị rượu đổ ướt, cuối cùng động tác của hắn dừng ở trên áo sơ mi của y.

Nhìn chiếc áo nguyên bản màu trắng bị rượu nhuộm thành màu đỏ nhạt, Từ Văn Uyên sách một tiếng, nói nhỏ: “Sạch, quần áo đều ướt hết rồi, không cởi sẽ cảm mạo.”

Nói xong, Từ Văn Uyên ném đi khăn tay, hai tay nhanh chóng cởi bỏ cúc áo, đợi cho Kha Nhất Minh phát giác thì quần áo đã bị cởi đến chỗ khỉu tay.

Dưới ánh nến, hai mắt Từ Văn Uyên tận tình thưởng thức thân thể bị phơi nắng nhiều thành màu mật ong, có lẽ thường xuyên chạy nghiệp vụ, Kha Nhất Minh trên thân không có một tia sẹo lồi, ở chỗ bụng, còn có mấy khối cơ bụng.

“Thân hình của em rèn luyện rất khá.”

Từ Văn Uyên thật lòng tán thưởng, hai tay nhịn không được sờ lên thân thể hấp dẫn kia.

“Buông tay!”

Nhiệt độ lạnh lẽo trên tay truyền tới thân thể của mình làm Kha Nhất Minh phải nhịn xuống ghê tởm cùng chán ghét, lớn tiếng quát.

Hồi đáp của Từ Văn Uyên là ngay cả môi đều nhanh chóng chạm lên khối thân thể làm hắn nhiệt huyết sôi trào này.

” Vương bát dẫn, buông, buông ra — anh nếu không dừng tay, tôi sẽ kêu người — ”

“Em kêu đi, bất quá đến lúc đó mắt mặt chính là ai cũng không biết nha.” Từ Văn Uyên ngẩng đầu, hướng y cười tà ác.

Sở Thiếu Hoa từng đối với hắn nói qua, Kha Nhất Minh tuy rằng đã thừa nhận chính mình là đồng tính luyến, nhưng bởi vì bản khoản rất nhiều chuyện, y cũng không có nói cho bằng hữu biết chuyện này.

Kỳ thật nói, Kha Nhất Minh chẳng qua là không có đủ can đảm, thừa nhận thân là đồng tính luyến ái nhất định phải đối diện với đủ loại kỳ thị của thể nhân.

Quả nhiên, nghe Từ Văn Uyên nói vậy, Kha Nhất Minh nhất thời nghẹn đỏ mặt. Y gục đầu xuống, cả thân thể đều run rẩy: “Loại người như anh... Loại người như anh chỉ biết uy hiếp người khác. Vương bát dẫn!”

Từ Văn Uyên không nói gì thêm, chính là nâng mặt y lên, thật sâu hôn lên môi y.

Kha Nhất Minh không có bất kỳ phản kháng nào, tiếp nhận nụ hôn nồng nhiệt kịch liệt của hắn, đợi cho Từ Văn Uyên buông ra, y căn bản không phải đối thủ của hắn, sớm đã hơi thở rối loạn.

“Làm người của tôi đi.”

Từ Văn Uyên ở bên tai y nói, phun ra nhiệt khí, tay để trên lưng y nhẹ nhàng vuốt ve, hấn dùng thanh âm trầm thấp khàn khàn đầy mỉa mai.

“Không muốn.” Kha Nhất Minh không có bị câu dẫn, kiên quyết cự tuyệt, “Anh đừng nói giỡn, sau khi cùng Thiều Hoa tách ra lại muốn ra tay với tôi, loại người như anh thật đáng giận, thật nên đi chết đi.”

Từ Văn Uyên nâng cằm y lên, hướng y thâm trầm cười: “Tôi biết em thực chán ghét tôi... Nhưng mà, tôi lại rất vừa ý em.”

Kha Nhất Minh mắt lạnh liếc hấn: “Loại người như anh chỉ biết nói càn!”

“Ha ha.” Từ Văn Uyên không giận ngược lại còn cười, bàn tay đặt ở trên người Kha Nhất Minh từ bụng chuyển tới ngực, tiếp tục chậm rãi trượt xuống, trên mặt âm thầm khiến người khác khó hiểu, “Mặc kệ em có tin hay không, cũng sẽ không thay đổi được kết quả.”

Dừng một chút, Từ Văn Uyên lại hỏi: “Thế nào, quyết định xong chưa? Muốn làm người của tôi hay không?”

“Chết cũng không muốn.”

“Thật sự không muốn?” Từ Văn Uyên hí mắt, quang mang khiến Kha Nhất Minh vừa sợ hãi vừa thấu triệt, làm y không khỏi bắt đầu đề phòng.

“Anh muốn làm cái gì?”

Từ Văn Uyên không có hồi đáp, đem y từ trên ghế bể đặt lên sofa, cởi bỏ thắt lưng trực tiếp đem quần dài cùng quần trong tuột xuống.

“Anh rốt cuộc muốn làm cái gì?” Trừ bỏ áo bị mắc trên khuỷu tay, Kha Nhất Minh coi như là đã thoát sạch sẽ, chỉ có thể bất an cố gắng hướng trên ghế sofa co rút lại.

“Tôi muốn làm cái gì em còn không biết sao?”

Từ Văn Uyên cười đến tà ác, hấn kéo Kha Nhất Minh đang muốn chạy trốn đặt dưới thân mình, sau đó đem cả người chụp lên, miệng không ngừng hôn lên người của y, một tay theo đường cong tại phần eo của Kha Nhất Minh trượt xuống, rất nhanh liền sờ tới tinh khí đang rũ xuống của Kha Nhất Minh.

“Umh — ”

Địa phương mẫn cảm như vậy bị đụng tới, Kha Nhất Minh bỗng run lên một cái, nhưng là rất nhanh, thân thể y liền trở nên càng cứng ngắc. Bởi vì Từ Văn Uyên xoa nắn nơi đó, động tác thuần thực cao siêu nhanh chóng làm cho bảo bối trong tay cứng rắn lên. Cùng lúc đó, môi Từ Văn Uyên đã tham lam hôn lên mỗi tấc da thịt ở trước mắt.

Động tác của Từ Văn Uyên trên tay càng lúc càng nhanh, Kha Nhất Minh thở cũng càng ngày càng dồn dập, khi hấn phát hiện vật trong tay đang trướng lên thì lưỡi của hấn đã liếm tới đầu vú hồng sắc trước mắt.

“Ân...”

Kha Nhất Minh cúi đầu phát ra hơi thở gấp, biết y muốn bắn ra, Từ Văn Uyên dùng sức cắn đầu vú y.

“Ân, a!”

Trên ngực mang theo đau đớn cùng tuyệt đỉnh khoái cảm, chất lỏng màu trắng của Kha Nhất Minh xuất ra trên tay Từ Văn Uyên, sau đó thì mềm nhũn ngã xuống ghế sofa, thở dồn dập.

Từ Văn Uyên thu hồi tay, nhìn chất lỏng màu trắng ảm áp trên tay một hồi, xoay người lấy khăn tay trên bàn lau đi. Kha Nhất Minh vô lực nằm trên ghế sofa chỉ cảm thấy sức nặng áp trụ hấn tiêu thất, sau đó không lâu, hấn thấy Từ Văn Uyên trở lại, trên tay lại có thêm một đồ vật này nọ.

Vật này khiến Kha Nhất Minh không khỏi mở to mắt. Bởi vì từng dùng qua nên hấn biết, này không phải là vật dùng bôi trơn hậu môn khi làm việc kia hay sao?

“Anh muốn làm gì?”

Kha Nhất Minh nhất thời khôi phục tinh thần, cảm giác được phi thường không ổn, y cố gắng từ trên sofa ngồi dậy.

“Sách.” Từ Văn Uyên bắt đắ dĩ lắ đầu, “Sao em luôn lặp lại vấn đề rõ ràng này vậy? Em kỳ thật... sớm biết tôi muốn làm cái gì rồi đúng không?”

“Tôi...” Nhìn chăm chăm thứ trên tay Từ Văn Uyên, Kha Nhất Minh không thể tin hỏi lại, “Anh, anh... thứ này không phải là dùng trên người tôi đấy chứ?”

“Àn hừ.”

Từ Văn Uyên khề hừ một tiếng, xem như trả lời.

Sắ mặt Kha Nhất Minh nhất thời trở nên khó coi.

“Anh— Tôi, tôi căn bản chưa làm qua loại sự tình này!”

Sở Thiếu Hoa là người đầu tiên của y, cùng cậu một chỗ, y cũng là ở mặt trên. Y căn bản không nghĩ tới mình sẽ ở mặt dưới, tiềm thức của nam nhân làm y kiên quyết làm việc kia chỉ có thể ở mặt trên.

“Tôi biết.”

Từ Văn Uyên đem thứ ở trong bình nặ ra lòng bàn tay, sau đó đem ngón tay bôi ướ từng ngón một.

“Cho nên, tôi sẽ thật cẩn thận, em không cần sợ.”

“Từ Văn Uyên, anh tốt nhất dừng lại, bằng không tôi sẽ không bỏ qua cho anh!”

Kha Nhất Minh sắ mặt tái nhợt ngoài việc trừng mắt nhìn động tác trên tay hắn, có phần không biết tự lượng sức mà uy hiếp nói.

“A, những lời này, chínhem có tin hay không nha?”

Từ Văn Uyên không khỏi cười khề một tiếng.

Kha Nhất Minh mặc dù tức giận nhưng cũng biết rõ y hiện tại đích xác chỉ có thể nói vài câu, sau đó liền bắt lực nhìn Từ Văn Uyên tiến lại gần mình, đợi cho y theo bản năng muốn khép hai chân lại thì Từ Văn Uyên đã chen vào giữa hai chân y, làm y cũng không khép lại được.

Từ Văn Uyên nâng một chân y lên, dùng đầu gối cố định bên hông y, đem hạ thân của y phơi bày ở trong không khí, chỉ chốc lát sau, y cảm giác được địa phương chính mình chưa bao giờ bị người khác chạm qua truyền tới một trận ẩm ướ.

“Từ...” Kha Nhất Minh sợ tới mức thổ hốc vì kinh hãi.

Ngón tay của Từ Văn Uyên ở xung quanh trước huyệt khẩu đầy nếp nhăn gia tăng thêm chút lực đạo chà xát một trận, mới thử đem ngón trở thăm dò vào bên trong.

Lúc này, thân thể bị hắn áp trụ đến cứng ngắc, Từ Văn Uyên dùng tay kia vỗ vỗ mông củay, cảnh cáo nói: “ Nếu em không thả lỏng, sẽ rất đau đấy.”

“Không muốn...” Kha Nhất Minh đầu không ngừng lắc.

Từ Văn Uyên đương nhiên sẽ không lĩnh hội, tuy rằng ngón tay cảm nhận được lực cản, nhưng vẫn không ngừng chen vào trong cơ thể cực nóng.

“Uhm, uhm...” Cảm giác được một ngón tay đang từ từ tiến vào thân thể mình, cảm giác dị vật xâm lấn khiến Kha Nhất Minh phát ra tiếng than nhẹ không thoả mái.

Từ Văn Uyên cuối cùng đem cả ngón trở đều đẩy vào trong thân thể Kha Nhất Minh, liền bắt đầu tả hữu hoạt động không ngừng, đợi cho ngón tay này cảm giác được không bị bức bách nữa, mới bắt đầu ấn vào ngón tay thứ hai.

Đợi cho ngón tay thứ hai cũng chen vào thì hẳn chú ý tới Kha Nhất Minh lại không hề phát ra bất kỳ âm thanh nào, ngẩng đầu vừa nhìn, liền thấy hẳn đang cắn môi dưới, hơn nữa dùng sức nhắm hai mắt lại.

Từ Văn Uyên cười một chút, bắt đầu cố gắng đem chất lỏng bôi khắp dững đạo khô khốc cực nóng này, đồng thời mở rộng bên trong.

Động tác trên tay hẳn càng lúc càng nhanh, Kha Nhất Minh nhẫn nại cũng càng ngày càng vất vả, Từ Văn Uyên đem hạ thân của mình đặt trên đùi của hẳn, bộ vị kia sớm đã cứng rắn đến khó chịu nhất thời làm thân thể Kha Nhất Minh lại lần nữa cứng đờ...

“Không...”

Kha Nhất Minh thả môi ra, hoảng sợ hô nhỏ, đồng thời, Từ Văn Uyên cũng rút ra ngón tay của hẳn.

“Không?”

Từ Văn Uyên nhướn mày, cố ý xuyên tạc ý của y: “Là muốn tiếp tục để tôi đi vào sao?”

“Không!” Kha Nhất Minh dùng sức lắc đầu.

“Tôi biết em là rất muốn để tôi tiếp tục đi vào...” Từ Văn Uyên cười đến thâm trầm, hẳn cởi bỏ thắt lưng trên quần, cúc áo, sau đó kéo xuống khóa kéo, từ trong quần lấy ra phân thân đã trưởng đến lợi hại, trực tiếp đặt trước động khẩu đã được bôi trơn, “Yên tâm, tôi nhất định sẽ thỏa mãn em.”

“Không!”

Kha Nhất Minh đầu lắc liên tục. Nhưng Từ Văn Uyên sớm nhẫn nại không được, dù thế nào cũng không có khả năng dừng lại.

Từ Văn Uyên dùng sức tách mông y ra rộng hơn, để động khẩu hoàn toàn lộ ra trong không khí, hẳn liền đem phân thân của mình từng chút một đi vào, cảm nhận được giang bích (vách hậu môn) đối với chính mình bài xích, còn có sự chặt chẽ mang theo khoái cảm nóng rực.

“A... Không...”

Kha Nhất Minh không cam lòng không ngừng giãy dụa, kết quả chính là làm Từ Văn Uyên càng nhanh tiến vào, đồng thời tính khí của hẳn càng thâm nhập thêm nữa. Cuối cùng, Từ Văn Uyên toàn bộ đều chôn trong thân thể như lửa nóng của y.

“Thật thích...”

Từ Văn Uyên hô nhỏ. Tuy rằng bởi vì phân thân bị gắt gao bao vây có điểm khó chịu, nhưng là bị kẹp chặt cùng cảm thụ sắp đem chính mình hòa tan vô cùng nóng rực như vậy đồng thời kéo tới lại biến thành tuyệt đỉnh khoái cảm khó nói thành lời, khiến hẳn thiếu chút nữa nhịn không được mà phát tiết.

“Nhất Minh.”

Từ Văn Uyên lần đầu tiên gọi tên Kha Nhất Minh. Nhưng mà Kha Nhất Minh chỉ đang cố gắng chống lại cảm giác buồn nôn trong ruột từng đợt từng đợt truyền tới não co rút đau đớn, căn bản không có nghe hẳn nói cái gì.

Từ Văn Uyên tựa hồ biết cảm thụ của y, cho nên sau khi đi vào không có ngay lập tức trừu động, mà là ôm lấy y, lẳng lặng đợi y thích nghi chính mình.

Đợi cho thân thể Kha Nhất Minh không còn cứng ngắc nữa, dững đạo bao quanh hẳn cũng không tiếp tục bứt bách như trước thì Từ Văn Uyên nâng thân, thử di chuyển một chút, lúc này Kha Nhất Minh phát ra tiếng thở gấp kinh hãi, nghe vào trong tai Từ Văn Uyên lại vô cùng hấp dẫn, nhất thời kiềm nén không được.

“Nhất Minh...”

Từ Văn Uyên lại cúi đầu kêu tên y, hai tay nắm chắc bên eo y, bắt đầu trừu động làm chính mình đạt được càng nhiều khoái cảm.

“Uhm... A...”

Kha Nhất Minh liều mạng muốn nhấn trụ thanh âm, nhưng là ở dưới sự trù ộng kích thích của Từ Văn Uyên, thanh âm vẫn từ trong đôi môi cắn chặt bật ra.

Giang bích non mềm liên tục bị ma sát, rất nhanh liền tê dại nóng bỏng, cảm giác này làm cho Kha Nhất Minh khó có thể tưởng tượng. Tuy cảm thấy có điểm đau, nhưng dần dần lại cảm nhận được khoái cảm, phân thân của y cũng bắt đầu ngẩng lên.

Sau khi trù sáp mạnh mẽ gần mười phút đồng hồ, chú ý tới cảm thụ của Kha Nhất Minh lúc này, Từ Văn Uyên trên mặt liền hiện ra một nụ cười mang theo nồng đậm dục vọng. Hắn từ từ thả chậm tốc độ trù ộng, cuối cùng thì dừng lại, cũng nhanh chóng đem dục vọng rút ra khỏi thân thể Kha Nhất Minh.

Sau khi hắn rút ra, cơ thể Kha Nhất Minh đã dần quen với cảm giác bị lấp đầy nhất thời có chút trống rỗng. Từ Văn Uyên xoay người Kha Nhất Minh nằm sấp trên ghế sofa, nâng nửa thân dưới y lên, lại lần nữa đem phân thân cương cứng của mình tiến vào nơi sâu nhất trong thân thể y.

“A...”

Thân thể lại bị lấp đầy, hơn nữa lần này, tay Từ Văn Uyên còn bao phủ lên dục vọng phía trước của y, bắt đầu vuốt ve.

“A... Ân...”

Từ Văn Uyên tiến hành trù ộng trong thân thể y, cả trước và sau đều chịu công kích, thanh âm của Kha Nhất Minh lại càng ngăn không được mà phát ra, so với lúc trước còn lớn hơn.

Từ Văn Uyên hài lòng nhếch môi, động tác trên tay cùng trong cơ thể y cũng nhanh hơn, làm cho người dưới thân càng cảm nhận thêm khoái cảm đầy kích thích. Từ Văn Uyên dù sao cũng là người thân kinh bách chiến, ở trước mặt hắn, Kha Nhất Minh giống như là đứa trẻ vừa mới biết đi, dưới sự vuốt ve của hắn, qua mấy phút đồng hồ, Kha Nhất Minh một lần nữa lại xuất trong tay hắn.

Hai lần phát tiết, Kha Nhất Minh giống như bị rút hết tất cả khí lực trong người, thân thể yếu ớt nằm sấp xuống, ngay cả động cũng khó khăn, nhưng lúc này Từ Văn Uyên tinh lực vẫn đang tràn đầy hoàn toàn không có ý buông tha, tiếp tục trong thân thể y thâm nhập càng sâu, mạnh mẽ đong đưa trong cơ thể vô lực của y.

Đối với Kha Nhất Minh mà nói như là đã trải qua cả một thế kỉ thật dài, Từ Văn Uyên rốt cuộc sau một hồi kịch liệt trù sáp, xuất ra trong cơ thể y.

Phát tiết qua một lần, dục vọng mới thoáng được bình ổn một chút. Từ Văn Uyên gục trên thân thể nóng hừng hực kia, tầm mắt dán chặt trên khuôn mặt của Kha Nhất Minh, khi thấy mồ hôi làm tóc y dính trên mặt thì hắn chau mày gạt đi sợi tóc đó.

Chú ý tới cử động của hắn, Kha Nhất Minh ánh mắt cùng dần chuyển lên mặt hắn, lúc tầm mắt hai người đối diện, Từ Văn Uyên cười nói: “Em là lần đầu tiên, ít nhiều sẽ có thống khổ. Bất quá, em cũng thấy được rất tuyệt đi, ở trong tay tôi bắn hai lần...”

Kha Nhất Minh mặt nhất thời đỏ lên, có chút xấu hổ, có chút kinh hãi, lại cực kỳ tức giận trừng mắt nhìn hắn: “Anh... anh lại có thể không mang bao... còn bắn ở bên trong...”

“Yên tâm.... tôi không có bệnh.”

Từ Văn Uyên hướng hắn nói rõ, cũng chậm rãi nâng thân lên. Kha Nhất Minh cho là hắn muốn đi ra ngoài đang thở phào nhẹ nhõm một hơi, vật kia không có chút dấu hiệu nào yếu đi mãnh liệt tiến vào chỗ sâu kín trong thân thể y.

“A —— ”

Kha Nhất Minh không có chút phòng bị nhẹn không được thở gấp kinh hãi.

“Thanh âm thật tuyệt.” Từ Văn Uyên nở nụ cười, sau đó vừa lòng nhìn Kha Nhất Minh mặt càng ngày càng đỏ.

“Đêm vẫn còn rất dài mà.”

Từ Văn Uyên vui sướng nói xong, nhắc lên đùi Kha Nhất Minh, bắt đầu một vòng va chạm mới.

Lần này, Kha Nhất Minh lại trên tay Từ Văn Uyên bắn thêm một lần nữa, y đã không còn chút khí lực nào chỉ có thể mở rộng hai chân nghênh đón sự xâm nhập kịch liệt của Từ Văn Uyên.

Cửa động sớm bị thấm ướt theo từng trận ma sát phát ra âm thanh đầy dâm loạn, làn da mỏng bị phần hông Từ Văn Uyên vỗ vào đến tê dại, tất cả chuyện này cứ tưởng rằng sẽ không thể phát sinh trên người mình nhưng giờ lại thực sự xuất hiện, cho dù đạt được chút khoái cảm nhưng càng nhiều hơn đó là cảm giác bị sỉ nhục.

“Uhm...”

Lại là một đợt trườn động dữ dội, Kha Nhất Minh nghiêng đầu cắn chặt môi nhịn xuống thanh âm. Cho tới bây giờ, địa phương chưa từng có bị xâm phạm qua đã bị ma sát đến đặc biệt mất cảm, mỗi một lần niêm mạc nơi đó bị cọ xát, thân thể liền rung mình giống như bị điện giật, nóng lên.

Lúc đầu đích xác có điểm đau, nhưng hiện tại, thay vì nói là không đau, không bằng nói là đã quen với đau đớn mà bắt đầu tê dại.

“Uhm!”

Ngạnh vật (vật cứng) cực nóng ở trong thân thể đột nhiên gia tăng tốc độ, làm hô hấp của y theo không kịp tốc độ trườn sáp mãnh liệt như vậy, đem y lắc lư đến đầu choáng mắt hoa, một lần cuối cùng thật sâu thẳng tiến vào chỗ sâu nhất trong thân thể, tiếp đó là một cỗ nhiệt lưu bùng lan tràn bên trong.

Hắn lại bắn vào trong mình...

“Vương bát đản. . .”

Cho dù đã không còn khí lực, vẫn là nhịn không được mở miệng mắng.

“Vốn đang lo lắng em có thể bất tỉnh hay không, bất quá nhìn em có thể mắng chửi người, tôi cũng yên tâm.” Từ Văn Uyên lần này thực rõ ràng rút phân thân vẫn còn cứng rắn của mình ra.

Kha Nhất Minh nghe ra trong lời nói của Từ Văn Uyên có ý, nhưng y đoán không ra ý tứ chân chính trong đó.

Sức nặng áp trên người lại lần nữa rời khỏi, Kha Nhất Minh gần như mất hết sức lực chỉ có thể nằm trên ghế sofa, từ từ bình ổn hô hấp. Từ Văn Uyên lúc quay lại thì trên tay lại đem thêm dao gọt trái cây ——

“Anh muốn làm gì?”

Kha Nhất Minh kinh hãi tròng lớn mắt, nhìn con dao con ở trước mắt lóe lên mũi nhọn.

Hắn sẽ không phải là... giết, giết người diệt khẩu chứ? Y, y sẽ không thảm như vậy đi? Cư nhiên bị tiền dâm hậu sát...

Dường như là biết được suy đoán của y, Từ Văn Uyên lộ ra một biểu tình quỷ dị, cầm dao con chậm rãi hướng y đi tới ——

” Tôi không —— ”

Ham muốn được sống khiến Kha Nhất Minh theo bản năng thét lên chói tai, nhưng miệng của y rất nhanh liền bị Từ Văn Uyên ngăn chặn.

“Đừng kêu thét giống như nữ nhân vậy, tôi chỉ là muốn cắt y phục của em thôi!”

Dứt lời, Từ Văn Uyên đem áo mặc trên tay Kha Nhất Minh cắt đi, để chiếc áo sơ mi bị rượu làm ướt rời khỏi người Kha Nhất Minh.

”Trên tay còn mắc đồ này nọ, tắm rửa thực không thuận tiện.” Từ Văn Uyên hướng hắn giải thích nguyên nhân.

“Không bằng anh thả ra.” Giật giật tay bị trói phía sau đến đau nhức, Kha Nhất Minh nhịn không được hướng hắn oán hận nói.

Từ Văn Uyên liếc mắt nhìn: “Tuy rằng em đã không còn khí lực gì nữa, nhưng em cũng là một đại nam nhân, vì phòng ngừa vạn nhất, vẫn là trối lại thì tốt hơn.”

“Anh thật là một người cẩn thận.”

Kha Nhất Minh đương nhiên không phải đang khen hắn, mà là châm chọc rõ ràng.

“Bụng của tôi bị anh đánh một quyền, lại bị anh... Tóm lại, anh còn muốn thế nào?”

“Đêm vẫn còn rất dài mà, không phải sao?”

Tươi cười lúc này của Từ Văn Uyên ở trong mắt Kha Nhất Minh, so với bộ mặt của ma quỷ còn đáng ghét hơn.

Từ Văn Uyên đem Kha Nhất Minh áp lên trên mặt tường trong phòng tắm màu trắng bằng gạch men sứ, sau đó cầm vòi hoa sen phun lên sau lưng Kha Nhất Minh.

Kha Nhất Minh đưa lưng về phía Từ Văn Uyên, nhìn không được vẻ mặt của hắn, chỉ có thể thở hổn hển cảm nhận nước ấm từ sau lưng chậm rãi dãi đến mông, sau đó, ngón tay Từ Văn Uyên mò tới động khẩu đang sưng nóng ở mông y, nước ấm cũng theo đó tiến vào.

“Uhm!”

Kha Nhất Minh bắt đầu giãy dụa. Từ Văn Uyên dùng thân thể ngăn lại, không cho y lộn xộn.

“Tôi chỉ đem thứ ở bên trong rửa sạch ra ngoài thôi.”

Nghe Từ Văn Uyên nói vậy, Kha Nhất Minh tuy thân thể vẫn cứng ngắc, nhưng coi như là thoáng yên tĩnh lại. Đợi cho y không còn lộn xộn nữa, Từ Văn Uyên mới tiếp tục đem ngón tay tiến vào.

Kha Nhất Minh cảm giác được trong cơ thể mình ngón tay của hắn không ngừng cạo gãi nơi hết sức mẫn cảm ấy lại bắt đầu làm cho nhiệt độ của y trở nên khác thường. Y có thể cảm nhận được thứ gì đó không thuộc về mình theo ngón tay từ từ chảy rả khỏi cơ thể, một lát sau, nơi đó của y bị hai ngón tay tách ra, nước ấm cứ như vậy lọt vào bên trong.

“Ấn...”

Cảm giác nước ấm nhiệt độ hơi cao chảy vào trong thân thể khiến hắn khó chịu mà than nhẹ, thân thể cũng dần dần run rẩy. Cùng với dòng nước ấm thì hai ngón tay cũng chen vào trong cơ thể y, động tác chuyển động rất nhanh, lúc nước ấm chảy ra ngoài, thứ nguyên bản còn ở trong cũng theo đó chảy ra.

Không biết qua bao lâu, ý thức của Kha Nhất Minh bắt đầu mơ màng, thân thể cũng càng ngày càng nóng, ngón tay Từ Văn Uyên rất cuộc ly khai.

Kha Nhất Minh thở dài nhẹ nhõm.

Y có loại linh cảm, nếu tiếp tục nữa, y có thể sẽ không kiên trì nổi...

“A?”

Ngón tay Từ Văn Uyên ly khai, nhưng thay thế nó là ngón vật so với hai ngón tay còn thô to hơn mấy lần mảnh liệt đâm vào, làm Kha Nhất Minh cũng tỉnh táo, cũng làm cho y trượt xuống.

“A... Đùng...”

Quá nhanh, so với lần tiến công trước còn nhanh hơn rất nhiều, y căn bản theo không kịp loại tốc độ này, lực ý chí của y luôn luôn so với sự thành thực của thân thể phản ứng chậm hơn một nhịp, thanh âm từ trong cổ họng bật ra, y cái gì cũng không biết, trừ bỏ bị va chạm đến run rẩy, trừ bỏ lửa nóng trong thân thể mảnh liệt tuôn trào, trừ thanh âm dâm loạn của chính mình cũng không thu hồi lại được...

Có lẽ là bị hơi nước xông lên, có lẽ là dục vọng trong thân thể quá mức cường liệt, có lẽ là lực đạo va chạm của hắn quá mức cường ngạnh, ánh mắt của Kha Nhất Minh dần dần nóng lên, tầm nhìn bắt đầu trở nên mơ hồ.

Lúc này, y cảm thấy trống rỗng, ủy khuất, sỉ nhục, còn có phần hận không biết từ lúc nào đã để ở trong đáy lòng.

“Vương bát đản. . . hồn trưởng. . . Đáng chết. . . A . . .”

Kha Nhất Minh thân thể bị áp trên tường không ngừng đong đưa, y vô thức mắng, la hét, nước mắt không không chế được mà chảy ra.

“A...” Từ Văn Uyên phát ra tiếng cười trầm thấp mỉa mai hoặc, tầm mắt tham lam nhìn lên chiếc lưng trần màu mật ong, trong hơi nước khắp nơi đặc biệt khêu gợi, “Em nhất định không phát giác, em nhưng thật ra thật thích hợp bị thương ... Thân thể dâm loạn gợi cảm như vậy, rên rỉ như vậy làm cho người ta huyết mạch sôi sục... Nhìn nơi này xem, đem tôi ngâm vào sâu như vậy, kẹp đến thật chặt...”

“Đủ rồi!”

Kha Nhất Minh nhắm mắt lại gằm nhẹ.

“Không đủ.”

Từ Văn Uyên dùng sức thẳng tiến vào chỗ sâu nhất trong thân thể y, thì thầm giống như lời thở dài.

“Hoàn toàn không đủ.”

Từ Văn Uyên hai tay siết chặt hai bên hông của y, một lần cuối tiến thật sâu vào bên trong cơ thể y, đem chất lỏng nóng bỏng vừa mới rửa sạch ra ngoài một lần nữa bắn vào bên trong.

“Em thật hảo.”

Từ Văn Uyên mạnh mẽ ôm lấy thân hình luôn mê hoặc y, thấp giọng tán thưởng.

>> Hết chương 3

4. Chương 4

Ở trên ghế sofa làm hai lần, trong phòng tắm làm một lần, chính mình thì bắn ba lượt. Đợi cho đến khi Kha Nhất Minh bị ôm lên giường trong phòng ngủ, dù Từ Văn Uyên buông lỏng hai tay của y ra, y ngay cả khí lực để ngồi xuống cũng không có, huống chi là chạy trốn.

Từ Văn Uyên dùng chân đạp lên thân thể trần truồng của Kha Nhất Minh sau đó rời khỏi phòng ngủ, Kha Nhất Minh không biết hẳn định làm gì, nhưng y trực giác được, Từ Văn Uyên sẽ không cứ như vậy rời đi.

Quả nhiên, không bao lâu sau, Từ Văn Uyên bưng theo một cái chén đang bốc hơi nóng đi vào phòng. Đến khi hẳn lại gần bên giường, Kha Nhất Minh mới ngửi thấy được hương vị sữa.

“Buổi tối em căn bản không ăn cái gì, ít nhất uống chút sữa cho đỡ đói, tránh đói bụng đến choáng váng.”

Từ Văn Uyên ngồi ở bên giường, giúp Kha Nhất Minh tựa vào lòng mình, đem sữa nóng đưa tới trước mặt y. Lúc nói chuyện, Kha Nhất Minh ở gần hẳn ngửi thấy được mùi sữa, nói vậy, hẳn là uống sữa xong mới vào đây.

Kha Nhất Minh đích xác cảm thấy đói bụng, nhưng là y hiện tại hoàn toàn không có thèm ăn, nhìn chén sữa nóng trước mặt, y không có nửa điểm muốn uống.

“Không uống, vậy để tôi tự mình ụy cho em nha.”

Thanh âm Từ Văn Uyên ôn nhu gần như là sủng nịch, nhưng Kha Nhất Minh lại sợ tới mức cầm lấy cái chén đem sữa mãnh liệt đổ vào trong cổ họng.

Thật vất vả, y mới đem chén sữa lớn đầy uống sạch, sau khi uống xong, y cảm thấy chướng bụng, người cũng trở nên càng biếng nhác, không muốn động.

Từ Văn Uyên chậm rãi để y nằm lại trên giường, sau đó buông cái chén, nhanh chóng kéo xuống khăn tắm quấn bên hông cũng leo lên trên giường.

Lúc hai tay Từ Văn Uyên ở trên người mình sờ loạn, dục vọng kia của hắn còn hoàn toàn không có dấu hiệu tiêu sừng chạm vào mông mình thì Kha Nhất Minh lại ngăn không được sợ hãi.

“Đủ, đủ rồi!”

Đã ba lượt, hắn không phải là còn muốn nữa chứ!?

“Không có khả năng.”

Kha Nhất Minh hiện tại không có chút khí lực, Từ Văn Uyên dễ dàng ngăn cản hành động muốn chạy trốn của y. Hắn cường ngạnh mà đem y áp lên giường, từ phía sau trực tiếp đưa phân thân thô to tiến vào trong thân thể y.

Dùng đạo bị hắn xâm phạm qua mấy lần đã dần trở nên phi thường mềm mại, hắn thực dễ dàng liền tiến vào bên trong thật sâu, hưởng thụ lấy khoái cảm được y gặt gao bao trùm.

“A... Anh rất cuộc... muốn như thế nào...”

Thân thể bị liên tiếp xâm phạm, Kha Nhất Minh dần dần mất đi cường thế lúc ban đầu, cả người càng vô lực yếu ớt.

Từ Văn Uyên từng đợt từng đợt dùng sức va chạm thân thể y, nghe được lời nói đứt quãng như nghẹn ngào của y, dùng thanh âm trầm thấp hồi đáp:

“Tôi muốn em trở thành người của tôi... từ thân đến tâm... toàn bộ...”

“Àn... A...”

Kha Nhất Minh nằm sấp ở trên giường, nâng lên nửa thân dưới buộc phải thừa nhận sự chiếm đoạt của hắn một lần lại một lần, phát ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn theo từng luật động phía sau, mê hoặc người đang áp lên trên người y, khiến hành động của hắn lại càng kịch liệt, khắc sâu.

Tựa như muốn đem chính mình dính chặt lấy trong thân thể y, vĩnh viễn không cho y rời đi.

Suốt cả một buổi tối, rốt cuộc Kha Nhất Minh bị làm mấy lần căn bản cũng không biết, chỉ biết y cuối cùng ở trong tay Từ Văn Uyên tiết ra, sau đó liền ngắt đi.

Đến khi y tỉnh lại đã là giữa trưa ngày hôm sau.

Từ Văn Uyên đã đi vắng, nếu không phải thân thể đau nhức đến rã rời, còn có ở trên bàn cơm, bữa tối đêm qua cơ hồ chưa hề động tới, bình hoa nhỏ đặt trên bàn, cùng với ngọn nến đã tắt hương y chứng minh, y tình nguyện xem đó là một giấc mộng, hoàn toàn không muốn tin tất cả chuyện này là sự thật.

Toàn thân đau nhức vô cùng, nửa mình dưới gần như không còn cảm giác, y mệt mỏi ngồi trên ghế sofa, lại ngồi lên vật gì đó, vừa cầm lên nhìn, thấy quần áo của mình bị xé đến không còn hình dạng gì, mặt y liền lúc trắng lúc xanh.

Thật sự, thật sự, cho dù y không muốn tin cũng không thể không tin tưởng, nhưng tối hôm qua, hết thấy đều là thật!

Hơn nữa trên ghế sofa... còn có dấu vết tình dục đêm qua lưu lại...

Nhìn thấy những thứ đó, Kha Nhất Minh một trận vô lực ngã dựa lên ghế sofa.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên nghĩ đến gì đó, y cố gắng chống lại sự mệt mỏi của thân thể gọi điện tới công ty xin nghỉ bệnh một ngày, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất đem mọi thứ Từ Văn Uyên hôm qua mang đến toàn bộ ném vào thùng rác, dọn phòng trở lại trạng thái như cũ.

Sau đó y gọi người đem khóa ban đầu đổi đi, cuối cùng hưởng bằng hữu quan hệ tương đối khá gọi điện, liền tùy tiện thu thập mấy bộ quần áo, giống như chạy nạn mà chạy tới nhà bằng hữu, tính toán ngụ ở đó vài ngày, trước tạm thời né tránh Từ Văn Uyên.

Tối hôm qua Từ Văn Uyên ngữ khí không chịu buông tha y cùng những cử chỉ điên cuồng làm y thực hoảng sợ, cho nên y hiện tại chỉ có thể giống như chạy trốn chết, rời khỏi nhà ở của mình.

Kha Nhất Minh cứ như vậy ở lại nhà bằng hữu của y một tuần, tuần này y quả thật trời yên biển lặng, cả thân thể chịu đủ tra tấn cũng dần khôi phục lại.

Ngày trong buổi chiều chủ nhật, Kha Nhất Minh sau khi cùng một nhóm bằng hữu lúc ăn cơm chiều liền nói ngày hôm sau tính trở lại phòng cũ.

“Thân thích của cậu đã đi rồi sao?”

Có nhà của mình lại không ở lại chạy tới cùng người ta chen chúc đương nhiên sẽ cảm thấy kỳ quái, Kha Nhất Minh lấy cớ là mấy thân thích đến chơi nhưng không có chỗ ở, vì thế y liền đem nhà mình nhường cho bọn họ ở vài ngày.

“Đúng vậy, mấy ngày này thực sự là đã làm phiền cậu rồi.”

Bằng hữu này cũng là đồng nghiệp của y, tuy rằng không cùng ngành, nhưng bởi vì thường xuyên lui tới nên quan hệ cũng không tệ. Chuyện Kha Nhất Minh là đồng tính luyến hẳn hoàn toàn không biết, mà Kha Nhất Minh cũng không có ý định nói cho hắn biết.

“Vậy ngày mai cần tôi đưa cậu về không?”

“Không cần đâu, hành lý cũng không nhiều lắm, tôi ngồi xe buýt về là được rồi.”

Lúc sau bọn hắn liền vừa nói chuyện phiếm vừa ăn cơm tối, sau khi ăn xong, Kha Nhất Minh phụ trách nấu bữa tối nên không cần dọn dẹp, liền chạy tới phòng khách xem ti vi cho hết thời gian.

Y mới ngồi xuống chưa được bao lâu, di động trong cặp công văn vang lên. Đi qua lấy điện thoại ra xem cuộc gọi đến, thấy một dãy số lạ nhưng y không có nghĩ nhiều vẫn bấm nút nghe.

Y là nghiệp vụ viên, thường xuyên phải cùng khách hàng trao đổi, cho nên thường sẽ có những số lạ gọi tới, y cũng đã có thói quen không cảnh giác.

“Xin chào, tôi là Kha Nhất Minh...”

“Đi đến trước cửa sổ rồi nhìn xuống xem.”

Theo thói quen nói chuyện lễ độ, nhưng rất nhanh liền bị thanh âm quen thuộc khiến cho y hoảng sợ cất ngang, y nhất thời cứng ngắc tại chỗ, thật lâu vẫn không có phản ứng.

“Không có nghe thấy sao? Hay là tôi tự mình đi lên tìm em đây?”

Đối phương trầm thấp cười, trong lời nói có ý tứ uy hiếp rõ ràng.

Kha Nhất Minh dùng sức nuốt nước miếng, tầm mắt hướng cửa sổ cách đó không xa nhìn, sau một lát, y trầm trọng bước đi, đến gần cửa sổ.

Lúc tầm mắt của y hướng dưới lầu nhìn xuống không ngờ lại thấy Từ Văn Uyên đang dựa ở xe hướng phía trên nhìn lên.

“Làm sao anh...”

Kha Nhất Minh khó khăn mở miệng, muốn hỏi hắn như thế nào biết số di động của mình, nhưng đối phương tựa hồ không có ý để y nói.

“Né một tuần chắc cũng đủ rồi đi? Tính nhẫn nại của tôi cũng sắp mất rồi, hạn cho em trong 10 phút thu thập hành lý xuống lầu tới chỗ tôi.”

“Tôi, tôi vì sao phải nghe lời anh chứ!?”

Chần chờ một chút, Kha Nhất Minh mặc dù đối với Từ Văn Uyên cảm thấy sợ hãi, nhưng vẫn không nhịn được đối với hắn bất mãn, lớn tiếng nói.

“A, phải không?” Từ Văn Uyên thanh âm trong điện thoại cao lên một chút. “Em đã không nghe lời, tôi trực tiếp lên lầu đón là được rồi... Đúng rồi, bằng hữu của em có ở nhà chứ? Cho hắn biết quan hệ của

chúng ta chắc cũng không thành vấn đề đi... Để cho bằng hữu biết em thật ra lại là đồng tính luyện ái còn cùng nam nhân cùng giường... Em nghĩ hẳn sẽ nghĩ thế nào...”

“Anh...” Kha Nhất Minh hầu kết bởi vì khẩn trương mà lên xuống liên tục, tay cầm di động đã hơi run rẩy, “Anh... Rất cuộc muốn sao?”

“Xuống dưới! Trong vòng 10 phút!”

Đây là mệnh lệnh, không hề nghi ngờ chính là mệnh lệnh.

“Em có thể không xuống, bắt quá...”

“Tôi đã biết, tôi sẽ đi xuống.”

Sau khi hít sâu một hơi, Kha Nhất Minh cúp điện thoại, yên lặng hưởng phòng bếp, nhìn thân ảnh bằng hữu đang rửa chén đĩa.

“Cái kia...”

“Làm sao vậy, ai gọi điện thoại tới sao?” Nghe thấy thanh âm của y, bằng hữu y quay đầu lại nhìn y.

“Cái kia...” Kha Nhất Minh cúi đầu nghĩ nghĩ, mới ngẩng đầu giải thích, “Thân thích của tôi vừa mới gọi điện tới nói bọn họ muốn quay về, nói tôi có thể về nhà. Cho nên, tôi nghĩ hiện tại nên đi rồi.”

“Sao, như thế nào đột ngột như vậy? Cậu có thể ở lại đây một đêm rồi đi a.”

“Tôi nghĩ vẫn là đêm nay đi thì tốt hơn, mấy ngày nay ở lại nhà cậu, cậu ngay cả bạn gái cũng không dám gọi tới, tôi thật sự cảm thấy ngại quá.”

“Là bằng hữu thì đừng nói những lời này a.” Bằng hữu của y lườm y một cái, “Nhưng nếu cậu muốn về tôi cũng không cố chấp lưu lại, tôi chở cậu về vậy.”

“Không cần đâu, tôi tự đi là được rồi, dù sao cũng không quá xa, hành lý cũng không nhiều, ngồi xe buýt là đến nơi thôi.”

Kha Nhất Minh thái độ kiên quyết, bằng hữu của y cũng không ép buộc, chỉ đợi y thu thập xong hành lý sau tiễn y ra cửa.

Không qua bao lâu, Kha Nhất Minh mang theo hành lý đứng ở trước mặt Từ Văn Uyên.

Từ Văn Uyên nhìn y, sau đó đi lên trước cầm lấy hành lý trong tay y trực tiếp ném lên phía sau xe, tiếp đó mở cửa xe trước, ý bảo y lên xe.

“Anh muốn đi đâu?”

“Em lên xe trước.”

Ánh mắt Từ Văn Uyên mang theo uy hiếp, Kha Nhất Minh một hồi không nói gì, hơn nữa nhà bằng hữu ngay gần đây, nếu như bị hắn thấy được tình huống lúc này phi thường không ổn, không biết làm thế nào cự tuyệt đành lên xe Từ Văn Uyên.

Rất nhanh, Từ Văn Uyên cũng ngồi vào trong xe, thắt giầy an toàn, lái xe quay đầu rời đi.

Kha Nhất Minh luôn nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, đợi cho y nhìn thấy phương hướng không quen thuộc không nhận được hỏi: “Rất cuộc muốn đi đâu?”

“Em nếu không muốn ở lại căn nhà kia,” Từ Văn Uyên nhìn y một cái, “Vậy dọn đến chỗ của tôi đi.”

“Cái gì?”

Kha Nhất Minh khó có thể tin tưởng mắt nhìn hắn.

“Nói đùa gì vậy, tôi không muốn. Dừng xe, để tôi xuống, tôi phải về!”

“Em cho là có thể ra lệnh cho tôi sao?”

Từ Văn Uyên nở nụ cười, không biết có phải bởi vì ánh sáng của đèn đường không đủ sáng hay không, nhưng nụ cười u ám này của hắn khiến Kha Nhất Minh lông mao đều dựng đứng.

“Dám chạy trốn tôi, cùng nam nhân khác cùng một chỗ, tôi còn chưa tính nợ với em đâu... Em tốt nhất là ngồi yên cho tôi... Tôi cũng không biết sẽ làm ra chuyện gì đâu...”

Kha Nhất Minh ngơ ngác nhìn thẳng về phía trước, Từ Văn Uyên biểu tình thật đáng sợ, làm y thật lâu chưa lấy lại được tinh thần.

Lần đầu tiên nhìn thấy y, là vào một ngày mùa hè nóng bức nửa năm trước.

Cùng tình nhân qua một hồi kích tình, Từ Văn Uyên tắm rửa xong đi đến phòng bếp, từ trong tủ lạnh lấy ra một cốc nước đá, sau khi uống xong, chuông cửa vang lên.

“Đình đông! Đình đông!”

Từ Văn Uyên chậm rãi đem cốc không đặt lên bàn, không có ý định đi mở cửa.

Người còn ở trong phòng tắm nghe được tiếng chuông cao giọng nói với Từ Văn Uyên: “Văn Uyên, có thể phiền anh đi xem một chút không?”

Từ Văn Uyên không có lên tiếng, nhưng cũng không có cự tuyệt, yên lặng đi mở cửa.

Sau khi mở cửa, hắn thấy một nam nhân đầu đã chảy đầy mồ hôi.

Cửa vừa mở ra, nam nhân theo phản xạ lẽ độ lộ ra tươi cười, nhưng thấy người mở cửa lại là một nam tử anh tuấn nửa mình dưới chỉ quần chiếc khăn tắm thì nụ cười rõ ràng hơi cứng ngắc một chút, nhưng lập tức lại giống như không có gì tiếp tục tươi cười.

“Tôi là Kha Nhất Minh nghiệp vụ viên của công ty điện khí Hoa Thăng, xin hỏi ngài có phải là Hạ tiên sinh không? Máy điều hòa ngài có đặt ở cửa hàng của công ty chúng tôi đã cho người đưa tới, bây giờ đang ở dưới lầu, trước đã gọi điện thông tri cho ngài, xin hỏi hiện tại có thể đem điều hòa chuyển lên cài đặt chưa?”

Khi đó, vừa đúng giữa trưa, là lúc ánh mặt trời ngày hè chiếu đến gay gắt nhất, mặt y toát ra mồ hôi bị chiếu đến đổ ừng, mồ hôi theo gương mặt từng chút trượt xuống, có ngưng lại trên cằm của y, có trực tiếp lướt qua cổ của y. Y thường cầm khăn tay lau mồ hôi, nhưng là mồ hôi chảy ra so với động tác của y còn nhanh hơn, ánh mặt trời chói mắt trực tiếp chiếu lên người y, y thoạt nhìn mặt muốn chết, nhưng vẫn chuyên nghiệp, tươi cười luôn dừng lại ở trên khuôn mặt.

Tầm mắt Từ Văn Uyên vẫn dán chặt ở trên mặt y, hắn nhìn thấy y bỗng thấy khô họng mà nuốt một ngụm nước bọt, chẳng biết tại sao, mới vừa uống nước xong hắn cũng bắt đầu cảm thấy khô nóng đến khó chịu.

Nhưng hắn muốn uống cũng không phải nước, hắn muốn dùng miệng ngậm từng khối mồ hôi trên mặt y, muốn biết đó là cái mùi vị gì, trước đó vừa mới đạt được thỏa mãn không lâu, nửa mình dưới lại nóng lên.

“Cái kia...”

Bị hắn nhìn chằm chằm cảm thấy có gì đó không đúng, y hồ nghi cẩn thận mở miệng.

“Xin hỏi...”

“Văn Uyên, sao anh vẫn đứng ở ngoài cửa vậy, bên ngoài là ai a?”

Người đã tắm rửa xong đột nhiên từ sau lưng ôm ngang eo hắn, sau đó lộ ra nửa cái đầu.

Hình ảnh hai nam nhân thân mật hơn nữa đều là nửa thân trần khiến nam nhân ngoài cửa mục trừng khẩu góc (trợn mắt há mồm), nhưng lập tức cảm thấy thật thất lễ, liền rất nhanh thu hồi biểu tình kinh ngạc.

“Ồ, người không quen biết, anh là ai a?”

“Tôi là Kha Nhất Minh nghiệp vụ viên của công ty điện khí Hoa Thăng, tôi tìm Hạ Kính Hạ tiên sinh.”

“Tôi là chủ nhà, thế nhưng ở đây không có người này nha, anh có phải gõ sai cửa hay không?”

“Ồ?” Nam nhân sau khi nghe xong giật mình nhìn biển số nhà bên cạnh, “Đây không phải là tòa B lầu 7 phòng 709 sao?”

“Sai rồi a, đây đúng là lầu 7, nhưng không phải tòa B mà là tòa A.”

“A, này... Tôi thật sự...thật sự xin lỗi, tôi lại có thể gõ nhầm cửa, thực ngượng ngùng, quấy rầy đến hai vị, tôi liền đi đây.”

Nam nhân hết sức xin lỗi hướng bọn họ cúi người một cái, liền bối rối rời đi.

“Xem y đầu đầy mồ hôi, nhất định là bị mặt trời chiếu đến vầng đầu mới có thể đi nhầm nhà...” Tình nhân của Từ Văn Uyên một bên nói một bên đóng cửa lại, đem tầm mắt của Từ Văn Uyên đang nhìn nơi nào đó ngăn trở.

Tình nhân ôm lấy Từ Văn Uyên, đem môi từng chút từng chút dừng lại trên thân thể hắn, sau đó không lâu, hắn ngạc nhiên phát hiện hạ thân của Từ Văn Uyên đã sớm cứng ngắt.

“Vừa mới không phải đã làm rồi sao?” Tình nhân ngẩng đầu mỉm cười, “Tinh thần của anh thật tốt.”

Nói xong, tình nhân của hắn liền hôn lên môi hắn.

Từ Văn Uyên ôm lấy hắn, đáy lòng không hiểu sao lại sinh ra dục vọng làm hắn khó có thể khống chế, tình nhân cơ thể mang theo mùi sữa tắm căn bản không phải người hắn muốn, hắn muốn chính là người khác...có thể bình ổn cổ cảm xúc rối loạn này...

“Văn Uyên!?”

Từ Văn Uyên đột nhiên giống như phát điên mà đem hắn áp lên tường, giật xuống khăn tắm liền đem phân thân đã sưng đến lợi hại trực tiếp đi vào, sau đó kịch liệt trườn động, tựa như dã thú động tình, liều lĩnh, không bị khống chế, chiếm cứ, xâm phạm.

“A...A...Văn Uyên...”

Tình nhân của hắn thở gấp liên tục, nhưng ánh mắt thâm trầm Từ Văn Uyên nhìn hắn như lại xuyên thấu qua hắn thấy được một người khác, nam nhân tươi cười bị ánh mặt trời chiếu đến chói mắt kia. Khi đó, không khí dường như có chút mặn mặn, hương vị kỳ lạ, tựa hồ là mồ hôi bị mặt trời làm cho bốc hơi, sau đó tản ra khắp trong không khí, chẳng biết vì sao, lại có thể khiến hắn cảm thấy khô khốc, nóng bừng, tầm mắt cũng trở nên mơ hồ...

Một khắc này, hắn chân chính cảm nhận được cái gì gọi là điên cuồng.

Điên cuồng muốn có được một người.

Chiếm giữ, xâm phạm.

Để cho y biến thành của mình.

Điên cuồng.

Không chỉ một lần, một lần liên tiếp một lần, dùng sức chiếm lấy, xâm phạm lên khối thân thể dưới thân khiến mình điên cuồng.

“A... A...”

Bởi vì không nghe lời, cho nên hai tay bị hắn trói ở đầu giường, nguyên bản muốn cắn môi nhịn xuống thanh âm nhưng sớm đã không kiểm chế được từng tiếng bật ra. Thế nhưng môi của y đã bị chính y cắn đến sưng, rướm máu.

Hắn lãnh khốc nhìn tất cả chuyện này, không có nửa điểm thương tiếc hung hăng chiếm đoạt thân thể y, một lần so với một lần thâm nhập, một lần so với một lần dùng sức.

Ngay cả chính hắn cũng đã quên ở trong cơ thể y phát tiết mấy lần, bên trong nóng như lửa của y đã bị chất lỏng của hắn tràn ngập, mỗi một lần trồi động cũng đều mang theo rất nhiều *** [nguyên văn tác giả, chắc ai cũng biết là gì], lúc trồi sáp thì phát ra âm thanh đầy cảm dỗ.

Cuối cùng sau một đợt kịch liệt trồi động, theo một trận run rẩy, hắn lại một lần nữa xuất ra bên trong thân thể y.

Đợi cho hắn rời khỏi thân thể y thì y đã lâm vào trạng thái nửa hôn mê, đôi mắt hơi hơi mở mơ mơ màng màng, thân thể trở nên vô lực chỉ có thể nằm trên giường.

Hắn nghiêng người ngậm lấy đôi môi mang theo mùi máu tươi của y, đem đầu lưỡi luồn vào trong miệng y, quần lấy đầu lưỡi mềm mại của y mà ngậm mút sau đó dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn, tiếp theo thì buông ra, rồi lại tiếp tục cho đến khi chính mình hoàn toàn thỏa mãn.

Hắn tìm dây thừng đem hai chân của y tách ra, cột vào cây cột hai bên đoạn cuối giường.

Sau khi hắn ly khai trở lại, trên tay cầm theo một cốc thủy tinh, bên trong chuẩn bị nhiều khối đá.

Hắn đem cái cốc đặt ở đầu giường, lấy ra một viên đá, đặt vào trong miệng mình ngậm một chút rồi lấy ra, trực tiếp nhét vào miệng của người môi đã bị cắn đến sưng đỏ.

“A...”

Đột nhiên bị cái lạnh kéo tới khiến y muốn đem khối đá trong miệng nhổ ra, nhưng là hắn lại giữ lấy cảm của mình, bắt y khép lại miệng.

Y bất đắc dĩ ngậm khối đá lại, khoang miệng lạnh đến đau đớn, y nghĩ chắc sẽ dễ như vậy, cho đến khi viên đá hoàn toàn tan, nhưng chỉ qua ước chừng một phút đồng hồ, viên đá đã bị hắn lấy ra.

Sự kích thích lạnh buốt này từ cổ kéo xuống ngực, từ trong miệng y lấy ra hắn cầm lấy viên đá lạnh băng trượt theo thân thể y đi xuống, sau đó ở nhũ đầu thì dừng lại, không ngừng ma sát ở phía trên.

“A...”

Hảo lạnh ——

Y rùng mình, cắn răng tiếp nhận loại kích thích này.

Khi hai bên nhũ đầu y đều bị lạnh đến cứng rắn lên lại còn bị sưng đỏ thì viên đá mới tiếp tục đi xuống, đi xuống... Ở rốn dạo qua một vòng, nhập vào mảnh đất màu đen kia, lướt theo hình dáng của vật nam tính đã mấy lần phát tiết sau lại không có biện pháp đứng lên được nữa từ đầu đến đỉnh.

“Ân a...”

Địa phương mãi cảm nhất bị viên đá lạnh kích thích, thân thể y ở trên giường lại bắn ra một chút.

“Rất tuyệt, đúng không?”

Thanh âm ở bên lỗ tai y hệt như tiếng nói của ác ma còn mang theo tiếng cười thuần hậu trầm trầm truyền tới.

Y không nói gì, chỉ cố gắng trợn tròn mắt, ngực kịch liệt phập phồng, liên tiếp kích thích làm hô hấp của y sắp không xong.

Viên đá rất nhanh rời đi địa phương mãi cảm kia, nhưng không cho y cơ hội thở một cái, viên đá đi tới trước động khẩu bị chà đạp trướng đến nóng hầm hập.

Cái gì!?

“Dừng a —— ”

Y còn chưa kịp phản ứng, viên đá lạnh như băng đã bị nhét vào trong thân thể y, địa phương yếu ớt nhất bị cực lạnh công kích, y không thể nhẫn nhịn mà lắc lư thân thể, muốn bài trừ viên đá bên trong ra.

” —— a —— lấy, lấy ra ngoài —— ”

Kích thích quá mức, cảm thụ đến tột cùng khiến y cơ hồ cuồng loạn, đã quên hết thầy, thậm chí để viên đá đi khỏi thân thể mình.

Nhưng đối mặt với y không phải là thiên sứ, mà là một ác ma đi ra từ địa ngục.

Hắn cười cầm cái cốc chứa đầy đá, đè lại thân thể đang lộn xộn của y, từ trong cốc lại lấy ra một viên đá, nhét vào địa phương mềm mại kia.

“A a —— ”

Y giống như mất thanh mà ngẩng đầu hô to, nhưng viên đá vẫn một viên thêm một viên đi vào trong thân thể y.

Nhét vào khoảng năm, sáu viên đá, y như bị rút hết khí lực nằm ở trên giường vô lực hít thở, nam nhân nhìn tất cả chuyện này dùng ngón tay thử thử không gian phía sau, lại từ trong cốc lấy ra một viên đá, thật sự nhét vào trong cơ thể đã bị nhét đầy đá.

“Đừng...”

Y phát ra tiếng rên rỉ thống khổ, nam nhân tựa hồ rốt cuộc có chút thương tiếc, buông cái cốc trong tay xuống.

Trong suốt quá trình, y cho là mình sẽ chết hoặc đã bất tỉnh, nhưng đều không có, y vẫn còn sống hơn nữa như kỳ tích còn có ý thức. Nửa mình dưới bị những viên đá nhét vào đã bị lạnh buốt đến không có tri giác, chỉ có thể cảm thụ nước đá hòa tan theo cửa huyết từng chút nhỏ giọt xuống giường.

Y chỉ có thể chậm rãi thở, rất sợ động tĩnh hơi lớn liền mang tới càng nhiều thống khổ hay bị đối đãi càng si nhục. Y bất lực tiếp nhận tất cả mọi thứ, muốn đợi mọi chuyện qua đi, nhưng người kia hiển nhiên không chịu vậy mà buông tha y, y cảm giác được hạ thân của mình bị nâng lên, một vật cứng cực nóng đặt tới trước động khẩu, nước đá đang không ngừng nhỏ giọt, có ý muốn chen vào trong dũng đạo sớm đã bị nhồi nhét đến không có một khe hở.

“Không...”

Cảm nhận được nơi đó bị áp bách, y hung hăng hút một hơi khí, phát điên vặn vẹo cơ thể.

“Không muốn!”

Sẽ chết, thật sự sẽ chết!

“Không muốn!! Tôi xin anh!”

Bản năng muốn sống khiến y phải khóc lóc cầu xin.

“Không muốn?”

“Không muốn! Không muốn!”

Y điên cuồng lắc đầu.

“Kia phải làm thế nào?”

Nam nhân chỉ chỉ dục vọng thô to của mình không có dấu hiệu tiêu sùng.

“Ô...”

Y làm sao biết phải làm thế nào bây giờ?

Y nức nở lên, ngơ ngác nhìn phân thân cực đại của nam nhân, hoàn toàn không biết phải làm gì.

Mà nam nhân hiển nhiên tìm được biện pháp khác.

Hắn mang theo tươi cười làm cho người ta cả người cũng phải nổi lên da gà, chậm rãi ngồi lên thân thể y, dục vọng cực đại kia đưa tới trước mặt y.

“Nếu không muốn tôi dùng phía dưới, thì dùng miệng ngậm nó đi.”

“Tôi không...”

“Ân?”

Y theo bản năng phản kháng bị thanh âm nam nhân mang theo uy hiếp giật mình dừng lại, từ trên mặt nam nhân khiến mình sợ hãi dần dần chuyển qua trên tính khí trước mắt, cuối cùng, y không có lựa chọn nào khác hé miệng ngậm vào vật đỉnh phía trước đang không ngừng nhỏ ra chất lỏng trong suốt.

“Tiếp tục nuốt vào một chút.”

Nam nhân nói giống như ra lệnh.

Miệng y bị phong trụ phát ra tiếng ô ô, tuy rằng không cam lòng, nhưng vẫn không thể không nghe theo, đem miệng trướng lớn hơn, đem đục vọng của nam nhân nuốt vào sâu hơn.

Nhưng nam nhân căn bản là chưa đủ, hấn đè lại đầu của y, nửa thân dưới nhích một cái, trực tiếp đem phân thân đẩy vào chỗ sâu bên trong miệng y, chạm tới yết hầu.

“Uhm...uhm...”

Yết hầu bị chạm tới, y cảm thấy một trận ghê tởm, nhưng miệng đã hoàn toàn bị ngăn chặn, y chỉ có thể cố nén cảm giác muốn nhả ra.

“Đừng cứ ngậm lấy nó như vậy, phải mút nó, dùng đầu lưỡi liếm, nếu chưa phát tiết ra, sẽ vẫn tiếp tục như vậy nha.”

Lời nói của nam nhân đích thị là uy hiếp, y lại không có lựa chọn nào khác, trong lòng không khỏi bắt đầu nảy sinh tâm tình thê lương.

Bởi vì miệng đã bị nhét đến không có nhiều không gian để hoạt động, y muốn liếm được thật sự phải phí thêm rất nhiều khí lực, nhưng y vẫn phải cố hết sức, vốn là hút, sau đó thì liếm.

“Thực ngốc...”

Nam nhân cau mày nhìn y, nhưng thanh âm không hề giận lại còn hơi lộ ra thương tiếc.

“Cẩn thận đừng dùng răng nanh cắn... Đúng... Cứ như vậy... Ân...”

Chốc lát sau, hơi thở của nam nhân dần dần rối loạn, nửa mình dưới cũng bắt đầu không ngừng mà trều động, tiếp đó cũng không tiếp tục cần sự giúp đỡ của y, ở trong miệng của y kịch liệt mà trều động.

“Ân... Hô...”

Y khó chịu phát ra rên rỉ nhỏ vụn, trong sự trều động của nam nhân một lần thêm một lần càng nhanh hơn, y phát hiện ý thức của mình cũng theo đó mà căng ra.

Không biết qua bao lâu, nam nhân một trận co rút, cổ chất lỏng tanh nồng trực tiếp xuất ra trong cổ họng y, có một chút còn chảy vào thực quản. Y bị sặc, không ngừng buồn bực khụ lên. Đợi cho đục vọng của nam nhân rời khỏi miệng mình thì y liền quay đầu muốn đem thứ trong miệng nhổ ra.

Nam nhân dùng sức giữ cầm của y, không cho miệng y mở ra, đồng thời ra lệnh: “Nuốt hết, không cho phép nhổ ra!”

Y dùng ánh mắt hàm lệ nhìn xéo nam nhân, trong ánh mắt toát lên hận ý, nhưng vẫn nghe lời đem thứ trong miệng nuốt xuống.

Ngón tay nam nhân cắm vào hạ thân của y, lúc này mấy viên đá đã dần tan ra bột, hơn nữa còn trống ra một phần không gian.

Nam nhân dùng ngón tay cảm nhận được điều này, liền dịch chuyển cơ thể, đem phân thân vẫn chưa tiêu sưng chậm rãi tiến vào trong cơ thể y.

“A... Hảo lạnh...” Nam nhân cảm nhận sự lạnh lẽo bên trong cơ thể y, mang theo sự kích thích mãnh liệt càng sinh ra khoái cảm, thỏa mãn thờ dài, “Tôi tới làm cho nơi này ấm lên nhé.”

Nói xong, nam nhân dùng sức đẩy một cái, đem những viên đá còn chưa hoàn toàn hòa tan đẩy vào thật sâu bên trong.

“A...”

Y thống khổ run rẩy, cảm nhận sự lạnh băng cùng với bị chặt chẽ áp bách đồng thời úp tới, nghĩ đây sẽ là đau đớn cuối cùng, nhưng lúc nam nhân bắt đầu trồi động thì y mới biết được cái gì gọi là địa ngục.

“Dừng...A...”

Thân thể bị một trận xâm nhập mãnh liệt, y phát ra rên rỉ xen lẫn thống khổ.

“A...Không...Dừng lại...”

Mấy viên đá tựa hồ bị đẩy lên vùng bụng, bởi vì chỗ ấy giờ đang lạnh đến run rẩy, nếu không phải tứ chi đang bị trói, y khẳng định sớm khó chịu mà ôm bụng rên rỉ.

“Đây là trừng phạt vì em dám chạy trốn... Tôi muốn cho em khắc sâu vào ý thức một chuyện, em là của tôi... vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng trốn không thoát khỏi tôi...”

Nam nhân một bên thở hổn hển, một bên dùng sức ở trong cơ thể y luật động. Gắt gao ôm lấy thân thể y, không cho y trốn không cho y động, cứ vậy điên cuồng đòi lấy, chiếm cứ lấy, xâm phạm lấy...

Một lần thêm một lần càng kịch liệt, một lần thêm một lần càng nóng rực.

“Hô...Ha...Nhất Minh... Nhất Minh...”

Hắn trầm trầm kêu tên của y, đồng thời thật sâu thẳng tiến trong thân thể y, cho đến khi một lần nữa xuất ra bên trong y, ý thức mới khôi phục lại thì y đã ngất đi.

>> Hết chương 4

5. Chương 5

Tưởng rằng đã bị tra tấn chỉ là mộng, nhưng khi từ từ mở mắt lại càng chua xót, phát giác nam nhân còn ở phía sau mình không ngừng yêu cầu, mới biết được, những gì tốt đẹp mới là mộng.

“Nhất Minh...”

Tựa hồ biết y tỉnh, Từ Văn Uyên dùng trồi động, lồng ngực áp lên lưng của y, dùng răng nanh cắn vành tai y rồi dùng đầu lưỡi cắn thận liếm liếm.

Không biết là vì sao, hẳn lúc này thanh âm so với ngày thường còn khàn hơn, nhưng lại làm cho Kha Nhất Minh thấy nghi hoặc, lúc hắn kêu tên của mình, ngữ khí giống như là kiềm nén cái gì đó thật khó có thể lý giải được, khuấy động lòng người.

“Ân!”

Từ Văn Uyên đột nhiên ở trên cổ y dùng sức cắn xuống, tựa như quỷ hút máu cắn phá động mạch cổ, từ đó mà hút lấy máu. Y bị đau buộc phải co rúm thân thể, tự nhiên cũng kẹp chặt tinh khí thuộc về Từ Văn Uyên còn đang chôn sâu trong cơ thể mình.

“Em kẹp đến thật chặt...”

Từ Văn Uyên buông lỏng miệng, thanh âm càng trầm thấp, ánh mắt dừng trên dấu răng bị cắn in trên cổ y, liếm liếm dấu vết mà chính mình cố ý để lại.

Hắn đem thân thể vô lực của y từ trên giường ôm lấy, ngồi ở trên đùi mình, từ phía dưới giữ chặt lấy.

“Ô...”

Sức nặng của cơ thể hạ thấp xuống càng đem phân thân của Từ Văn Uyên tiến vào càng sâu hơn.

Từ Văn Uyên dùng sức ôm lấy y, môi lưỡi ở trên vai lưu luyến, hai tay của hắn ôm lấy, thỏa thích vuốt ve lồng ngực phập phồng, nhũ đầu phía trước đã bị đùa bỡn đến sưng đỏ lại bị hắn niết, dùng lực chơi đùa.

“Ân ân...”

Bây giờ khí lực để nói cũng không còn, chỉ có thể khi thân thể đang tiếp tục bị chà đạp thì không ngừng phát ra những thanh âm vô nghĩa.

Kha Nhất Minh cảm thấy thân thể của mình cực nóng. Toàn thân trên dưới, mỗi một chỗ đều nóng lên, khác thường, nhiệt độ có điểm không bình thường, nhất là nơi sung huyết đang hàm trụ dục vọng của Từ Văn Uyên, nóng đến sắp hòa tan...

“Em hảo nóng...”

Cách y gần như thế, thậm chí bộ vị còn đang thật sâu vùi trong cơ thể y, tự nhiên dễ dàng nhận ra được tình trạng cơ thể đó.

“Bị em gât gao bao trùm như vậy... Nơi đó, sắp hòa tan, thật thoải mái...”

Từ Văn Uyên thở gấp, tay rời xuống, nắm lấy phân thân bị giày vò đến đáng thương của y, sắp không có biện pháp đứng lên. Tuy rằng đã muốn không thể, nhưng bị xoa nắn như vậy, khoái cảm vẫn là như trước, làm y không thể không chế mà rùng mình.

“Rất tuyệt...đúng không...”

Từ Văn Uyên dùng sức ôm lấy bắp đùi của y, từ phía dưới tiến công vào thân thể. Kha Nhất Minh đã mất hết sức lực nằm tựa vào ngực hắn, chấp nhận, ngẩng đầu mê man nhìn hình ảnh đứt đoạn chớp lên trước mắt, dần dần, không tiếng động, y nhắm lại mi mắt nặng nề.

“Nhất Minh...”

Lại bất tỉnh, y nghe được hắn gầm nhẹ khó khăn nén xuống dục vọng, vang vọng trong não y, cuối cùng biến mất.

Lúc tỉnh lại y đang an ổn nằm trong lòng Từ Văn Uyên, trên người của bọn họ đều mặc đồ ngủ. Ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa màu trắng chiếu lên sàn nhà, Từ Văn Uyên giống như đứa bé đang ngủ say, giờ phút này hết thấy đều yên ổn đến không chân thực.

Kha Nhất Minh bỗng nhúc nhích, nhất thời xanh cả mặt.

Đau quá.

Toàn thân trên dưới.

Đầu thì hỗn loạn, thân thể giống như bị xe đần qua, toàn thân đều đau, mà nơi đó ở mông càng đau rất đến sưng phù.

Y là làm sao vậy?

Kha Nhất Minh không dám tiếp tục lộn xộn, lẳng lặng nhớ lại mọi thứ trước khi hôn mê.

Y nhớ rõ y bị Từ Văn Uyên nửa uy hiếp nửa ép buộc kéo vào trong căn hộ của hắn, sau đó y đang có ý định chạy trốn thì bị Từ Văn Uyên bắt lấy, trói vào giường.

Tiếp theo...

Thật sự là không nhớ nổi.

Đang cố nhớ lại hết thấy, Kha Nhất Minh cảm giác mình không chết thật sự là kỳ tích.

Lúc này, hưng thủ khiến thân thể y động một chút liền đau đến nhe răng trợn mắt đang nằm ngủ bên cạnh y, làm y không có cách nào tiếp tục nằm xuống, ôm ý niệm thà rằng đau chết cũng phải rời khỏi người này, y cố chấp chống giường muốn đi xuống thì một đạo thanh âm quen thuộc vang lên làm y sợ hãi:

“Em đã tỉnh?”

Kha Nhất Minh nhất thời cứng ngắc, biết muốn trốn cũng không thoát được chỉ có thể tận lực đem tầm mắt chuyển sang hướng khác, ít nhất như vậy sẽ bớt sợ hãi đi.

Từ Văn Uyên tựa hồ căn bản là không chờ câu trả lời, sau khi nói xong trực tiếp đưa tay sờ lên trán y, khiến thân thể y theo phản xạ run lên một chút.

“Em tối hôm qua phát sốt.”

Từ Văn Uyên kéo chăn xoay người xuống giường. Sau khi hẩn rời đi, giường vốn đang bị lồm xướng nhất thời căng lên.

“Tôi qua đã tắm qua cho em sau uy một ít thuốc hạ sốt, hiện tại tuy rằng đã hạ nhưng để phòng ngừa vạn nhất em phải uống thêm lần nữa.”

Từ Văn Uyên một bên bận rộn, sau đó không lâu, hẩn đi tới trước mặt Kha Nhất Minh, trong tay cầm thêm một cốc nước cùng mấy viên thuốc.

“Uống thuốc đi.”

Lúc Từ Văn Uyên ngồi xổm xuống, Kha Nhất Minh vẫn cái gì cũng không nói, chỉ đưa tầm mắt dời sang một hướng khác. Mà Từ Văn Uyên cũng không khuyên nữa, đem viên thuốc trực tiếp bỏ vào miệng mình, ngẩng đầu uống một ngụm nước sau buông cốc ra, quay mặt Kha Nhất Minh lại ấn miệng mình lên môi y, chỉ chốc lát sau, Từ Văn Uyên liền ngay cả nước cùng thuốc đều rót vào trong họng Kha Nhất Minh.

“Tôi không có tính nhẫn nại đâu, hiện tại nếu em tiếp tục phản kháng lại lời của tôi, tôi sẽ không nhắc nhở nữa, trực tiếp tự mình động thủ.”

Từ Văn Uyên rút ra khăn tay nhẹ nhàng lau sạch nước bên khóe miệng Kha Nhất Minh, dùng ngữ điệu bình tĩnh nói xong lời uy hiếp.

“...Khụ...Anh, rốt cuộc như thế nào mới bằng lòng buông tha tôi?”

Xem ra Từ Văn Uyên dường như cũng không có ý định cứ như vậy buông tha y. Kha Nhất Minh nhớ tới bản thân bị đối đãi trong khoảng thời gian này, nhất thời cảm thấy được bi ai.

Từ Văn Uyên dừng lại động tác trên tay, vốn là lẳng lặng chăm chú nhìn y một hồi, mới thản nhiên nói: “Nếu em không chống đối lại, tôi sẽ không để em khó chịu như vậy.”

“Anh luôn bắt buộc tôi làm việc tôi không muốn làm, anh nói sao tôi có thể không phản kháng đây?”

Dụ dỗ tình nhân của y, làm hại bọn họ không thể không chia tay, sau lại bắt y cùng hẩn phát sinh quan hệ, biết rõ y căn bản không muốn, còn dùng thủ đoạn uy hiếp bức bách y nghe theo...

Từ Văn Uyên lúc này ngữ khí như trách cứ khiến Kha Nhất Minh dở khóc dở cười, rốt cuộc ai mới là người sai chứ?

“Nhưng, nếu tôi không làm thế, làm sao có thể đạt được em?”

Từ Văn Uyên cầm tay y, đem tay y nhẹ nhàng áp vào môi mình. Lời của hẩn nghe thì lạnh khốc, nhưng không biết có phải hay không do ánh mặt trời ảnh hưởng, vẻ mặt của hẩn thoạt nhìn hảo diệu dàng.

Kha Nhất Minh ngây người, sự trái ngược hoàn toàn như vậy làm y phản ứng không kịp.

Uống qua thuốc, bị bắt uống thêm một ly sữa nóng, lại mơ màng đi vào giấc ngủ.

Lúc tỉnh lại thì ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào đã biến thành sắc vàng, đoán chừng mình đã ngủ cả ngày, Kha Nhất Minh thử cử động cơ thể.

Thân thể như cũ cảm thấy đau nhức, nhưng không có mãnh liệt như trước. Nhìn chung quanh căn phòng, xác nhận ác ma Từ Văn Uyên hại y thành bộ dạng như vậy đã đi vắng, y cố gắng xuống giường.

Chút đau đớn trên người có thể nhẫn, nhưng là hai chân đứng trên sàn nhà thì giống như dẫm lên khoảng không, cả người bỗng trượt xuống. May mắn đúng lúc bắt được mép giường mới không có quỵ trên sàn nhà, bởi vì hai chân vô lực mới có thể tạo thành loại tình huống này, Kha Nhất Minh cố gắng chống đỡ thân thể, hít sâu vài lần cho đến khi hai chân ổn định, bước trên sàn nhà cảm giác càng ngày càng chân thật thì mới buông tay, đi ra cửa.

Nhẹ nhàng mở cửa, Kha Nhất Minh đứng ở cửa nhìn nhìn, xác định Từ Văn Uyên không ở bên ngoài, mới dám đi ra.

Bởi vì hôm qua là buổi tối mới đến, hơn nữa vừa vào liền cũng Từ Văn Uyên nổi lên tranh chấp cuối cùng bị trói ở trên giường, y căn bản không có cơ hội chú ý căn phòng này.

Hiện tại vì phải tìm cửa để đi khỏi đây, y không thể không quan sát kỹ một chút.

Bởi vì là nghiệp vụ viên, thường xuyên chạy khắp nơi, đi qua không ít nhà của khách nhân, y liếc mắt một cái cũng nhìn ra được căn phòng này cao cấp bao nhiêu. Đầu tiên là rộng rãi, thứ hai là ánh sáng đầy đủ, thứ ba là bên trong trang trí phi thường hợp lí. Hiện tại giá nhà ngày càng đắt, mỗi một con số cũng đều là làm cho người ta lú lỏi. Hơn nữa cao ốc san sát, ánh mặt trời bị che thành từng khối từng khối, muốn sống ở một căn phòng ánh sáng đầy đủ như này tựa như rút thăm, ai may mắn thì bốc trúng, vì vậy, nếu muốn sống tại một phòng có ba điều kiện như vậy, thật sự không có gia tài bạc vạn thì không được.

Sách, tuy rằng ý nghĩ tráng tha nhân chí khí, diệt tự kỷ uy phong (tặng người khác chí khí, diệt uy phong mình) nhưng y thật sự không thể không thừa nhận Từ Văn Uyên là một nam nhân mà mọi việc tốt đều ở trên thân hắn, khiến người khác phải đổ kỵ.

Lúc ở quán bar, hắn chỉ là ngồi một chỗ cũng liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người, mà Thiếu Hoa cho dù bên cạnh đã có y, ánh mắt cũng thường xuyên nhìn không được trộm liếc hắn. Ngày đó, sở dĩ kích động như vậy, kỳ thật không hoàn toàn là bởi Từ Văn Uyên dùng cái loại ánh mắt hỏa nhiệt hướng bọn họ nhìn a...

Càng nghĩ tâm tình lại càng trầm trọng, cũng may rốt cuộc cũng để y tìm được cửa lớn đi ra ngoài, phát hiện kinh hỉ tạm thời làm giảm đi buồn bực trong lòng, chính là khi hắn gần như nhào tới mở cửa thì lại như thế nào cũng mở không được, trong lòng lại nhất thời lạnh đi phân nửa.

“Đó là khóa điện tử, dùng phương pháp đặc biệt mới có thể mở ra.”

Nguyên tưởng rằng Từ Văn Uyên không có ở trong phòng chẳng biết lúc nào đứng ở phòng khách, lãnh đạm hướng y vì mở cửa không được nên gấp đến độ đầu đầy mồ hôi nói.

Nghe thấy thanh âm của Từ Văn Uyên, Kha Nhất Minh cơ thể vốn là cứng ngắc, nhưng sau mạnh mẽ xoay người lại đem lưng dán sát vào cửa, cảnh giác trừng mắt nhìn hắn.

“Tôi phải về, phiền anh mở cửa ra.”

Giống như lời của y nghe thật ngốc, Từ Văn Uyên ôm ngực đùa cợt cười.

“Tôi có nói sẽ để em đi sao?”

“Anh...” Kha Nhất Minh thiếu chút nữa nhịn không được muốn chửi ầm lên, dùng sức hít sâu ba bốn lần, mới bình tĩnh một chút nói, “Từ Văn Uyên, anh đây tính là giam cầm, là phạm pháp!”

“Giam cầm?” Lặp lại lời của y, Từ Văn Uyên lại cười đến mức càng làm cho lông tóc y dựng đứng, “Em sinh bệnh, tôi chỉ là muốn để em hảo hảo ở chỗ này nghỉ ngơi thôi.”

“Tôi không cần, chỉ cần anh chịu thả tôi đi, bệnh của tôi có thể tốt hơn phân nửa!” Kha Nhất Minh một điểm cũng không có khoa trương, thân thể y cường tráng như thế, sinh bệnh còn không phải vì hắn! Đã bị đối đãi như vậy, y không chết đã xem như tốt rồi, tiếp tục cùng loại người này khiến y sợ hãi lo lắng ở cùng một chỗ nữa, y ngay cả chết như thế nào cũng không biết được. [*gật gật*]

Từ Văn Uyên đột nhiên quý dị mà trầm mặc, nhìn y một lúc lâu, cuối cùng hắn bắt đầu dõ dạc nói: “Sách, em chính là vẫn không chịu ngoan ngoãn nghe lời a.”

“Luôn dùng biện pháp như vậy bức em tuân theo, đến cuối cùng em có thể nghĩ tới đến chết cũng không chịu tiếp thu đi? Chỉ uy hiếp bằng miệng, lực sát thương cũng không đủ mạnh nhỉ. Cũng may, có thể làm cho em ngoan ngoãn nghe lời cách cũng rất nhiều, cho nên, tôi đã chuẩn bị một vài thứ.”

Từ Văn Uyên nói xong, xoay người đi vào trong phòng, chờ hắn đi ra, trên tay cầm theo một xấp rất giống là mấy tấm ảnh gì đó. Hắn cũng không đến gần Kha Nhất Minh, mà cách y khoảng ba bốn bước thì dừng lại, trong tay cầm ảnh đưa tới trước mặt Kha Nhất Minh.

Mấy bức ảnh ở trước mặt y từng tấm từng tấm rơi xuống, ánh mắt giống như từ trong đó nhìn thấy cái gì, sắc mặt của Kha Nhất Minh tái nhợt, từ từ cúi đầu, nhìn xuống mấy tấm hình dưới chân, sau đó chậm rãi quỳ trên mặt đất, hai tay run rẩy cầm lên. Đến khi y hoàn toàn xác nhận nội dung trong các bức ảnh thì đầu óc liền trống rỗng.

“Không chỉ có ảnh, tôi còn dùng DV đem mọi chuyện tôi qua từng việc ghi lại từ đầu đến cuối và chép thành đĩa CD. Bây giờ internet hiện đại, nếu muốn đem một sự kiện tung ra ngoài chính là việc rất dễ dàng. Đương nhiên, nếu em chịu nghe lời, mấy thứ này có lẽ ngày nào đó tôi tâm tình tốt tiêu hủy toàn bộ.”

Sắc mặt khó coi Kha Nhất Minh không có bất kỳ phản ứng nào, vẫn duy trì tư thế quỳ trên mặt đất, giống như bị rút đi linh hồn, ngơ ngác nhìn chằm chằm mấy tấm ảnh trước mắt.

Tuy rằng y không phản ứng, nhưng Từ Văn Uyên rõ ràng y nghe được lời hắn, không có tức giận cũng không có đùa cợt, chỉ lãnh đạm nói với y: “Từ giờ trở đi, em ở lại đây, mỗi ngày sau khi tan ca chỗ nào cũng không cho phép đi, ngoan ngoãn trở về cho tôi.”

Chỉ nói một lần, Từ Văn Uyên liền xoay người rời đi, đi vào phòng lúc này hắn đi lấy ảnh liền đóng cửa lại, một lát sau, không biết vội vàng cái gì liền đi ra khỏi nhà.

Kha Nhất Minh qua thật lâu mới bắt đầu cử động, y chậm rãi đem mấy tấm ảnh nhặt lên từng tấm, nhặt được một nửa không biết vì sao lại đem chúng toàn bộ ném lên mặt đất, sau đó lại bắt đầu ngăn người, bắt tri bất giác, ánh mắt cũng đỏ lên.

Y ngồi ở trong góc, ôm lấy đầu gối, đem mặt vùi vào trước ngực, vô thanh vô tức ngồi như vậy, cũng không giống là đang ngủ, tựa như một đứa trẻ.

Từ Văn Uyên mở cửa xe, đem cặp công văn để trên ghế lái phụ, ngồi lên xe, di động trong tay để ở một bên, khởi động xe quay đầu lại, lúc rời khỏi bãi đỗ xe thì điện thoại của hắn vang lên.

Cầm lấy di động nhìn một chút, hắn mới ấn xuống phím nghe.

“Văn Uyên, tôi biết cậu tan tầm rồi. Thế nào, đêm nay muốn đi chơi không?”

Trong điện thoại truyền tới thanh âm bằng hữu của Từ Văn Uyên, chính là Trình Dịch Hạo.

“Không rảnh, tôi có việc rồi.”

“Chuyện gì a? Công tác?”

“Không, việc tư.”

“...A, chẳng lẽ là mèo con lúc trước được người ta dưỡng?” Thanh âm bên kia điện thoại nhất thời trở nên ái muội, “Bất quá, cũng đã qua mấy tháng rồi chứ? Cậu lại có thể chơi không chán sao?”

Từ Văn Uyên trong ánh mắt lộ ra ý cười: “Một tháng trước, tôi đã để chú mèo kia biến thành mèo hoang sau đó liền phóng sinh.”

“Sách, cậu thật sự là lãnh khốc vô tình a. Không biết lần này người bị đại ác nhân cậu nhìn trúng như thế nào a?”

Từ Văn Uyên dừng lại một lát, mới đáp: “Là một chú nai.”

“Nai?”

“Một con nai vừa mới trở lại dã ngoại. Tôi hiện tại đang lúc đi săn.”

“Quá trình đi săn nói vậy thực kích thích đi?”

“Coi như không sai.”

“Khi nào thì để tôi nhìn thấy nai con của cậu đây?”

“A, đợi thêm đi. Cho đến khi nào thành công, đợi cho y tự nguyện bị giam cầm trong hoa viên (vườn hoa), tư nhân hoa viên của tôi.”

“Nghe ngữ khí này của cậu... Sau khi đi sẵn kết thúc sẽ không có ý định tiếp tục ở lại trong rừng rậm chứ?”

“Cậu không phải thường nói, nếu tôi có thể thu tâm (kiềm chế tính phóng đãng), thiên hạ sẽ thái bình sao?”

“Cậu là nói thật hả?” Trình Dịch Hạo cơ hồ hét lên.

Từ Văn Uyên chỉ cười không nói.

“Tôi càng muốn được gặp người này nha!”

“Cứ chờ đi.”

Sau khi nói xong, Từ Văn Uyên cúp điện thoại, chuyên tâm lái xe đi.

Tan tầm liền trở về nhà, tình huống như vậy đã duy trì gần một tháng. Buông tha cho cả một tòa rừng rậm, đó cũng không phải là tùy tiện nói ra, mà là phát hiện, sau khi tìm được thứ gì đó thì muốn đạt được nó, khi đạt được rồi cũng chưa thỏa mãn, mà tâm tình lại muốn có được càng nhiều hơn nữa.

Cùng vô số người ở cùng một chỗ, nhưng chưa từng có người có thể làm cho hắn sinh ra dục vọng mãnh liệt như vậy, đối với những người ban đầu có cảm giác mới mẻ thì nhiều nhất chỉ có thể duy trì ba tháng. Ngay từ đầu nghĩ đối với người kia có cảm giác mãnh liệt khác thường chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, chỉ cần có được, loại cảm xúc này liền nhất định mất đi, không nghĩ tới cho đến hiện tại, đối với cảm xúc rung động kia hắn không có chút nào giảm bớt, ngược lại càng thêm mãnh mẽ.

Dường như theo thời gian trôi qua, nó lại càng nhiều lên, không hề suy giảm.

Xem ra, hắn thật sự đã thua, thất bại trước người kia.

Suy nghĩ, ánh mắt Từ Văn Uyên nhìn về phía trước, bắt giác trở nên dụi dàng.

Cuối cùng đã về đến nhà, sau khi buông cặp công văn, hắn rất nhanh liền tìm thấy người đang bận rộn nấu bữa tối cho bọn họ trong phòng bếp.

“Tôi đã về.”

Người đưa lưng về phía hắn nghe được thanh âm, thân mình đột nhiên cứng nhắc, nhưng vẫn là chậm rãi quay đầu lại, lấy biểu tình không được tự nhiên nói với hắn: “Anh đã về.”

Đó cũng không phải là hắn bắt buộc y làm, hắn là do thói quen của y tạo thành. Lúc đầu nói với hắn như vậy là do theo bản năng mà đáp lại hắn, đợi cho đến khi phát hiện là hắn thì mới thay đổi sắc mặt.

Chuyện để y nấu bữa tối cũng không phải do hắn đề nghị, mà là chính y quyết định muốn làm như vậy. Hỏi nguyên nhân, mới biết được là bởi vì trở về quá sớm không có việc gì làm, mỗi ngày ăn đồ mua ngoài cũng không tốt, hơn nữa trù nghệ của y cũng tạm được, vì thế cứ như vậy bắt đầu nấu bữa tối mỗi ngày cho bọn họ.

Cho dù thái độ của Kha Nhất Minh đối với mình cũng không cải thiện nhiều, nhưng thông qua hai việc này, Từ Văn Uyên hiểu rõ, thời gian có thể thay đổi hết thảy, bao gồm cả cách nhìn của Kha Nhất Minh đối với mình.

Hắn là thực chán ghét hắn, nhưng vẫn chịu đối với hắn chào đón trở về, còn nấu bữa tối cho hắn ăn, chứng minh trải qua một thời gian ngắn ở chung, bọn họ cũng đã dần quen sự tồn tại của nhau rồi.

Có lẽ, thời gian trôi qua, y sẽ hoàn toàn chấp nhận hắn.

Dù sao, trừ bỏ đồng ý với hắn, y cũng không có đưa ra lời cự tuyệt cho hắn cơ hội.

“A...”

Nước ẩm hơi cao, bởi vì việc này tương đối có thể làm dẫn nở gân cốt, nhưng mà ngâm mình ở trong nước ấm lại làm chuyện kịch liệt như vậy, thực dễ dàng choáng váng đi.

Từ Văn Uyên phát hiện Kha Nhất Minh khuôn mặt đã sớm bị nhiệt khí làm cho đỏ bừng, ánh mắt thì trở nên mơ màng. Hắn cố nén dục vọng sắp bùng nổ, dừng lại động tác trừu động trong cơ thể y, vỗ nhẹ lên mặt người ý thức đã không còn rõ ràng.

“Nhất Minh... Nhất Minh... Em thấy sao rồi?”

“Uhm...”

Mặt bị vỗ nhẹ vài cái, Kha Nhất Minh chậm rãi mở to mắt, tầm mắt cũng dần ngưng tụ.

“Đầu thật choáng...”

Y không chút khí lực nói với Từ Văn Uyên.

“Nhịn một chút nữa, rất nhanh liền tốt thôi.”

Biết không nên tiếp tục ngâm mình trong nước nóng, Từ Văn Uyên ôm lấy y, để lưng y dựa vào tường, chân bọn họ thì đứng trong bồn tắm. Trước lấy tay ổn định thân thể Kha Nhất Minh, Từ Văn Uyên thở sâu một hơi liền đem phân thân thô to chôn sâu vào trong thân thể đã sớm ẩm ướt của y.

“Uhm a...”

Ngực Kha Nhất Minh kịch liệt phập phồng, nơi đó đã trưởng cảm giác như sắp bị phá hỏng rồi, bên trong bị ma xát mẫn cảm chỉ cần chạm một chút thì lỗ chân lông toàn thân cũng đều bị khoá đại, hiện tại đang ngậm lấy dục vọng của Từ Văn Uyên, cảm giác kích thích khiến y run rẩy cả cơ thể.

“Nhất Minh...”

Cũng không có lập tức trừu động, chỉ giữ tư thế ấy mà đẩy vào cơ thể, định trụ thân thể vô lực của y. Từ Văn Uyên hai tay ôm lấy y, ở phía sau ngậm lỗ tai đã sớm đỏ bừng, vừa cắn vừa liếm, hai tay từng chút di chuyển, sờ lên hai bên nhũ đầu của y bắt đầu xoa nắn.

“Nhất Minh...”

Lỗ tai bị môi lưỡi Từ Văn Uyên cắn đến càng đỏ càng sưng, theo đường nét từ cổ của Kha Nhất Minh liếm đến bờ vai y, trên làn da ở bờ vai mướt một trận, để lại một cái dấu vết tím đỏ. Mà ngoài vết tích này, sớm đã che kín những dấu hôn lớn nhỏ không đều.

Tay kia Từ Văn Uyên tựa hồ ở trên nhũ đầu của Kha Nhất Minh đã ngoạn đủ, bắt đầu dời xuống, sau đó nắm lấy phân thân đã nửa ngẩng đầu của y, sau khi nhẹ nhàng vuốt ve một trận khiến nó tiếp tục cứng hơn, ngón tay của hắn trực tiếp ở trên đỉnh chậm rãi ma xát, càng làm cho người đang ý thức mơ hồ kích thích càng kịch liệt hơn.

“Nhất Minh...”

Quả nhiên, khi y bị kích thích như vậy, vốn thân thể không phản ứng gì đã bắt đầu vụn vụn, rên rỉ cũng lớn tiếng.

“Nhất Minh, vậy được rồi chứ?”

Từ Văn Uyên ở bên tai y thì ào, phun ra nhiệt khí ướt át, thân thể sớm đã bị kích động đến khó nhịn vô cùng nóng, trong đầu ý niệm muốn phát tiết chiếm đoạt cả ý thức, nghe thấy Từ Văn Uyên hỏi như vậy, y cơ hồ lập tức đáp ứng.

“Ân.”

Nghe tiếng trả lời rất nhỏ như tiếng muỗi kêu, Từ Văn Uyên vẫn đang cố nén dục vọng của mình liền ôm chặt lấy y, lập tức rút ra dục vọng đang chôn trong cơ thể rồi lại dùng lực tiến vào. Sau vài cái như thế, tốc độ của hắn nhanh hơn, từng đợt rồi từng đợt, cùng hắn thưởng thức ham muốn nóng rực gần như điên cuồng của mình, một lần lại một lần, thâm nhập từ trong cơ thể y đạt được càng nhiều càng nhiều, hoàn toàn không thể cảm thấy đủ thỏa mãn.

Kịch liệt trùu động liên tục, cuối cùng Kha Nhất Minh xuất ra trên mặt tường, ngay sau đó, Từ Văn Uyên bị kẹp chặt nhìn không được cũng xuất trong cơ thể y, chất lỏng bạch trọc theo bộ vị giao hợp của bọn họ chảy ra, nhỏ lên bên cạnh bồn tắm lớn cùng trong nước.

“Tôm!”

Dục vọng cuối cùng đã được bình ổn, Từ Văn Uyên ôm lấy Kha Nhất Minh gần như mất hết sức lực ngồi vào trong bồn tắm. Sau khi ngồi xuống, Từ Văn Uyên điều chỉnh tư thế của hai người một chút, để Kha Nhất Minh ngồi giữa hai chân hắn, dựa lưng trước ngực hắn.

Từ Văn Uyên ôm lấy y, cúi đầu chăm chú nhìn người trong lòng, khuôn mặt xem ra đã lộ vẻ vô cùng mệt mỏi, nhện không được đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve, từ cái trán đến môi, ôn nhu nhẹ nhẹ vỗ về.

Sau một lúc lâu, hắn lẩm nhẩm nhỏ giọng nói: “Nhất Minh, em hẳn là đã thành thói quen đi?”

Đã thành thói quen ở cùng hắn một chỗ, đã thành thói quen được hắn ôm.

Kha Nhất Minh sớm đã mê man ngủ, lời của hắn, không biết y đang trong mộng có thể nghe được hay không.

Kha Nhất Minh tỉnh lại đã hơn tám giờ sáng, Từ Văn Uyên cùng y một chỗ đã sớm đi đến công ty. Từ Văn Uyên nói như thế nào cũng là Đại lão bản của một công ty danh tiếng, công tác hẳn là rất bận rộn, hẳn cơ hồ mỗi ngày đều là đi sớm về trễ như vậy.

Mỗi lần khi Kha Nhất Minh tỉnh lại hẳn cũng đã đi vắng, lúc y tan việc, hắn vẫn chưa trở về. Đôi khi cho dù về sớm, hắn cũng sẽ ở trong thư phòng của mình tiếp tục làm việc.

Trong ấn tượng của Kha Nhất Minh, Từ Văn Uyên vốn là loại người ỷ vào chính mình có tiền liền đùa giỡn với đời, tự cho là hoa hoa công tử. Trải qua một thời gian ngắn ở chung, y phát hiện Từ Văn Uyên trừ bỏ có điểm bá đạo, cường thế, ngoài bản thân là trung tâm, hẳn có thể xem như là một người không tệ.

Về sinh hoạt hàng ngày, không có sở thích gì xấu, công việc xử lý đến ngay ngắn rõ ràng, chưa bao giờ lớn tiếng nói chuyện, mặc kệ ý kiến của đối phương sai hay đúng, hẳn cũng đều kiên nhẫn nghe xong, hẳn dường như là loại người ưu điểm quá nhiều hơn cả khuyết điểm, nếu không phải ngay từ đầu đối với hắn có thành kiến, hơn nữa những sự tình lúc trước hẳn đối với y, có lẽ y sẽ vui vẻ mà cùng hắn một chỗ, bất quá, đây là quan hệ bằng hữu cùng một chỗ.

Vì cái gì y cảm thấy không thể cùng Từ Văn Uyên trở thành tình nhân chứ? Có lẽ là vì bọn họ đối với yêu cầu tình cảm bất đồng đi.

Bình thường thì chỉ muốn cuộc sống một mình bản thân, lúc cần thì tìm tình nhân chơi đùa.

Y nguyên tưởng rằng sẽ cùng Thiểu Hoa luôn bên nhau, nhưng mà quan hệ của bọn họ chỉ duy trì một năm, hơn nữa sau cùng nói tan liền tan. Chẳng lẽ thật sự như người khác nói? Tình cảm đồng giới không có yêu vĩnh viễn, chỉ có tình dục mà thôi.

Nguyên nhân cùng Thiểu Hoa tách ra, ngay từ đầu y đem mọi lỗi lầm đổ lên trên người Từ Văn Uyên, sau lại mới biết được Từ Văn Uyên đóng vai trò chính là người nổ. Y cùng Sở Thiểu Hoa nguyên nhân tách ra thực sự, là vì bọn họ trong lúc đó căn bản không có điểm công bằng. Ở trước mặt y, Sở Thiểu Hoa thiên lương, thuần chân chỉ là biểu hiện giả dối, Sở Thiểu Hoa chân chính lại phóng dăng, phóng túng, nhiệt tình, không an lòng với chỉ cùng một tình nhân. Cậu cần là tình cảm mãnh liệt, là loại cảm giác mới mẻ khi cùng nhiều nam nhân khác nhau lên giường.

Cuối cùng, lúc nghe được Sở Thiểu Hoa nói những lời này, y thật sự đã bị đá kích nhiều hơn là bị phản bội.

Sở Thiểu Hoa lúc chuyển khỏi gian phòng cùng y sống thì từng nói qua: “Nhất Minh, anh thật sự rất quan tâm bảo vệ em, em cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua nam nhân tốt như anh. Nhưng mà, với anh cùng một chỗ không có sự kích tình, không có loại khoái cảm khi ở trên giường, mà là những tình cảm nảy nở rất bình thường khi chung sống cùng một chỗ. Anh xác định là anh yêu em sao? Hay là bởi vì anh thâm nghĩ

muốn tìm một người để yêu, để giảm bớt tịch mịch, để an ủi tâm tình trống vắng sợ hãi khi là đồng tính luyện ái bị thế nhân kỳ thị?”

Y vẫn cho rằng y yêu Thiếu Hoa, nhưng buổi nói chuyện hôm đó khiến y phải hoài nghi tình cảm của chính mình. Cùng Thiếu Hoa một chỗ thật sự y không nghĩ nhiều như vậy, nhưng vì sao phải suy nghĩ nhiều thứ, cùng một chỗ cảm thấy khoái hoạt không phải là được rồi sao?

Biết mình là đồng tính luyện, căn bản không có biện pháp đi thích nữ nhân, y thật sợ hãi muốn chết. Thật vất vả đi thừa nhận chuyện này, lúc đang đi thơ thẩn một mình ở một ngõ tối thì gặp cậu, thân thiết mà hướng cậu hỏi thăm, thấy sắc mặt cậu không tốt liền nhẹ nhàng hỏi nguyên nhân, sau đó lặng lẽ ngồi bên cạnh nghe cậu khóc lóc kể lể, cuối cùng còn an ủi khuyên bảo, lúc đó gặp được cậu y thực cảm thấy may mắn.

Yêu? Đúng vậy, y là muốn yêu, khi xác định chính mình là đồng tính luyện là y biết tình yêu không thuộc về mình. Thiếu Hoa xuất hiện làm cho y nghĩ rằng thứ tình yêu ấy đã thật sự xa xôi, nhưng y vẫn cố phủ nhận mà thôi.

Yêu? Cái gì mới là yêu? Y cũng bắt đầu mơ hồ.

Thế nhưng, y vĩnh viễn đều không quên được một năm cùng Thiếu Hoa một chỗ, một năm chua ngọt đắng cay, một năm tràn ngập vô số hồi ức.

Kha Nhất Minh cứ như vậy vừa nhớ lại, vừa rời giường xếp chăn, đánh răng rửa mặt thay quần áo, đến khi xong tốt mọi việc thì cũng đã 8h20 rồi. Giờ đi làm của y là 9h, vì không muốn đến muộn, y ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn, trực tiếp chạy tới công ty, nhưng lúc xoay người đi giày thì hông của y đột nhiên bị một trận đau nhức, cả người thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Cắn răng lấy tay chậm rãi nâng eo dậy, cùng lúc, nơi nào đó giữa mông truyền tới cảm giác khác thường, tuy rằng không có cường liệt như lúc đầu, nhưng cũng không có bình thường đến mức có thể làm cho người ta bỏ qua.

Cùng Từ Văn Uyên một chỗ gần một tháng, bọn họ cơ hồ mỗi đêm đều làm. nhưng hôm nay thất lưng lại mệt mỏi như vậy tất cả đều là vì tư thế tối hôm qua phi thường mất tự nhiên, cơ thể giờ mới thành...

Nói cái gì sẽ thực thoải mái, sau đó dùng thanh âm dễ nghe gọi làm người khác chịu không nổi dụ dỗ, cuối cùng hò đồ mà đáp ứng, đợi cho đến khi bị làm đến sắp bị bẻ gãy thiếu chút nữa khóc lên thì Từ Văn Uyên mới bằng lòng buông tha y.

“Thực thoải mái đi?”

Từ Văn Uyên một bên nhẹ nhàng không ngừng mát xa phần eo của y, một bên dùng thanh âm gợi cảm trầm thấp thì thầm nói. Lúc ấy y chỉ cảm thấy lỗ tai thực nóng, xấu hổ cực kỳ, thất lưng đúng là rất đau, nhưng không thể phủ nhận, trong lúc đó y dù chưa có bất kỳ cơn trốn nào cũng liền bắn hai lần.

“Lần sau thử cách khác a.”

Nghe hắn nói như vậy thì thân thể y khó nén mà run lên một chút, không biết là sợ hãi hay là chờ mong.

Y vẫn cho rằng không yêu thì không có cách nào lên giường cùng nhau, nhưng hiện tại, cùng Từ Văn Uyên lúc ân ái, đạt được khoái cảm thậm chí so với lúc cùng Sở Thiếu Hoa còn mãnh liệt hơn gấp mười lần, kịch liệt đến ngay cả y đều khó mà tin được.

Ngay từ đầu cho lo chóng đỡ, bây giờ, đã dần sa vào loại khoái cảm không cách nào kiềm chế này, thân thể đã thành thói quen, chỉ cần mỗi lần bị Từ Văn Uyên đụng chạm liền bắt đầu nóng lên, bộ dạng dâm loạn giống như bị người khác thao túng cơ thể mình.

Chẳng lẽ, đây là loại kích thích mà Thiếu Hoa bọn họ luôn truy cầu sao?

Cả người trở nên như không còn là chính mình, ở thời điểm cao trào cái gì cũng đều quên, trong nháy mắt tựa như đến được thiên đường.

Không có bất kỳ điều gì có thể so sánh với khoái cảm đặc biệt mạnh mẽ ấy.

Đến khi Kha Nhất Minh đang miên man suy nghĩ phục hồi lại tinh thần nhìn đồng hồ thì sắc mặt khê biến, lấy tốc độ nhanh nhất dùng thẻ từ mở cửa, như một trận gió chạy ra ngoài, cửa bị y đóng lại vang lên một tiếng.

>>Hết chương 5

6. Chương 6

Buổi sáng Kha Nhất Minh đến muộn gần 10 phút, cũng may lúc y tới công ty thì lão bản chưa tới, xem như là bình an vô sự. Chỉ là lúc buổi trưa, bởi vì nhất định phải xử lý xong một vài việc với khách hàng mới có thể trở về, y so với bình thường về muộn hơn một giờ. Khi trở về đã là 7h30, vì thông thường y đã chuẩn bị bữa tối trước khi Từ Văn Uyên về, Kha Nhất Minh sau khi buông cặp công văn liền chạy vào trong bếp bận rộn.

“Tôi về rồi.”

Sau khoảng 10 phút thì thanh âm của Từ Văn Uyên ở phía sau Kha Nhất Minh vang lên.

Nghe được thanh âm của hắn, Kha Nhất Minh giật mình quay đầu lại: “Hôm nay sao anh về sớm hơn vậy?”

“Công ty không có việc gì nên tôi trở về.”

“Thật có lỗi, tôi cũng mới về, anh trước tiên ngồi một lúc, bữa tối chắc phải chờ một lát nữa.”

“Không sao, dù gì tôi cũng chưa đói. Đúng rồi, dù sao cũng không có chuyện gì làm, tôi tới giúp em.” Dứt lời, Từ Văn Uyên cởi áo khoác, một bên xắn ống tay áo một bên đi tới chỗ y.

“Di, nhưng mà...”

“Cơ hội có thể sai bảo tôi cũng không nhiều đâu, em xác định không cần sao?” Từ Văn Uyên tinh quái hướng y nháy mắt mấy cái.

Kha Nhất Minh nhìn hắn một lúc, không tự giác cười lên, cũng lấy ra một con dao nhỏ đưa cho hắn: “Vậy được rồi, anh liền đem mấy củ khoai tây này gọt vỏ sạch sẽ đi.”

Cùng một chỗ một thời gian, Kha Nhất Minh chính là lần đầu tiên hướng hắn tươi cười làm Từ Văn Uyên cơ hồ không thu lại được tầm mắt: “Gọt?”

Từ Văn Uyên ngữ khí nghi hoặc nhưng Kha Nhất Minh vẫn kiên nhẫn giải thích: “Cùng với gọt vỏ táo không sai biệt lắm.”

Từ Văn Uyên cầm lấy dao nhỏ, cũng nói: “Tôi đều chưa từng làm qua.”

“Hà?”

“Bất quá để tôi thử xem sao, tôi nghĩ hắn là cũng không khó lắm.” Đây cũng không phải là tự tin không có căn cứ, Từ Văn Uyên từ nhỏ đến lớn, chuyện muốn làm chưa có một việc nào thất bại.

Tuy rằng chưa yên tâm, nhưng nhìn hắn vẻ mặt tự tin, lúc đầu gọt cũng ra hình ra dạng, Kha Nhất Minh dần dần cũng yên tâm tiếp tục bận bịu.

Nhưng không bao lâu, hắn chợt nghe tiếng Từ Văn Uyên ai nha một tiếng, xoay người qua xem, thấy ngón tay Từ Văn Uyên đang rỉ máu, máu chảy ra thực sự nhiều, miệng vết thương thoạt nhìn rất sâu.

“Như thế nào lại cắt đến như vậy?” Kha Nhất Minh trên mặt khấn trương xem xét.

“Không cần thận dùng sức.” Trừ bỏ thanh âm ai nha lúc đầu, hiện tại sắc mặt Từ Văn Uyên bình tĩnh giống như ngón tay bị cắt trúng không phải của mình vậy.

“Nhất định phải nhanh cầm máu.”

“Liếm liếm một chút thì không sao rồi.” Từ Văn Uyên không cho là đúng.

“Miệng vết thương chuyển biến xấu thì phiền toái lắm!” Kha Nhất Minh không đồng ý nhăn mi, “Anh chờ một chút, tôi đi lấy bông cùng thuốc tiêu viêm.”

“Chờ chút.” Từ Văn Uyên kêu y lại, chờ y dừng lại trước mặt mình hẳn mới cười ám muội đem ngón tay đang rỉ máu đặt ở bên môi liếm một chút, “Cần thuốc tiêu viêm thì dùng nước bọt cũng được nha, nếu em nguyện ý làm như vậy, vết thương của tôi rất nhanh liền cầm máu rồi.”

Kha Nhất Minh ngẩn người, sau đó không khách khí lườm hẳn một cái: “Lúc này rồi mà anh còn ở đó nói giỡn?”

Dứt lời, y không thèm để ý đến hẳn, chạy tới phòng khách. Mưu kế thất bại, Từ Văn Uyên bắt đắc dĩ nhún nhún vai.

Chốc lát sau, Kha Nhất Minh mang theo hòm thuốc, muốn giúp Từ Văn Uyên cầm máu, y cẩn thận đổ thuốc tiêu viêm lên, cuối cùng dán băng lại.

Trong suốt lúc đó, Từ Văn Uyên đều không có nói nửa câu, chỉ lẳng lặng nhìn Kha Nhất Minh. Đến khi Kha Nhất Minh thu thập xong hòm thuốc, chuẩn bị đem nó đặt lại chỗ cũ thì thanh âm Từ Văn Uyên vang lên.

“Tôi nghĩ em thật ước gì tôi chết đi, nhưng em giờ còn chịu giúp tôi xử lý vết thương, tại sao vậy?”

Động tác của Kha Nhất Minh dần dần dừng lại, hồi lâu, y mới cúi đầu trả lời hẳn: “Anh còn chưa có đáng ghét đến mức phải chết.”

Mới đầu quả là hận hẳn, mong hẳn chết đi, nhưng mà hiện tại! Y trong lúc nhất thời cũng không rõ vì cái gì bây giờ lại chuyển biến nhiều như vậy, y lúc này chỉ cảm thấy y kỳ thật cũng không còn thật giận dữ nữa, nhìn hẳn bị thương liền khẩn trương giúp hẳn băng bó cũng là theo bản năng mà làm.

“Nhất Minh.”

Từ Văn Uyên nhìn y trầm mặc không nói, sau khi tựa lên tủ bên cạnh, hẳn giống như bình thường mà nói với y: “Em còn chưa có kêu tên tôi đi.”

Khi tức giận mang cả tên cả họ hẳn ra mà chửi thì không tính, hẳn cần chính là y gọi tên hẳn.

Kha Nhất Minh ngoài ý muốn nhìn về phía Từ Văn Uyên, sau đó bỗng cười tự giễu, cầm lấy hòm thuốc xoay người đi, trước khi đi, y bỏ lại một câu: “Giữa chúng ta căn bản không cần làm như vậy.”

Từ Văn Uyên nhìn thân ảnh y, ánh mắt thâm trầm.

“Cần, Nhất Minh, một ngày nào đó, em sẽ gọi tên của tôi.”

Thanh âm thì ào ào nói, người ở phòng khách từ xa dĩ nhiên nghe không được, Kha Nhất Minh đem hòm thuốc bỏ lại chỗ cũ, ánh mắt bởi vì đắm chìm trong suy nghĩ, thoạt nhìn có chút mê man.

Hôm nay là tiệc cuối năm mỗi năm một lần, trong công viên sắp tổ chức đêm bắn pháo hoa chúc mừng ngày lễ. Nghe nói việc này, các đồng nghiệp của Kha Nhất Minh nhất thời ầm ĩ lên, nói cái gì nhất định phải tìm được chỗ tốt nhất để mọi người trong công ty cùng xem pháo hoa, quan trọng nhất là ăn uống thỏa thích một trận.

Thân là thành viên của bộ phận tiêu thụ, Kha Nhất Minh không giới cự tuyệt lời mời của bằng hữu, lúc y định gọi điện thoại cho Từ Văn Uyên giải thích nguyên nhân, hơn nữa bảo hẳn biết đêm nay có thể khuya mới về được thì Từ Văn Uyên cương quyết bắt y phải cự tuyệt lời mời của đồng sự.

“Anh đây là đang ra lệnh cho tôi sao?” Kha Nhất Minh khẩu khí không vui.

“Em nếu nghĩ như vậy cũng không sao cả. Tóm lại đêm nay em nhất định phải để trống, còn có, 6h tôi sẽ đến công ty đón em, cứ như vậy đi, gặp sau.”

Kha Nhất Minh luôn không quên Từ Văn Uyên là một người bá đạo hơn nữa lại còn nắm giữ nhược điểm của y, bởi vậy biết rõ dù nói thế nào thì kết quả cũng không thay đổi, y chỉ có bất đắc dĩ tìm cái cớ để từ chối lời mời của đồng nghiệp.

Sáu giờ xế chiều, Kha Nhất Minh bắt đầu thu dọn đồ đạc tan tầm, lúc này Từ Văn Uyên gọi điện bảo y hẳn bây giờ đã ở dưới lầu công ty.

Nghe hẳn nói như vậy, Kha Nhất Minh lại càng nhanh chon thu dọn tốt, sau đó lao nhanh xuống lầu. Những đồng nghiệp khác thấy thế, lại nghĩ tới y tìm mọi cách thoái thác, đều sôi nổi bàn luận nói y nhất định có bạn gái. Lại không biết Kha Nhất Minh chính là sợ một danh nhân lớn như Từ Văn Uyên mà xuất hiện dưới lầu của công ty không có tiếng tăm gì của bọn họ sẽ tạo thành náo động mất.

Cũng may, Từ Văn Uyên tựa hồ cũng biết thân phận của mình, chỉ ngồi trong xe đợi Kha Nhất Minh. Một lúc lâu sau, Kha Nhất Minh rất nhanh nhận ra xe của Từ Văn Uyên, khi y thở hồng hộc ngồi lên xe thì Từ Văn Uyên không khỏi nhìn chằm chằm y.

“Như thế nào lại thở gấp như vậy??”

“Tôi làm việc ở lầu bốn, lúc tan việc thang máy nhiều người lắm, tôi liền đi đường cầu thang chạy xuống.” Kha Nhất Minh trước đem cặp công văn ném ra chỗ ngồi phía sau, sau khi chạy một đoạn cảm thấy nóng liền cởi áo khoác ném ra phía sau luôn.

Trước đó bắt y phải cự tuyệt đồng sự mời, vốn đoán rằng y còn đang tức giận chắc sẽ không trả lời mình, bây giờ nghe y giải thích, Từ Văn Uyên biểu tình càng nhu hòa hơn. Khởi động xe, hẳn chuyển động tay lái quay xe rời đi.

“Chúng ta trước đi ăn cơm, lễ hội bắn pháo hoa 8h mới bắt đầu, chúng ta khoảng 7h30 đến là được.”

Từ Văn Uyên vừa lái xe, vừa nói với người bên cạnh.

“Vậy mục đích của chúng ta cũng là trong công viên sao?” Kha Nhất Minh có điểm khó tin trừng mắt nhìn hẳn. Nếu đều là xem pháo hoa, còn bắt y cự tuyệt các đồng nghiệp mời? Hẳn chẳng lẽ không thể xem một mình sao?

Từ Văn Uyên rất thông minh, tự nhiên hiểu được ý tứ của y.

“Tôi hôm nay đặc biệt tan ca sớm cũng không phải là vì cần một mình đi xem pháo hoa.”

“Nếu anh không muốn một mình xem thì sao không đi tìm người khác, tôi tin chỉ cần anh mở miệng, những người đó nhất định sẽ nhào tới liền.”

“Tôi có em rồi sao phải đi tìm người khác nữa.”

Từ Văn Uyên nhìn thẳng phía trước không nghĩ ngợi gì nói ra, lại khiến Kha Nhất Minh trong lòng sớm nổi lên tầng tầng sóng lớn. Thật giống như là đối thoại giữa tình nhân đi, ngữ khí mang theo than phiền cùng bất mãn, chỉ trích đối phương không quan tâm chính mình vậy. Kha Nhất Minh nhiều lần còn cho rằng mình nghe lầm, nhưng Từ Văn Uyên lúc đó biểu tình lại như có chuyện vậy thật, làm y không kịp phản ứng ngay ngốc cả buổi.

Sau khi ăn xong bữa tối đã là hơn bảy giờ, Từ Văn Uyên dẫn Kha Nhất Minh lên tầng cao nhất của khách sạn.

Luôn nghi hoặc vì sao bọn họ lại phải đến khách sạn, lúc Kha Nhất Minh nhìn qua cửa sổ lớn của khách phòng mới thấy được cách đó không xa chính là công viên, mới hiểu được.

“Nơi này là vị trí xem pháo hoa tốt nhất, nghe nói từ một tuần trước đã có người muốn đặt trước gian phòng này, cũng may tôi động tác nhanh, so với bọn họ sớm hơn một ngày đặt phòng, bằng không, hôm nay có đưa thêm tiền cũng không có được nơi này.”

Kha Nhất Minh giật mình xoay người nhìn Từ Văn Uyên đang cởi áo khoác.

“Anh một tuần trước đã định tới nơi này xem pháo hoa sao?” Y luôn không chú ý lắm đến mấy buổi lễ như thế này, cho đến hôm nay được các đồng nghiệp mời mới biết được đêm nay có dạ hội pháo hoa.

“Đúng a, tôi chính là luôn thực chờ mong có thể cùng em tới đây, cho nên, mới có thể phản đối em cùng đồng nghiệp đi.”

Kha Nhất Minh vẻ mặt đại ra, yên lặng đứng ở chỗ cũ nhìn Từ Văn Uyên sau khi cởi áo khoác ném lên trên giường, lại bắt đầu tháo cà vạt xuống, cũng tháo cúc áo trên cổ áo và cổ tay.

Đây là lần thứ hai Từ Văn Uyên dùng loại khẩu khí làm y kinh ngạc nói chuyện với y, Kha Nhất Minh nghĩ mãi không rõ, hẳn vì sao phải dùng loại giọng điệu giữa tình nhân như vậy, bọn họ trong lúc này, không phải chỉ là quan hệ người uy hiếp và bị uy hiếp thôi sao?

“Còn một chút thời gian, em trước tiên đi tắm rửa một cái đi.”

“Tắm rửa?” Kha Nhất Minh lại sửng sốt, “Đêm nay cần ở lại nơi này sao?”

“Chẳng lẽ em nghĩ chúng ta chỉ ở đây để xem pháo hoa?”

“Không đúng sao?” Kha Nhất Minh cũng không ngờ đến cho rằng Từ Văn Uyên sẽ nói là bởi vì luyến tiếc số tiền đã bỏ ra nên muốn ở lại khách sạn, “Chúng ta cũng không phải không có chỗ ở, làm gì phải ở lại khách sạn?”

Từ Văn Uyên thật sâu nhìn y một cái.

“Có đôi khi ở lại khách sạn cũng không phải bởi không có chỗ ở, mà là vì bồi dưỡng một ít tình cảm.”

“Tình cảm? Ở trong này?” Kha Nhất Minh khó có thể tin nhìn khách phòng đèn đuốc sáng trưng, bố trí xa hoa. Thật sự là không hiểu được ý tứ của Từ Văn Uyên, y căn bản không biết là ở nơi này có cái gì tình cảm.

Kha Nhất Minh phản ứng không dám gạt bừa khiến Từ Văn Uyên cảm thấy buồn cười, sau đó tùy ý nói: “Như thế nào, em cùng Sở Thiếu Hoa chưa làm qua chuyện như vậy? Khó trách cậu ta nói em không có tình cảm gì.”

Nghe hẳn đề cập đến Sở Thiếu Hoa, Kha Nhất Minh nhất thời sắc mặt thay đổi, Từ Văn Uyên nhìn chăm chăm về phía y. Từ Văn Uyên biết y bởi vì đang nhớ lại vài chuyện mà cảm thấy khó chịu, nhưng hẳn là cố ý, hẳn cũng không có ý định để cái tên Sở Thiếu Hoa thành một từ cấm kỵ giữa bọn họ. Hẳn không có biện pháp loại bỏ hoàn toàn sự tồn tại của Sở Thiếu Hoa trong lòng Kha Nhất Minh, hẳn chỉ có thể cố hết sức làm phai mờ ấn tượng của người này trong lòng Kha Nhất Minh, cho đến ngày nào đó khi bọn họ nói về người này thì Kha Nhất Minh sẽ thực tự nhiên trả lời, a, là người tôi từng yêu.

Lúc Kha Nhất Minh nói như vậy thì mới chân chính đối với đoạn tình cảm này tiêu tan.

“Không có tình cảm, Thiếu Hoa là như vậy nói với anh sao?” Trầm mặc một hồi, Kha Nhất Minh không tự nhiên mà nói, “Cậu ấy còn nói với anh chuyện gì của tôi nữa?”

“Em muốn biết?” Từ Văn Uyên nhìn y, hướng y đi tới, “Em cảm thấy còn tất yếu phải biết sao? Các người đã sớm kết thúc rồi không phải sao?”

Kha Nhất Minh cúi đầu trầm mặc, lại bị Từ Văn Uyên đến gần cường ngạnh nâng cằm lên.

“Nói cho tôi biết, em bây giờ nhìn thấy gì?”

Từ Văn Uyên hỏi làm Kha Nhất Minh không hiểu ra sao, bị bắt ngẩng đầu lên, cả khuôn mặt hẳn liền xuất hiện ở trước mắt, thế nhưng hẳn sao lại hỏi như vậy?

Nhưng Từ Văn Uyên hình như không giống như nói đùa, trong ánh mắt không ngừng lóe lên ngọn lửa ý tứ y không trả lời tuyệt không bỏ qua. Bị hẳn nhìn chòng chọc đến quên phải suy nghĩ, hé miệng, thanh âm lơ đãng thốt ra.

“Anh?”

“Đúng vậy, là tôi.” Từ Văn Uyên buông tay, chuyển thành nắm lấy hai vai y, “Tôi muốn cho em rõ, cuối cùng em cũng sẽ không thể nhìn thấy được những người khác.”

Kha Nhất Minh đột nhiên cảm thấy được miệng khô, Từ Văn Uyên thái độ bỗng cương quyết giống như là một bóng đen gắt gao khóa chặt y lại. Kia, tựa hồ như rơi vào thế giới trong đôi mắt hắn, tiếp tục chạy không thoát khỏi tầm mắt ấy.

“Anh đừng nói mấy lời kỳ quái như vậy nữa.”

Thu hồi tinh thần, Kha Nhất Minh bỏ tay hắn ra, bước nhanh vào phòng tắm, dùng lực đóng cửa lại.

“Kỳ quái...sao?”

Từ Văn Uyên tầm mắt từ phòng tắm chuyển qua cảnh sắc ngoài cửa sổ.

“Tôi cho cho cậu biết, đó cũng không phải lời gì kỳ quái.”

” —— Bùm —— ”

Một chùm tia sáng bay lên bầu trời, sau đó ở giữa không trung nổ thành một đóa hoa rực rỡ. Trước khi một chùm pháo hoa nhất thời héo tàn, thì một đóa hoa xinh đẹp khác lại đang nở rộ trên bầu trời đêm.

“Bính!” [tiếng va chạm]

“A!”

Theo tiếng vang của pháo hoa, là một tiếng kêu kiềm nén không được, tiếng rên khê trong đục vọng.

Tất hết toàn bộ đèn điện trong phòng, ngoài cửa sổ thỉnh thoảng ánh sáng của pháo hoa nở rộ lại chiếu sáng trong phòng. Ánh sáng của pháo hoa không ngừng lóe lên, người trong phòng sớm đã mất tâm tình thưởng thức cảnh đẹp như thế, đắm chìm trong đục vọng nóng bỏng.

Nói cái gì muốn xem pháo hoa...

Kha Nhất Minh nửa người trên đã nằm trên giường mềm mại, nửa người dưới lại bị nhấc lên, thật sâu phun ra nuốt vào đục vọng thuộc về người khác.

Trải qua một trận kịch liệt, y cố sức mở to mắt, hai mắt đã thấm một tầng hơi nước, nương theo ánh sáng từ cửa sổ, giống như đang chỉ trích người kia nói không giữ lời.

“Ân a!”

Một cái xâm nhập thật sâu lại mạnh mẽ nhất thời làm y hoa mắt, hai tay bắt lấy hai bên giường, muốn ổn định thân hình đang bị lắc lư.

Người trên thân dừng lại động tác, thở hổn hển vươn tay nâng mặt y lên, một đôi môi nóng rực đè ép lên, dùng sức ngậm lấy môi y, mạnh mẽ hôn.

Nam nhân hôn chính là vừa kịch liệt lại thông thạo, Kha Nhất Minh không phải đối thủ của hắn chỉ qua một lát đã bị hôn đến choáng váng đầu, thiếu chút nữa ngạt thở ở trong ngực hắn.

“Thế nào lại dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi?”

Từ Văn Uyên buông môi y ra, còn dùng đầu lưỡi liếm liếm chất lỏng chảy ra bên môi y.

Toàn thân trên dưới đều nóng đến khó chịu, nửa mình dưới vẫn còn hàm chứa đục vọng của hắn, dưới tình huống như thế này muốn nói thật đúng là một chuyện khó khăn đi.

“Ân...” Kha Nhất Minh một bên dùng sức thở, một bên đẩy bờ ngực người đang áp ở trên mình, thân thể nặng như vậy áp xuống, không khí trong cơ thể đều nhanh bị bóp nghẹt hết.

“Anh... anh không phải nói muốn xem pháo hoa sao?”

Thật vất vả mới dễ chịu được một chút, Kha Nhất Minh giống như chỉ trích mà nói với hắn.

Rõ ràng là nói xem pháo hoa, nhưng lúc y từ phòng tắm đi ra, còn chưa rõ đèn trong phòng sao lại không sáng thì đã bị hắn ôm lấy đặt ở trên giường.

Y không ngu ngốc, hiểu được cuối cùng nhất định sẽ phát sinh chuyện này, nhưng y không nghĩ tới ngay cả pháo hoa còn chưa được thấy đã bị Từ Văn Uyên khẩn cấp bắt đầu.

“Em muốn xem pháo hoa?”

Từ Văn Uyên dừng động tác đang trước ngực y không ngừng nhẹ nhàng hôn lên, ngẩng đầu hướng y xác định.

Vốn muốn thành thực trả lời căn bản cũng không muốn, chẳng qua là Kha Nhất Minh bỗng nghĩ lại, nếu như nói muốn Từ Văn Uyên có thể hay không dừng lại? Coi như tạm thời cũng tốt, ít nhất cũng để y có thời gian thở một chút.

Vì thế y liền trả lời: “Đúng.”

“Như vậy a.” Từ Văn Uyên thật sâu nhìn y, “Tôi hiểu.” Sau khi nói xong hần rút ra phân thân vẫn còn trường đến lợi hại, ôm Kha Nhất Minh xuống giường.

“Uy, ít nhất phải mặc một bộ y phục chứ?” Nhìn Từ Văn Uyên cũng một bộ dạng trần trụi ôm mình hướng đến trước cửa sổ, Kha Nhất Minh nhanh chóng nhắc nhở hần.

“Vốn không cần.” Từ Văn Uyên hướng y cười một cái, không biết có phải hay không là ảnh hưởng tâm lý, Kha Nhất Minh tâm bỗng nhảy lên một chút, có dự cảm bất an.

Quả nhiên, Từ Văn Uyên ôm Kha Nhất Minh ngồi vào chiếc ghế trước cửa sổ, để Kha Nhất Minh ngồi lên đùi hần, lưng dựa vào mình, từ phía dưới tiến nhập vào trong thân thể y.

“Uy... A...”

Kha Nhất Minh hốt hoảng muốn từ trong ngực hần đứng lên lại bị ôm chặt lấy, sau đó từ phía dưới liền bị xâm nhập kịch liệt.

“Em không phải muốn xem pháo hoa sao? Như vậy là có thể thấy được rồi nha.” Sau lưng, thanh âm Từ Văn Uyên tà ác truyền tới bên tai khiến Kha Nhất Minh tức giận đến phát run.

“Như vậy... Uhm... Còn có thể xem...”

Y hiện tại muốn nói một câu đầy đủ cũng vạn phần gian nan, còn tâm tư nào mà xem pháo hoa?

“Cứ như vậy xem a.”

Từ Văn Uyên rõ ràng là ý xấu, đã biết y ngay cả thắt lưng muốn thẳng dậy cũng không nổi, còn đem tay nắm lấy đục vọng đã sớm cứng rắn của y.

“A a”

“Em sắp chịu không nổi sao?”

Vật cứng trong tay không ngừng run, Từ Văn Uyên xoa nhẹ vài cái, biết y cũng sắp không kiên trì nổi nữa, vì thế dừng trêu động trong cơ thể Kha Nhất Minh, chuyên tâm kích thích phân thân của y, tính toán trước hết để y bắn một lần.

Từ Văn Uyên cắn lỗ tai y, dùng thanh âm trầm thấp nói: “Em nơi này, hình dạng kích cỡ cũng không tệ nha. Cùng Sở Thiếu Hoa trên giường thì có biểu hiện thoải mái như vậy không?”

“Anh đang ở đây... nói cái gì...”

Kha Nhất Minh bị đục vọng mãnh liệt kích thích, nhưng nghe hần nói như vậy, vẫn là bướng bỉnh không chịu trả lời. Không có câu trả lời muốn nghe, Từ Văn Uyên ánh mắt chợt tắt, bỗng đứng ở trên tay dùng lực.

“A —— đau —— ”

Mắt thấy phân thân đã muốn sắp tới đỉnh lại bị bóp chặt, máu giống như trong nháy mắt nghịch lưu thẳng tấp xông vào não, Kha Nhất Minh nhất thời cảm thấy được trước mắt một mảnh hồng quang, thiếu chút nữa bất tỉnh.

“Trả lời tôi.”

Từ Văn Uyên ngữ khí lãnh đạm hươg y chất vấn,

“Trả lời cái gì...”

Kha Nhất Minh bị nắm đến khó chịu, y theo bản năng đưa tay muốn tháo đi trói buộc này, nhưng Từ Văn Uyên lại nắm càng chặt hơn, làm y thiếu chút nữa chịu không nổi mà khóc lên.

“Nói cho tôi biết, cùng Sở Thiếu Hoa trên giường, có biểu hiện thoải mái như vậy không?” Từ Văn Uyên lặp lại vấn đề của hần. Kỳ thật không cần phải nói hần cũng biết đáp án, hần phi thường tin tưởng kỹ thuật của mình. Nhưng hần chính là muốn chính tai nghe được câu trả lời của Kha Nhất Minh, thật sự muốn hỏi cũng chỉ vì tự tôn của nam nhân thôi.

Dục vọng cùng thống khổ đan xen, giờ phút này cả đầu óc đều hết muốn được giải phóng. Vì có thể làm cho mình dễ chịu một chút, Kha Nhất Minh rất nhanh dùng lực gạt đầu, cũng lớn tiếng nói: “Là anh, là anh... là anh a!”

Được câu trả lời vừa lòng, Từ Văn Uyên dùng sức ở trên bả vai y hôn một cái, mới buông tay mình ra, cũng tỉ mỉ vuốt ve dục vọng của Kha Nhất Minh, rất nhanh, hần khiến cho Kha Nhất Minh run rẩy mà xuất ra trong tay mình.

Sau khi bắn qua một lần, Kha Nhất Minh mệt mỏi dựa lên trên ngực hần, cố gắng hút lấy không khí, Từ Văn Uyên hảo tâm để cho y nghỉ ngơi mấy phút đồng hồ mới bắt đầu di động dục vọng đang chôn sâu trong cơ thể y.

“Uhm... A...”

Không phải trừu động thực kịch liệt, mà động tác thâm nhập vừa thong thả vừa sâu sắc, như là để cho y khắc sâu nhớ kỹ. Nhưng là hành động này lại làm cho Kha Nhất Minh không có kích thích như vậy, mỗi khi dừng đạo bị chậm chậm ma sát thì thân thể giống như bị gió lạnh thổi qua mà rùng mình, bởi vì địa phương kia như là bị lông chim xẹt qua, nhẹ nhàng vuốt ve, lúc muốn nghỉ đạt được càng nhiều thì lại không được, khiến cho người ta thật rất khó chịu.

Thân thể không đạt được thỏa mãn trọn vẹn bắt đầu không yên mà vặn vẹo, nhưng lại bị ngăn cấm, tựa như muốn trừng phạt y, làm y kích thích lại không cho y thỏa mãn.

“A... Không muốn...”

Rốt cuộc, Kha Nhất Minh kiềm nén không được mở miệng.

“Không muốn cái gì?”

Từ Văn Uyên thanh âm trầm thấp vang lên, dùng giọng điệu ngọt ngào dụ dỗ y.

“Không muốn như vậy...”

“Như vậy?” Từ Văn Uyên cố ý giả ngốc.

“Ô...” Đã mở miệng như thế hần còn không hài lòng, Kha Nhất Minh ủy khuất khóc lên.

“Nghĩ muốn cái gì, em không nói, tôi làm sao biết được?”

“A...”

Thấy Từ Văn Uyên luôn giả ngốc, Kha Nhất Minh hiểu được nếu mình không nói ra, chuyện này chỉ sợ không dứt...

Dục vọng nửa vời thế này, so với cái gì cũng đều khó chịu hơn.

“Nói nha.”

Từ Văn Uyên bắt đầu thúc giục, Kha Nhất Minh cắn chặt răng, nhẫn nhịn cuối cùng đành phải mở miệng.

“Tiến vào...”

“Ân?”

“Nhanh lên động... Tôi muốn anh, nhanh lên động...”

Đây là lời nói thực đáng xấu hổ, y phải ném cả tự tôn của mình mới có thể nói ra, nếu Từ Văn Uyên còn tiếp tục giả vờ ngốc, y liền...liền, liền...

“A.”

Như là nhìn ra được ý nghĩ của y, Từ Văn Uyên không tiếp tục buộc y trả lời, đem hai chân y nâng lên, tách hai chân ra, hấn đẩy nhanh động tác trừu động trong cơ thể Kha Nhất Minh.

Lúc này, bọn họ đã không có chút tâm tình nào mà thưởng thức pháo hoa đang liên tục nổ rộ giữa bầu trời, hai thân thể trần truồng được ánh sáng pháo hoa chiếu rọi lên, làm cho sự kích cuồng nóng bỏng trong gian phòng mờ tối liên tục tăng cao.

“Bính!” một tiếng, một chùm pháo hoa đặc biệt lớn ở không trung tản ra, Kha Nhất Minh đồng thời khó nhin cúi đầu kêu một tiếng. Bởi vì Từ Văn Uyên vào lúc đó cũng đem chất lỏng nóng rực xuất vào thân thể y.

Lúc sau, bọn họ ngồi trên ghế nghỉ ngơi, phân thân Từ Văn Uyên còn chôn sâu trong cơ thể Kha Nhất Minh. Kha Nhất Minh vì quá mức mệt mỏi, ngay cả khí lực mở to mắt cũng không có, chỉ có thể vô lực tựa vào lòng Từ Văn Uyên. Từ Văn Uyên sau khi nghỉ ngơi xong, hơi thở cuối cùng bình tĩnh trở lại, hấn nhìn thẳng hình ảnh pháo hoa rực rỡ phía trước.

“Nhất Minh.”

“Ân?” Từ Văn Uyên liên tục gọi ba bốn lần, Kha Nhất Minh mới nặng nề nâng đầu lên, mệt mỏi trả lời.

“Còn chưa chấm dứt nha.”

Từ Văn Uyên từ trong cơ thể Kha Nhất Minh rút ra phân thân, ôn nhu mà đem y đặt lên thảm lông trên sàn nhà, gác hai chân y lên, trực tiếp thẳng tiến vào trong.

Lúc bị sáp nhập, Kha Nhất Minh giãy dụa một cái, sau đó trợn mắt nhìn nam nhân đang áp trên người mình.

“Làm sao vậy?”

Thấy y kỳ quái, Từ Văn Uyên không khỏi hỏi.

Không nghĩ tới Kha Nhất Minh cũng lộ ra biểu tình kỳ quái, sau đó chậm rãi dời đi tầm mắt, nhỏ giọng nói: “Không có gì...”

Không có gì mới là lạ.

Từ Văn Uyên đương nhiên sẽ không tin tưởng, nhưng là không có hứng thú chất vấn y, hấn cúi đầu cắn lên phần bắp đùi non mềm của Kha Nhất Minh, ấn xuống từng đạo ấn ký rõ ràng.

Đáng tiếc hấn không tiếp tục truy vấn, bằng không hấn sẽ nhận được một đáp án làm hấn kinh hãi.

Bởi vì một khắc đó, Kha Nhất Minh cảm thấy hấn thật sự phi thường đẹp, đẹp đến mức làm y không dời nổi ánh mắt.

Lúc đó, sau lưng Từ Văn Uyên có một chùm pháo hoa chợt nổ rộ, mà hấn lại ở vào chính giữa đó. Tuy rằng hình dung như vậy rất kỳ quái, nhưng là một khắc đó, Từ Văn Uyên bị ánh sáng chiếu lên mặt thoát nhìn thật đẹp, khiến Kha Nhất Minh trong lúc nhất thời nhìn đến ngây người.

“A!”

Thân thể bị dùng sức đẩy một cái, Kha Nhất Minh nhất thời từ trong suy nghĩ trở lại hiện thực.

>>Hết chương 6

7. Chương 7

Mấy buổi tối liên tục, Kha Nhất Minh đều không có biện pháp giống như bình thường về nhà đúng giờ, hơn nữa đều là sau khi Từ Văn Uyên về đã lâu mới về nhà, có đôi khi cho dù có về sớm, y cũng sẽ bận việc... sắp xếp hồ sơ.

Hỏi y nguyên nhân, y nói là có nhiều khách hàng mà y đảm nhiệm lại bị công ty khác đoạt đi, điều này đối với một công ty nhỏ doanh thu không lớn như bọn họ là phi thường tổn thất và lại rất có khả năng sẽ ảnh hưởng đến việc kinh doanh của công ty. Công ty ở trên vì bù lại tổn thất, sẽ đem hi vọng phần lớn đặt ở trên nghiệp vụ viên bộ phận tiêu thụ, mong bọn họ có thể lôi kéo càng nhiều khách hàng.

Ở công ty trên, dưới dự uy hiếp nếu không tìm được khách hàng mới, công ty liền sẽ cắt giảm nhân sự mà càng trầm trọng hơn là có thể đóng cửa, Kha Nhất Minh thân là nghiệp vụ viên nên cũng như những đồng nghiệp khác, vì bảo trụ công tác nên ra sức theo kịp công trạng. Bởi vì nghe nói cuối năm ai công trạng kém nhất liền bị đuổi đi.

“Em căn bản không cần lo lắng, nếu bị giảm biên chế, đến công ty của tôi là được rồi.” Nhìn Kha Nhất Minh trong chốc lát sắp xếp tư liệu khách hàng, Từ Văn Uyên đem đồng văn kiện của Kha Nhất Minh thả lại trên bàn trà.

Kha Nhất Minh không có hồi đáp, nhưng nghe được lời của hắn, liền trừng mắt liếc hắn một cái, sau đó tiếp tục mãi miết sắp xếp lại tư liệu.

Từ Văn Uyên nhún nhún vai. Hắn cũng chỉ tùy tiện nói ra, theo tính cách của Kha Nhất Minh đương nhiên không có khả năng sẽ đồng ý chuyện này. Y không thể ý lại người khác, cũng không thích nợ nhân tình, lúc trước hắn uy hiếp y phải ở lại căn hộ này, nhưng sau y lại nói muốn trả tiền thuê nhà cho hắn. Nguyên nhân liền chỉ là bởi không muốn thiếu nhân tình của hắn.

Hắn khuyên mãi y cũng không chịu nghe, sau hắn nói thay vì tiền thuê nhà hay dùng việc quét dọn cùng nấu bữa ăn y mới bằng lòng. Kha Nhất Minh bận rộn như thế cũng không phải là hắn nhìn thấy mà vui được.

Một trong những nguyên nhân là nếu hắn tại lúc y chưa hoàn thành công việc mà đi quấy rầy y, phỏng chừng y sẽ thực tức giận thực tức giận. Tuy rằng hắn chưa thử qua, nhưng hắn có thể tưởng tượng, theo cá tính đầu ra đay của Kha Nhất Minh, nếu như y đang bận rộn mà liêu lĩnh bỏ nhào tới y khẳng định bọn họ sẽ lâm vào trong một hồi hỗn chiến.

Nhưng là chờ Kha Nhất Minh xong việc, cũng đã là mười một giờ nửa đêm, thứ hai, đồ ăn cũng đều lạnh hết!

Hai nguyên nhân đó, được rồi, hắn rút cuộc cố nén dục vọng chờ y xử lý xong hồ sơ, cuối cùng có thể ôm y sau đó thật sâu tiến vào trong thân thể mềm mại cực nóng của y, nhưng là mỗi lần đều chưa có tận hứng, y cũng sẽ ở nửa đường thở hồng hộc kêu: “Stop!”

“Cái gì?”

“Tôi ngày mai sáng sớm còn phải đem số liệu còn tồn đọng nhập vào trong kho dữ liệu công ty, cho nên đêm nay tới đây thôi.”

“Nếu tôi nói không?”

“Tôi nếu bị giảm biên chế, cẩn thận tôi với anh liêu mạng!”

Nghe thấy y nói như vậy, hắn có thể tiếp tục nữa mới là lạ. Dục vọng cũng bị giội đi mất, vì bảo trụ “tính” phúc ngày sau, hắn chỉ có thể đến phòng tắm tự mình giải quyết.

Vừa nghĩ tới cuộc sống như vậy không phải trong thời gian ngắn có thể chấm dứt, Từ Văn Uyên liền cảm giác mình phi thường đáng thương.

Trước kia hẳn cũng không có bi thảm đến mức đến phòng tắm tự mình giải quyết, chỉ cần hẳn muốn, một cú điện thoại liền sẽ có người tự tìm tới cửa để phục vụ hẳn. Nhưng là hiện tại, cho dù dự vọng mãnh liệt cảm thấy chưa thỏa mãn, hẳn cũng chưa nghĩ tới tìm người đến thỏa mãn dự vọng của mình ngoại trừ Kha Nhất Minh.

Ai.

Từ Văn Uyên ở trong lòng âm thầm thở dài một hơi, hết cách ngồi trên ghế sofa, nhìn bóng lưng Kha Nhất Minh bận rộn.

Nhưng hẳn ngồi xuống chưa được bao lâu, chợt nghe di động vang lên trong thư phòng, vì thế hẳn liền đi nghe điện thoại.

Kha Nhất Minh một mực bề bộn của mình, căn bản không chú ý tới Từ Văn Uyên ly khai phòng khách, đợi cho y uống sạch cà phê dùng để nâng cao tinh thần lại chuẩn bị đi lấy tiếp một cốc thì y mới phát hiện Từ Văn Uyên không ở trong phòng khách.

“...Bây giờ còn chưa phải lúc để cậu thấy y.”

Kha Nhất Minh nguyên bản cũng không có ý định nghe lén Từ Văn Uyên nói chuyện điện thoại, nhưng mà đi lấy cà phê lại đi qua cạnh thư phòng nên khi đột nhiên nghe thấy câu này thì y không hiểu sao liền muốn biết Từ Văn Uyên đang nói cái gì, vì thế liền tới gần thư phòng cẩn thận nghe.

“Không tại sao, chính là bây giờ còn không phải thời cơ. Tóm lại sau này tôi sẽ không đi tìm người khác, cậu tìm người khác đi đi... Nói y có cái gì mị lực... Chờ cậu gặp được một người như vậy liền minh bạch thôi. Không có nguyên nhân đặc biệt nào, chỉ là muốn cùng y một chỗ... Uy, Trình Dịch Hạo, lúc trước cậu không phải luôn muốn tôi tìm một người ổn định sao? Hiện tại làm sao cậu ngạc nhiên như vậy... Nói đến chán ghét như thế, cẩn thận sau khi cậu đụng phải một người như vậy thì tôi liền cũng buồn nôn cậu... Đừng nói cái gì không có khả năng, lúc trước cậu không phải cũng nói tôi đời này không có khả năng sẽ thu tâm sao? Được rồi, đều đã mười một giờ, tôi tắt đây.”

Kha Nhất Minh đi vào phòng khách ngồi trở lại vị trí ban nãy, cà phê bốc hơi nóng bị y đặt qua một bên, lời nói của Từ Văn Uyên mới rồi luôn vọng lại bên tai.

Từ Văn Uyên luôn không nhắc tới tên, y không xác định được hẳn chỉ rốt cuộc là ai, nhưng mà từ sâu bên trong, y cảm giác người đó chính là...

“Nhất Minh, thu xếp xong rồi sao?”

Từ Văn Uyên từ thư phòng đi ra, ngồi xuống bên cạnh y.

Kha Nhất Minh nhìn hẳn một cái, nghĩ nghĩ, mới hỏi: “Anh thế nào cũng là đại lão bản của công ty, buổi tối cũng không đi xã giao sao? Tôi thấy anh đều là vừa tan tâm liền về.”

“Xã giao?” Từ Văn Uyên nhíu lông mày, kỳ quái Kha Nhất Minh làm sao mà tò mò chuyện của hẳn, bất quá hẳn vẫn là giải thích, “Đương nhiên có a, chẳng qua gần nhất đều là xã giao không quan trọng, cho nên tôi đều thoái thác.”

“Nếu không cần đi xã giao... như vậy anh chính là có thời gian sao? Vì cái gì không ra ngoài chơi... đều là chờ ở nhà?”

“Thế nào em lại tò mò chuyện của tôi vậy?”

“Này... Tôi chỉ là tùy tiện hỏi thôi.”

Từ Văn Uyên cẩn thận xem xét kỹ lưỡng sắc mặt Kha Nhất Minh, cho đến khi thấy y không được tự nhiên trừng mắt nhìn hẳn một cái, hẳn mới thu hồi ánh mắt.

“Đó là bởi vì không cần phải ra ngoài a.”

Kha Nhất Minh thân thể định một chút, y kỳ quái liếc nhìn Từ Văn Uyên một cái, mới cầm lấy bút tiếp tục sao chép bản ghi tư liệu khách hàng.

“Nhất Minh.”

“Cái gì?”

“Mười một giờ.”

“Tiếp tục nửa giờ.”

“Nga.”

Từ Văn Uyên nghe vậy, tuy rằng bất mãn cũng chỉ có thể tiếp tục nhẫn nại, kế tiếp hẳn không ngừng nhìn thời gian, chờ mười một giờ rưỡi nhanh tới.

“...Tổng tài, mười giờ có hội nghị mở rộng hạng mục của công ty Hoa Thịnh hợp tác cùng chúng ta, buổi chiều ba giờ là cùng công ty trên tiến hành nghiên cứu và thảo luận. Buổi tối tám giờ là đại thọ của chủ tịch Tĩnh Nguyên. Tĩnh Nguyên cùng công ty chúng ta lui tới rất thân, lại là đại khách hàng nhất nhì mà công ty chúng ta hợp tác, cho nên tôi hi vọng Tổng tài không nên giống mấy lần trước thoái thác lời mời hay tìm người thay thế... Tổng tài?”

Nói cả buổi, Trữ thư ký mới phát hiện đối tượng cô đang nói chuyện không biết đi vào cõi thần tiên nào rồi.

“A?”

Từ Văn Uyên không biết đang suy nghĩ gì lấy lại tinh thần, nhìn về phía thư ký của mình đang xuyên qua cặp kính mắt mà dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hẳn.

“A, tôi đã biết, thọ yến của chủ tịch Tĩnh Nguyên tôi sẽ đi.”

Tuy rằng vẫn như đi vào cõi thần tiên, bất quá hẳn vẫn là nghe được chuyện mà thư ký nói.

“Vậy là tốt rồi.” Trữ thư ký phóng tâm mà khép lại quyển sổ ghi chép, “Như vậy, không có việc gì khác tôi ra ngoài trước.”

“Trữ thư ký, cô chờ một chút.”

“Vâng?”

Sau khi thư ký hỏi, Từ Văn Uyên không có lập tức nói, mà là nghĩ một lát, mới cẩn thận hỏi han: “Cô có biết công ty đồ điện Hoa Thăng không?”

“Biết.”

“Danh tiếng công ty này thế nào?”

“Mặc dù là công ty nhỏ không có danh khí gì, nhưng làm việc trong giới vẫn là không tệ.”

“Là vậy sao?” Từ Văn Uyên như có suy nghĩ gì dùng ngón tay khinh gõ lên mặt bàn.

“Làm sao vậy, Tổng tài?”

“Là như vậy, tôi nghĩ để cô giúp tôi hỏi thăm mua hàng một chút, công ty gần nhất có canh tân hay là mua đồ điện gì đó. Sau đó, cô cũng giúp tôi hướng những công ty chúng ta hợp tác hỏi chuyện giống vậy, rồi đem thống kê số lượng tên công ty mua đồ điện thống kê cho tôi.”

“Tổng tài là muốn hướng đồ điện Hoa Thăng mua đồ sao?” Trữ thư ký lập tức liền minh bạch quyết định của hẳn.

“Ân, đúng vậy.”

“Sau đó tiến cử cho những công ty chúng ta hợp tác cũng mua thiết bị của bọn họ?”

“Uhm.”

“Tổng tài tính toán cùng công ty kia hợp tác làm hạng mục gì sao?”

“Kia cũng không phải.”

“Như vậy sao?” Nếu không có làm việc dựa trên lợi ích, vậy Từ Văn Uyên tại sao phải trợ giúp công ty điện khí này?

“Tóm lại cô cứ chiếu theo lời của tôi đi làm là được rồi.” Từ Văn Uyên lộ ra biểu tình không muốn tiếp tục bị hỏi.

“Tôi đã biết.” Đến lúc này còn không kín miệng lại chính là đồ ngốc, “Tôi đây sẽ đi thăm tra ngay bây giờ, có được kết quả lập tức trả lời ngài.”

“Ân.”

“Kha Nhất Minh, cậu vào đi.”

Kha Nhất Minh đang làm việc đột nhiên bị gọi vào văn phòng thủ trưởng, tại loại thời gian đặc biệt này bị gọi vào đều khiến người liên tưởng đến chuyện không tốt, bởi vậy trước khi y đi vào liền chiếm được ánh mắt lo lắng của các đồng nghiệp.

Nhưng sau khi Kha Nhất Minh đang thấp thỏm bất an đi vào văn phòng thủ trưởng, y nhận được không phải là lời nghiêm khắc khiển trách, mà là ánh mắt kích động của thủ trưởng.

“Kha Nhất Minh, cậu nói cho tôi biết, cậu có phải có người quen ở công ty TICI không?”

“Người quen? Sao cơ?” Kha Nhất Minh chỉ thấy không hiểu gì cả.

“Cậu biết không? Công ty này tính toán cùng công ty chúng ta hạ đơn đặt hàng, bọn họ chuẩn bị muốn mua trên trăm vạn sản phẩm điện khí a!”

“Trên trăm vạn!?” Cái này Kha Nhất Minh có thể lý giải nguyên nhân thủ trưởng sở dĩ lại kích động như vậy.

Nếu như là công ty điện khí lớn, danh sách một trăm vạn tự nhiên không hiếm thấy, nhưng đối với công ty bọn họ mà nói chỉ một trăm cũng căn bản là phượng mao lân giác (thứ quý hiếm). Hướng công ty bọn họ mua thiết bị chủ yếu là cửa hàng các loại, những thứ khác phải dựa vào bán lẻ, giống công ty nhỏ như bọn họ có thể bán đi thiết bị trên trăm vạn cũng có thể xem là đại sự rồi.

“Đúng, đúng vậy, trên trăm vạn, trên trăm vạn a! Thật sự là từ trên trời rơi xuống đại bính a!” (bánh lớn)

“Cái này cùng tôi có quan hệ gì?”

Công ty có thể nhận được danh sách lớn như vậy đương nhiên là chuyện tốt, nhưng nếu như cần thông báo tin vui không phải hẳn là nên nói với mọi người sao?

“Dĩ nhiên với cậu có quan hệ. Bởi vì công ty này chỉ định tên một mình cậu đi hiệp đàm chuyện này a. Cho nên, Kha Nhất Minh, cậu cũng biết, công ty chúng ta hiện tại phi thường phi thường cần đơn đặt hàng như vậy, thật sự rất rất cần, cậu hiểu được chứ?”

“Hiểu được.” Bị thủ trưởng ánh mắt phi thường phi thường chờ mong chăm chú nhìn, không rõ cũng phải hiểu được, nhưng là, “Vì sao bọn họ lại chỉ định tên tôi đi đàm vậy?”

“Tôi cũng không biết, tôi chỉ biết là, bộ phận tiêu thụ của chúng ta phải đàm hợp cái này, thậm chí là phải nghĩ biện pháp để TICI thành khách hàng trường kì của chúng ta. Kha Nhất Minh, bộ phận tiêu thụ chúng ta liền trông cậy vào cậu.”

“... Tôi hiểu.”

“Tốt lắm, Kha Nhất Minh, nếu thành công nhận được đơn hàng này tôi sẽ cho cậu mở lễ chúc mừng, sẽ cho cậu tăng lương, đương nhiên, cậu cũng có thể sẽ được thăng chức.”

Kha Nhất Minh không thể nào nghĩ cao hứng. Tuy rằng thành công y nhận được nhiều chỗ tốt như thế, nhưng nếu thất bại thì sao đây? Cái khác đừng nói, y sao dám khẳng định.

TICI, công ty này y có nghe nói qua, rất có tiếng a. Nhưng là vì cái gì bọn họ cần chỉ đích danh tên y đi hiệp đàm chuyện này chứ? Thật sự là nghĩ mãi cũng không rõ...

Từ từ!

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, Kha Nhất Minh tỉnh ngộ.

Từ Văn Uyên không phải là lão bản của công ty này sao? Sách, y như thế nào lại quên chứ... Chẳng lẽ lại là hắn...

Đúng vậy, chính là hắn!

Đi vào lầu một công ty TICI, Kha Nhất Minh hướng quầy nói mục đích tới đây, đã bị người trực tiếp dẫn tới văn phòng tổng tài ở tầng cao nhất, sau đó y gặp Từ Văn Uyên mới chia tay chưa đầy năm tiếng.

Sau khi y tiến vào, Từ Văn Uyên mặt hướng cửa sổ, đưa lưng về phía đại môn, nghiêng thân đi đến hướng y. Không biết vì cái gì, ở trong văn phòng rộng rãi sạch sẽ nhìn thấy bộ dạng Từ Văn Uyên một thân âu phục, Kha Nhất Minh cảm giác hấn so với bình thường thoạt nhìn thành thực ổn trọng hơn.

“Trữ thư ký, cô có thể đi ra ngoài, không cần châm trà.”

“Vâng.”

Trữ Thư Ký nói xong liền đi ra khỏi văn phòng cũng đóng lại cửa.

Từ Văn Uyên ngồi trên ghế trước bàn làm việc, sau đó cười hướng Kha Nhất Minh đứng ở cửa ngoắc ngoắc ngón tay.

“Nhất Minh, lại đây.”

Nghe thấy thanh âm không đứng đắn của hắn, Kha Nhất Minh không thoải mái nhăn lại mi. Bộ dạng hấn ngả ngón cùng một thân âu phục màu đen nghiêm túc thật sự là rất không phù hợp.

“Nhất Minh, lại đây ngồi đi.”

Từ Văn Uyên thúc giục, sau đó dùng tay vỗ vỗ chỗ đùi mình, ý bảo Kha Nhất Minh ngồi lên.

Kha Nhất Minh lông mày nhăn càng chặt hơn, y trầm mặt một lát, không lời nào để nói xoay người, chuẩn bị mở cửa rời khỏi chỗ này.

“Àn hừ, em không phải muốn đơn đặt hàng này sao?”

Kha Nhất Minh dừng bước, sau đó chậm rãi quay lại, thấy Từ Văn Uyên đang quơ quơ một tờ văn kiện lạnh lạnh nhìn về phía y.

“Chỉ cần em chịu ngồi xuống, nó sẽ là của em nha.”

Từ Văn Uyên hôn một chút văn kiện trong tay, sau đó đối Kha Nhất Minh sáng lạn cười.

Nụ cười Từ Văn Uyên như có thể mê hoặc mọi nhân tâm, nhưng Kha Nhất Minh đã ném qua vô số lần nên hiểu được, hắn cười như vậy liền thể hiện giờ phút này trong bụng hắn tuyệt đối tràn ngập ý nghĩ xấu, không chút hảo ý.

Nhưng là, hiểu thì hiểu, có biện pháp không cự tuyệt vẫn là một chuyện khác...

Cuối cùng y chỉ có thể âm thầm cắn chặt răng, lấy tốc độ nhanh nhất đi về phía Từ Văn Uyên, sau đó không có bất kỳ tình cảm gì đặt mông ngồi lên đùi hắn.

Mặc kệ y là lấy cái dạng gì ngồi xuống, chỉ cần y có thể ngồi xuống như vậy cũng đủ rồi, Từ Văn Uyên dùng tay ôm lấy thắt lưng Kha Nhất Minh kéo lại để y càng gần sát mình hơn, đem văn kiện trong tay giao cho y.

“Tôi đã kí tên, em chỉ cần kí tên lên là được. Như vậy em chính là nhận được đơn đặt hàng này rồi.” Kha Nhất Minh cầm qua vừa nhìn, quả nhiên thấy chữ kí đoạn chính cương nghị của Từ Văn Uyên ở trên đó.

Nhìn văn kiện trầm mặc một lúc lâu, Kha Nhất Minh mới hướng Từ Văn Uyên hỏi, “Anh sở dĩ chỉ định gọi tôi, là vì muốn đem phần công lao cho tôi sao?”

“Đúng vậy.” Từ Văn Uyên căn bản không nghĩ tới giấu diếm chuyện này, hấn thành thực trả lời, “Nếu không phải em, tôi vốn là sẽ không chú ý công ty điện khí này. Đúng rồi, không chỉ là phần đơn đặt hàng này thôi đâu, tôi còn giúp em lôi kéo thêm mấy đơn đặt hàng nữa.”

Từ Văn Uyên nói xong, từ một quyển sổ rút ra mấy phần văn kiện, nhìn nhìn xác định lúc sau mới giao cho Kha Nhất Minh. Tay Kha Nhất Minh mỗi lần xem ánh mắt liền trừng lớn, đến cuối cùng, y nghẹn họng nhìn chằm chằm Từ Văn Uyên, tay cũng bắt đầu ngẩn không được phát run: “Này, cái này...”

“Những công ty này là do cùng công ty của tôi lui tới chặt chẽ, lão bản của bọn họ nể mặt tôi vài phần liền ký mấy đơn đặt hàng này, cho nên em có thể yên tâm mà lấy về giao cho lão bản của em.”

“Trời, trời ạ... Tổng giá trị các đơn đặt hàng tăng lên ít nhất có năm trăm vạn đi...” Kha Nhất Minh khó có thể tin lại xem xét nội dung trên đơn đặt hàng, xác định chính mình không nhìn lầm, thanh âm của y run đến càng lợi hại, “Trời ạ...”

Nhìn bộ dáng khiếp sợ của y, Từ Văn Uyên có chút đắc ý, hấn chống tay lên bàn, hứng thú nhìn phản ứng của Kha Nhất Minh.

“Thế nào, có đơn đặt hàng này, em không cần lo lắng công trạng của mình nữa chứ?”

Há lại không cần lo lắng, y hoàn toàn có thể vô tư!

Thật vất vả chuyển tầm mắt từ văn kiện trong tay qua trên người Từ Văn Uyên, Kha Nhất Minh kích động muốn nói cái gì lại nửa ngày cổ họng không ra một chữ.

“Có phải thực cảm kích tôi không?”

Tuy rằng y một chữ cũng không nói, nhưng Từ Văn Uyên vẫn là biết ý nghĩ của y.

“Anh... anh vì sao phải giúp tôi...”

Từ Văn Uyên không cho là đúng, nâng vai một chút: “Giúp em cũng là giúp chính mình.”

“Tôi... Tôi...”

“Nếu như em muốn cảm ơn tôi... Hắc hắc...” Từ Văn Uyên bỗng nhiên giảo hoạt nở nụ cười, Kha Nhất Minh đã làm tốt chuẩn bị bị hấn ăn sạch sẽ, nhưng lời hấn nói lại xoay chuyển, nghiêm túc nói với y, “Kêu tên tôi.”

“Cái... Này...” Không nghĩ tới hấn nói như vậy, Kha Nhất Minh ngây ngốc một chút.

“Kêu tên tôi, Nhất Minh.” Từ Văn Uyên nghiêm túc nhìn thẳng y, lặp lại.

Kha Nhất Minh ngơ ngác nhìn hấn trong chốc lát, chậm rãi dời mặt qua, sau đó cúi đầu. Phản ứng của y làm ánh mắt Từ Văn Uyên âm trầm một chút, cho là y ngay cả kêu tên của mình cũng không chịu, đang định buông tha cho thì đột nhiên nghe được tiếng gọi rất nhỏ:

“Văn Uyên...”

Trong nháy mắt đó, Từ Văn Uyên chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, đợi cho hấn hồi phục tinh thần thì thấy Kha Nhất Minh đang cúi thấp nhưng lỗ tai thì lại hồng hồng. Từ Văn Uyên nhin không được nở nụ cười, hấn có điểm ý xấu nói với y: “Không có nghe rõ, tiếng quá nhỏ, tiếp tục gọi lại một lần.”

“...Văn Uyên.” Vừa đầu tranh thật lâu thanh âm mới thốt ra, nhưng lại khiến Từ Văn Uyên tâm như nở hoa.

“Tiếp tục gọi một lần.”

Kha Nhất Minh ngay cả cổ đều đỏ, cơ hồ muốn đem mặt chôn trong ngực, bộ dạng đáng yêu ấy cơ hồ làm Từ Văn Uyên nhin không được muốn bỏ nhào vào y.

“Một lần cuối cùng.” Thậm chí đã kêu hai lần hấn cư nhiên còn chưa đủ, Kha Nhất Minh ngẩng đầu lên nói với hấn.

“Ân, một lần cuối, bắt quá, lần này em phải nhìn tôi mà nói.” Từ Văn Uyên hai tay nâng mặt y lên, để cho y không thể lộn xộn.

Nghe được hắn nói như vậy, Kha Nhất Minh mặt càng đỏ hơn, nhìn trái phải chính là không nhìn Từ Văn Uyên trước mặt.

“Nếu em không gọi, chúng ta liền ngồi như vậy luôn đi. Như thế này nếu có người tiến vào thấy được không biết sẽ thế nào đây.” Đây không phải uy hiếp, mà là muốn để người đang trốn tránh một lý do không thể rút lui, để cho y nhìn thẳng vào vấn đề.

Từ Văn Uyên lời nói quả nhiên hiệu quả, Kha Nhất Minh ánh mắt ở chung quanh xao động vài cái, cuối cùng là chậm rãi dừng ở trên mặt hắn.

“Kêu đi.”

“A...” Nhìn thẳng kêu tên hắn, thật đúng là người ta khó xử.

“Nhất Minh.” Từ Văn Uyên mềm nhẹ thúc giục y.

Kha Nhất Minh nhìn Từ Văn Uyên, thấy biểu tình ôn nhu của hắn cùng ánh mắt mong chờ, nhớ tới tối hôm qua nghe lên lời nói của hắn, còn có chuyện ngày hôm nay, chút bất tri bất giác, y đã mở miệng, nhẹ nhàng gọi: “Văn Uyên.”

Từ Văn Uyên trầm mặc, hắn đắm chìm trong loại vui sướng khác thường này. Lần đầu tiên, được người gọi tên lại làm hắn kích động như thế, tựa như có cái gì đó bị phong ấn trong lòng bởi một tiếng gọi này dễ dàng bị mở ra. Đây, chính là một loại cảm xúc gọi là xúc động đi.

Dừng miệng, nhưng nghĩ nghĩ, y cuối cùng vẫn là gọi lên: “Văn Uyên.”

Biết y phải đấu tranh một hồi cuối cùng mới gọi được tên mình, thật sâu nhìn y một cái, Từ Văn Uyên chậm chậm đem môi kề sát y, sau đó hôn lên môi y.

Một nụ hôn thực ôn nhu, giống như là tình nhân thì thâm bình thường, như một thanh phong, rồi lại bao hàm hàng vạn hàng nghìn tình ý.

>>Hết chương 7

8. Chương 8

Sáng sớm một tuần sau, trời nhiều mây mấy ngày nay đã chuyển trời quang, mặt trời cao cao lơ lửng, ánh nắng tươi đẹp đem căn phòng sạch sẽ chiếu sáng rực rỡ, ngồi ở trong phòng như vậy, tâm tình đều trở nên sáng sủa.

Hai người đơn giản ăn qua bữa sáng, muốn thừa dịp thời tiết nắng ráo đem phòng hảo hảo thu thập một chút, Kha Nhất Minh liền giống như bà chủ gia đình không ngừng bận rộn. Từ Văn Uyên thì sau khi ăn xong bữa sáng, cầm qua mấy tờ báo, một bên hưởng thụ ánh mặt trời một bên nhàn nhã xem tin tức.

Nếu không phải hai người đều là nam nhân, bọn họ ở chung như thế này thật đúng là giống một đôi vợ chồng.

Nguyên bản Từ Văn Uyên coi như vẫn chuyên chú xem báo, sau tầm mắt của hắn lại bất tri bất giác chuyển qua trên người Kha Nhất Minh đang thỉnh thoảng từ bên cạnh hắn đã chạy tới chạy lui.

Đầu tiên là đem quần áo phải giặt ôm đến chỗ máy giặt, sau đó vào phòng ngủ mang chăn phóng tới trên ban công phơi nắng, tiếp theo bắt đầu thu thập phòng ở, cuối cùng là dùng máy hút bụi dọn dẹp tro bụi trên sàn nhà.

Từ Văn Uyên rất khó hình dung tâm tình giờ phút này, trước kia hắn ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ qua chuyện này. Trước khi Kha Nhất Minh đến đây, hắn rất ít ở trong căn phòng này, có đôi khi trở về cũng chỉ là ngủ một giấc sau đó liền ly khai, ở đây đã vài năm, hắn thậm chí không rõ ràng lắm trong phòng này có

những thứ gì. Trước lúc Kha Nhất Minh tới, luôn mời người làm thêm giờ đến quét tước, cho nên mới thời khắc bảo trì sạch sẽ, sau khi Kha Nhất Minh đến ở, việc này liền đều do y phụ trách.

Không biết có phải hay không bởi vì Kha Nhất Minh luôn đem việc làm việc nhà thành công tác hạng nhất, mặc kệ công việc như thế nào bận rộn rồi cùng mình có bao nhiêu mệt mỏi, y đều nhất định mỗi ngày kiên trì quét dọn.

Lúc trước Kha Nhất Minh kiên trì muốn giao tiền thuê nhà cho hắn, Từ Văn Uyên vì ngăn loại ý niệm này trong đầu y liền thuận miệng nói tiền thuê nhà không cần trả, để y phụ trách quét tước phòng ở chuẩn bị bữa tối là được rồi. Kha Nhất Minh sau khi nghe xong không hề kiên trì ý định, nhưng mỗi ngày bắt đầu nghiêm túc hoàn thành hai chuyện này.

Tuy rằng chuyện đã trải qua là như vậy, nhưng mà bây giờ thấy thân ảnh Kha Nhất Minh vội vàng vàng, Từ Văn Uyên liền cảm thấy công việc thường ngày có người cẩn thận chuẩn bị thu xếp, vừa nghĩ tới chuyện này, nếu người này lại là người chính mình coi trọng, tâm tình có nghĩ cũng biết. Thật giống như hắn đồng dạng cũng được coi trọng.

Tầm mắt Từ Văn Uyên xuyên qua mép tờ báo nhìn về phía Kha Nhất Minh đang đẩy máy hút bụi đi vào trong phòng khách, đoán chừng là chuyên tâm dọn dẹp sàn nhà, Kha Nhất Minh hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt nóng rực của Từ Văn Uyên. Khi y đi đến trước sofa, chuẩn bị dọn dẹp sàn nhà dưới ghế thì không biết nhìn thấy gì lúc tùy tay cầm lấy đệm trên ghế lật qua vừa nhìn —

Lúc này ánh mắt Từ Văn Uyên càng trở nên u trầm hơn. Ở trong tầm mắt của hắn, Kha Nhất Minh đem đệm lật qua không biết thấy cái gì mà thân thể vốn cứng đờ, theo sau cả khuôn mặt cả cổ cả cái lỗ tai đều trướng đến đỏ bừng. Y có vẻ xấu hổ đem đệm thả lại chỗ cũ, vốn định làm bộ như không thấy, nhưng đang chuẩn bị tiếp tục dọn dẹp thì y tựa hồ cảm thấy như vậy không ổn, liền đỏ mặt không được tự nhiên cầm lấy đệm, dùng tốc độ nhanh nhất đem đệm tháo ra vỏ ngoài, sau đó vội vàng tiến vào trong phòng bỏ vào máy giặt.

Đợi cho sau khi đi ra, nghĩ đến không có bị ai phát hiện y như không có việc gì dùng máy hút bụi tiếp tục dọn nhà.

Đem tất cả chuyện này thu hết vào mắt Từ Văn Uyên gấp lại tờ báo trên tay, đặt trên bàn, sau đó khẽ ho một tiếng, gọi người đang bận rộn: “Nhất Minh.”

“Gi?” Kha Nhất Minh cũng không quay đầu lại trả lời hắn.

“Anh đột nhiên muốn làm.”

“Lạch cạch!” Máy hút bụi trong tay Kha Nhất Minh ngã xuống trên sàn nhà làm bằng gỗ.

“Nhất Minh, chúng ta liền như tối hôm qua ở trên ghế sofa làm, lần này chúng ta đem cả hai cái đệm đều dơ đi, chỉ cần một cái, em không thấy chúng nó thực đáng thương sao?” [*giật giật khoe miệng*]

“Đáng thương cái đầu anh!”

Hắn là xem như thẹn quá hóa giận đi. Mặt còn hơn hồi nãy càng đỏ hơn, Kha Nhất Minh hướng Từ Văn Uyên hung tợn trừng mắt, không có ý chú ý tới hắn nữa, xoay người cầm lấy máy hút bụi bị ngã trên mặt đất.

“Nhất Minh, anh nhưng là nghiêm túc nha.” Thanh âm Từ Văn Uyên tuy nhẹ nhưng ngữ khí cũng là nghiêm túc không thể bỏ qua, “Một đoạn thời gian trước bởi vì công việc của em nên luôn để anh trong trạng thái chưa thỏa mãn dục vọng, nhân nại của anh đã đến cực hạn nha, nếu như nói em không cho anh thỏa mãn...”

“Hôm qua, tối hôm qua... không phải đã làm sao?” Kha Nhất Minh đỏ mặt dùng mắt nhìn về phía Từ Văn Uyên với ánh mắt cực nóng đang chăm chú nhìn mình.

“Mới một lần mà thôi. Anh xem em vội vàng hoàn thành công việc mệt mỏi, anh nhưng là hảo tâm cố nén dục vọng cho em nghỉ ngơi thật tốt...” Nhìn hắn, có bao nhiêu hiểu mình đại nghĩa, bao nhiêu bi thảm đáng thương...

“Lúc này, bây giờ là ban ngày...”

“Anh biết.” Hấn cũng không phải mất mù, ban ngày ban đêm cũng rất rõ ràng.

“Anh... anh...” Trong lúc bối rối hồi lâu không tìm được một cái cớ, cuối cùng nóng nảy lớn tiếng nói, “Tóm lại giờ không được!”

“Ân?” Từ Văn Uyên hơi hơi híp mắt, bộ dạng trầm tĩnh thoạt nhìn có vài phần uy nghiêm, hấn nhìn như bình tĩnh truy vấn nguyên nhân, “Vì sao không được?”

“Tôi... Tôi... Đúng rồi, tôi một chút nữa còn phải đi siêu thị một chuyến, trong nhà đồ ăn cơ hồ đã không còn, một ít đồ dùng hàng ngày cũng dùng hết, không mua không được, được rồi, nhất định hôm nay đi mua!”

“Oh?” Từ Văn Uyên kéo dài thanh âm, vẫn dùng ánh mắt nhìn chằm chằm Kha Nhất Minh, sau một lúc lâu, hấn mới giống như buông tha nói, “Nói như vậy cũng không có biện pháp... Bất quá, anh hiện tại chính là thật sự muốn làm, hơn nữa anh cũng không muốn tiếp tục tự mình giải quyết, cho nên, Nhất Minh, em hãy dùng miệng giúp anh làm một lần đi...”

Kha Nhất Minh mắt không khỏi trợn to, ngơ ngác nhìn hấn: “Cái... Gì...”

Từ Văn Uyên nhếch môi, tà tà cười: “Dùng miệng giúp anh làm.”

“Tôi không...” Kha Nhất Minh theo bản năng cự tuyệt.

“Vậy hãy để anh làm nha! Chính là nếu làm như vậy, dục vọng của anh đã muốn tồn đọng mấy ngày nên có thể không biết nặng nhẹ, để em vài ngày kế tiếp đều không có biện pháp xuống giường...”

Nghĩ đến Từ Văn Uyên không giống với người bình thường dục vọng cường thịnh, còn có từng thể nghiệm qua liên tục vài ngày không thể xuống giường, tuy rằng sau khi ở chung lâu Từ Văn Uyên bắt đầu tôn trọng ý tứ của y tận lực không làm quá phận, nhưng mỗi đêm ba lượt cũng đã làm cho ngày hôm sau mệt mỏi không chịu nổi, hiện tại ánh mắt Từ Văn Uyên như muốn đem y nuốt hết vào bụng, nếu lúc này thật sự bị tấn công, vậy y thật sự có thể hảo vài ngày không cần xuống giường.

“Thế nào, đã lựa chọn tốt chưa? Nhất Minh.”

Từ Văn Uyên ở phía trước mặt y thoạt nhìn nhàn nhàn mà thúc giục, căn bản bộ dạng không giống như lời hấn nói chưa thỏa mãn dục vọng.

Kha Nhất Minh nhìn hấn, suy tính nhiều lần, y căn môi hướng Từ Văn Uyên đi tới, đến trước mặt hấn, dưới ý ra hiệu của hấn, y đành quỳ giữa hai chân hấn.

Bởi vì bên ngoài mặc quần thường rộng rãi, cho nên từ bên ngoài liền nhìn không ra có cái gì bất thường, nhưng khi Kha Nhất Minh chần chờ kéo quần Từ Văn Uyên xuống, nhìn thấy phân thân trứng lớn trong nội khổ (underwear), mới có điểm kinh hoàng nuốt một ngụm nước bọt.

“Thật sự là dã thú động tình.” Kha Nhất Minh có chút bất mãn nhỏ giọng nói thầm, nghĩ đến Từ Văn Uyên không nghe được, nhưng lại bị hấn nghe thấy nhất thanh nhị sở.

Tay Từ Văn Uyên đặt ở trên đầu y, cẩn thận xoa xoa mái tóc bị cắt đến có chút ngắn nhưng lại có vẻ thực nhẹ nhàng khoan khoái.

“Anh là vì em mới thành như vậy...” Thanh âm Từ Văn Uyên càng trở nên trầm thấp, tay đặt trên đầu Kha Nhất Minh theo mặt y chuyển qua trên cổ, sau đó ở hầu kết y vuốt ve chọt nặng chọt nhẹ.

Nghe thanh âm trầm thấp dễ nghe của Từ Văn Uyên, Kha Nhất Minh chậm chậm vươn tay kéo xuống nội khổ màu đen của hấn, làm cho phân thân cực đại từ trong nội khổ bật ra.

Kha Nhất Minh cẩn thận nắm nó, cảm thụ được nhiệt độ không giống, còn càng tương xứng như trái tim đang run rẩy hơn. Khuôn mặt từ từ cúi xuống, không rành làm loại sự tình này y chỉ là theo bản năng trước dùng đầu lưỡi liếm liếm phần đỉnh lộ ra trong không khí, lại làm cho bàn tay ở cổ y bỗng dưng chuyển sang nắm lấy bờ vai y.

“Nhất Minh...” Từ Văn Uyên giống như thở dài thấp giọng gọi.

Sau khi liếm một chút, vị đạo chỉ thuộc về nam nhân theo đầu lưỡi của y xông vào trong thân thể, tiếp tục liếm xuống dưới, Kha Nhất Minh đem nó ngậm lấy.

Cảm giác phi thường rõ ràng, sau lúc ngậm vào miệng, phân thân nóng như lửa lại trướng lớn thêm một vòng.

“Ồ...”

Vốn vừa mới có thể nuốt đi vào, hiện tại lại chen chúc làm cho miệng y có cảm giác như bị căng hết cỡ, theo bản năng muốn nhả ra lại bị hấn biết rõ ý nghĩ đem đầu y đè xuống.

“Quen là ổn rồi.”

Từ Văn Uyên dùng thanh âm đầy ngọt ngào trầm trầm nói ra.

Thanh âm của hắn tựa hồ có thể làm cho người ta cảm thấy an tâm, nghe được hắn nói như vậy, Kha Nhất Minh dần thu lại tâm tình khẩn trương, cố gắng làm cho mình thích ứng sự tồn tại của hắn.

“Nhất Minh, anh sẽ không dạy em... Chính em tự làm đi, chỉ cần có thể để anh bắn ra là được rồi...” Từ Văn Uyên đem tay chuyển trên lỗ tai y, không ngừng vuốt ve chỗ non mềm sau tai cùng xoa lấy vành tai, cho đến khi chúng cũng đỏ lên nóng hầm hăm.

Đều là nam nhân, nên biết như thế nào làm đối phương thỏa mãn sao?

Nghĩ đến đây, nhớ lại cảm giác lúc tự mình an ủi để bản thân đạt được khoái cảm, Kha Nhất Minh một bên dùng tay nắm chặt lấy dục vọng Từ Văn Uyên, một bên dùng đầu lưỡi, không ngừng liếm liếm đỉnh.

Kha Nhất Minh xác thực xem như không có kỹ xảo gì đáng nói, giống như là dùng phương thức của một tiểu miêu ngốc liếm nước uống. Nhưng mà Từ Văn Uyên cũng rất hưởng thụ, bởi vì chỉ cần xem bộ dáng Kha Nhất Minh nỗ lực, hắn đã cảm thấy hạ thân trở nên cứng hơn.

Có lẽ thật sự là vì dục vọng động lại lâu rồi, trước hành vi lộn xộn của Kha Nhất Minh hắn lại có thể không quá bao lâu liền xuất tại trong miệng y.

Không nghĩ tới hắn nói bắn liền bắn, không kịp trốn tránh, Kha Nhất Minh bị buộc nuốt vào thứ hắn bắn ra, cảm thụ được hương vị tanh nồng lan tràn khắp trong miệng, y muốn chạy tới phòng vệ dinh phun ra thì bị Từ Văn Uyên ngăn lại.

“Nuốt vào.”

Ngẩng đầu nhìn về phía Từ Văn Uyên, thấy ánh mắt hắn không cho phép trái lời, Kha Nhất Minh lấy tay che miệng lại, đem thứ trong miệng toàn bộ nuốt xuống bụng.

Thấy y nghe lời, ánh mắt Từ Văn Uyên nháy mắt trở nên dịu dàng, tay đặt ở trên mặt y nhẹ nhàng vuốt ve giống như trấn an y.

Nhìn thấy khuôn mặt thỏa mãn của Từ Văn Uyên, cảm giác được mùi vị vẫn còn lan tràn trong miệng, Kha Nhất Minh đột nhiên cảm thấy thực tức giận, y nhanh chóng đứng lên, nâng mặt Từ Văn Uyên lên đem miệng mình chạm xuống, cũng để hắn ném thứ loại tư vị này. [...dại dột quá]

Đợi cho Kha Nhất Minh buông ra, Từ Văn Uyên vốn không nghĩ tới y sẽ làm như vậy, vẫn đang duy trì tư thế sưng sỡ nhìn Kha Nhất Minh.

Thấy hắn cuối cùng cũng bị mình chọc ghẹo một lần, Kha Nhất Minh cười đến thực thỏa mãn, chà xát miệng đang định vỗ vỗ mông chạy lấy người thì bị một cổ lực đạo mạnh mẽ áp tới trên sàn nhà.

“Uy... Từ Văn...” Đang muốn mắng cái người đang áp trên người mình nổi điên cái gì, Kha Nhất Minh phát hiện chỗ bắp đùi mình bị một cái gì đó cứng rắn chạm tới...

“Từ Văn Uyên, anh đừng nháo!” Kha Nhất Minh sắc mặt đại biến, vội vàng liều mạng muốn từ trong ngực hắn thoát ra,

“Không còn kịp rồi... Ai kêu em dụ dỗ anh...” Từ Văn Uyên một bên ngăn chặn y, một bên dùng sức kéo y phục trên người y. Vốn dục vọng còn chưa thỏa mãn, vừa rồi y thành linh ngoài dự liệu lại hôn hắn, khiến hắn kích thích không thua gì việc Kha Nhất Minh ở trước mặt mình nhảy thoát vũ y.

“Tôi không có!” Thấy quần áo đều từng cái từng cái bị cởi ra, Kha Nhất Minh lại càng kích động.

“Em có.”

“Không có!”

“Em vừa mới hôn anh.”

“Tôi, tôi chỉ là muốn...”

“Tóm lại, anh sẽ không bỏ qua cho em.” Thật vất vả cuối cùng đem quần áo nửa người trên của Kha Nhất Minh cởi xuống, Từ Văn Uyên ánh mắt âm u, dùng sức ở trên vai y cắn một cái, hạ thân không kìm lòng nổi ma xát lên đùi Kha Nhất Minh.

“A... Không được...”

Bả vai truyền đến đau nhức, hai tay quơ loạn bắt được chân bàn, sau đó đem hết toàn lực muốn từ trong lòng Từ Văn Uyên dịch chuyển ra, nhưng rất nhanh lại bị kéo trở về.

Từ Văn Uyên đem y xoay người mắt hướng vào mình, tách ra hai chân của y chen vào giữa ôm lấy thắt lưng y, nâng mặt y cúi xuống thật sâu hôn lên.

“Ân...”

Kha Nhất Minh luôn dễ dàng bị thua dưới kỹ thuật hôn cao siêu của Từ Văn Uyên, trải qua một phen môi lưỡi giao triền khiến người không thể suy nghĩ, Kha Nhất Minh liền hô hấp cũng đều nhọc nhằn, tứ chi như nhũn ra ngồi trên mặt đất mặc cho Từ Văn Uyên muốn làm gì thì làm.

“Nhất Minh.”

Kha Nhất Minh nghe Từ Văn Uyên dùng thanh âm trầm thấp gọi mình, sau đó nửa thân dưới bị nâng lên, quần chỉ bị tuột đến dưới mông liền truyền lại xúc cảm bị vật cứng chạm tới. Kha Nhất Minh theo bản năng ngừng thở, quả nhiên, vật cứng nóng rực kia rất nhanh liền cạy mở thân thể y, mạnh mẽ chen chúc đi vào.

“A.”

Kha Nhất Minh phát ra một tiếng rên rỉ ngắn ngủi liền dùng răng cắn môi dưới.

“Không cần cắn môi, Nhất Minh, anh muốn nghe thanh âm của em, anh muốn nghe em gọi tên anh... Nhất Minh, Nhất Minh...” Dừng lại động tác xâm nhập, Từ Văn Uyên đưa tay không ngừng vuốt ve đôi môi bị cắn chặt, thật vất vả để đôi môi của y buông ra, Từ Văn Uyên nhẹn không được lại hôn lên môi y, hấp thu sự ẩm áp trong khoang miệng.

Ngay tại lúc Kha Nhất Minh bị hôn đến đầu óc trống rỗng đã quên thân ở chỗ nào thì Từ Văn Uyên thất lưng đẩy một cái, đem dục vọng tiến toàn bộ vào trong thân thể nóng bỏng của y.

Từ Văn Uyên dời miệng, dùng sức ôm lấy thân thể y, mạnh mẽ đem cơ thể, đem phân thân cấp bách muốn phát tiết, tiến nhập càng sâu càng dùng lực vào trong thân thể Kha Nhất Minh, cảm giác sự ẩm áp đủ để hấn phát điên.

Kha Nhất Minh bị va chạm đến mức trước mắt một mảnh bạch quang, trừ bỏ khuôn mặt không rõ ràng của Từ Văn Uyên, y cái gì cũng đều nhìn không tới, trừ bỏ dục vọng của Từ Văn Uyên một lần lại một lần giống như đinh đóng cọc vào thân thể y, y cái gì cũng đều cảm thụ không được.

Kiểm nén không nổi tiếng rên rỉ không ngừng bật ra từ yết hầu, nghe vào tai Từ Văn Uyên, so với thuốc còn muốn huyết mạch sôi trào hơn, mà cái phản ứng thực sự chính là biểu hiện của phân thân trong cơ thể y lại trưởng đến khó tin, khiến hấn như tiểu quỷ mới lần đầu trải qua việc đời, sau vài lần mạnh mẽ trừu sáp, xuất trong thân thể Kha Nhất Minh.

“Ha, ha...” Từ Văn Uyên hai tay đỡ lấy bên hông Kha Nhất Minh, hơi mệt mỏi thở, hai mắt luôn luôn nhìn Kha Nhất Minh trong lòng mình vẫn chưa có hồi phục thần trí.

“Thật có lỗi, không cho em hưởng thụ liền chính mình xuất trước...” Từ Văn Uyên vừa nói chuyện, tay đã đụng tới hạ thân của Kha Nhất Minh, chỗ ấy đã muốn khe khẽ ngẩng đầu lên.

“Không, không cần.” Kha Nhất Minh vội vàng kéo tay hắn, “Đủ, đủ rồi. tôi không cần... Nếu anh đã hảo thì liền đứng lên đi... Tôi còn chưa quyết dọn xong...”

“Hôm nay coi như xong đi.” Từ Văn Uyên không để ý tới Kha Nhất Minh cự tuyệt, tay nắm chặt phân thân cực nóng của y, lập tức đem đến kích thích cường liệt, rất nhanh khiến Kha Nhất Minh hơi thở trở nên rối loạn.

“Hôm nay chính là cuối tuần... Thời gian tốt đẹp đương nhiên là dùng để hưởng thụ...”

“...Nghe anh... chuyện ma quỷ...”

Dục vọng mãnh liệt kéo tới, vì bảo trì ý thức mà liều mạng cùng nó giao chiến, nghe được lời của hắn không nhìn được hao phí khí lực châm biếm lại, vì thế thanh âm liền đứt quãng, vả lại còn mang theo vài phần ham muốn.

“Miệng em cũng không thành thực bằng thân thể a.” Từ Văn Uyên trầm trầm cười, động tác trên tay nhanh hơn, nhìn thấy hơi thở Kha Nhất Minh càng ngày càng loạn, nhìn về mặt của y càng ngày càng hồng, nghĩ đến chính mình khiến y ý loạn tình mê như vậy, ngay lúc cảm thấy bỗng nhiên thật đặc ý thì bảo bối trong tay lại trường lớn thêm một vòng, tựa hồ muốn tới đỉnh thì hắn buông lỏng tay ra, khiến người đã muốn trầm mê trong khoái cảm phát ra âm thanh bất mãn.

“Tiếp tục chờ một chút, lần này chúng ta cùng nhau ra.”

Từ Văn Uyên nâng hai chân y lên, chôn phân thân mình vào thân thể y, tìm đến một điểm trong đó liền tập trung không ngừng tiến công tới. Tuyến tiền liệt không ngừng bị kích thích, tiếng rên rỉ Kha Nhất Minh trở nên càng lớn tiếng hơn, thân thể cũng vận vẹo càng lợi hại. Vì muốn ổn định lại cơ thể đang bị người dùng sức lay động, hai tay y loạn xạ trên bả vai Từ Văn Uyên, sau đó ôm chặt lấy...

“Uhm... A...”

“Nhất Minh... Anh muốn nghe, em kêu tên anh...”

Từ Văn Uyên hơi thở đã sớm trở nên nặng nề, ghé vào lỗ tai y nói nhỏ.

Kha Nhất Minh gian nan mở to mắt nhìn về Từ Văn Uyên, khuôn mặt đang liên tục chảy mồ hôi, sau đó liền đem mặt vùi vào bờ vai của hắn, thanh âm nhỏ giọng phát ra: “Văn Uyên...”

Từ Văn Uyên vừa lòng ôm lấy y, cuối cùng sau khi dùng sức thẳng tiến một cái, cùng Kha Nhất Minh bắn ra.

Từ Văn Uyên bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, khi tỉnh lại, Kha Nhất Minh vẫn còn ngủ say, nhìn thoáng qua về mặt đang ngủ mang theo mệt mỏi của người trong lòng một chút Từ Văn Uyên mới xoay người lấy điện thoại ở tủ đầu giường, nhưng cầm qua vừa nhìn, hắn mới phát hiện không phải điện thoại của mình vang.

Để điện thoại xuống nghiêng tai lắng nghe, hắn mới nghe ra thanh âm vang lên ở phòng khách. Kéo chân lên cẩn thận rồi xoay người xuống giường, dù giờ đã là hơn 10 giờ sáng nhưng hắn còn chưa muốn đánh thức Kha Nhất Minh đang ngủ say, hắn muốn để y ngủ thêm một hồi, dù sao bọn họ tối qua cũng gần đến lúc hùng đông mới ngủ.

Còn nguyên nhân, khụ, đương nhiên là bởi vì Kha Nhất Minh vẫn chưa thỏa mãn hết dục vọng của Từ Văn Uyên nên mới bị hung hăng chăm sóc.

Từ Văn Uyên xuống giường, lấy áo ngủ bị ném một bên mặc vào, mới đi ra khỏi phòng ngủ hôm qua bởi vì làm đến hoàn toàn quên mình liền ngay cửa cửa cũng không đóng.

Đi vào phòng khách Từ Văn Uyên rất nhanh tìm được điện thoại của Kha Nhất Minh đặt ở trên bàn trà vẫn đang vang liên tục. Bởi vì lo lắng chuông điện thoại sẽ đánh thức Kha Nhất Minh, hắn cầm lấy điện thoại đang muốn nhanh chóng tắt đi thì nhìn thấy dãy số hiện trên màn hình điện thoại cảm thấy quen thuộc thì động tác bỗng ngừng lại, tiện đà chuyển thành bấm nghe.

Từ Văn Uyên trí nhớ rất tốt, chỉ cần từng xem qua số điện thoại người khác một lần cơ bản đều có thể nhớ kỹ, huống chi số điện thoại này hắn từng bấm qua nhiều lần a.

“Cậu gọi điện cho Nhất Minh làm gì?”

Đặt di động sát tai, Từ Văn Uyên ngữ khí nói ra có chút lạnh thấu xương.

Cũng khó trách hẳn như thế, dù sao không có người nào trong lúc vô ý biết được tình nhân của mình dưới tình huống mình không phát hiện cùng tình nhân cũ liên lạc mà lại không tức giận chứ.

Đối phương rõ ràng bị ngữ khí của hắn dọa sợ, thật lâu không có lên tiếng, qua sau một lúc lâu mới cẩn thận mở miệng: “Anh...là ai?”

“Như thế nào, mới chia tay mấy tháng liền ngay cả thanh âm của tôi cũng không nhớ rõ sao?”

“...Từ Văn Uyên!?”

“Đúng vậy.”

“A, anh!” Đối phương thanh âm bởi vì khó có thể tin mà có vẻ chói tai, “Tại sao di động của Nhất Minh lại trong tay anh?”

“Cậu vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi đâu.” Từ Văn Uyên thanh âm trầm xuống, tiếp tục hỏi, “Các cậu vẫn một mực liên lạc sao? Còn cậu hiện tại vì sao lại gọi điện cho Nhất Minh?”

“Tôi... tôi chỉ là muốn biết hiện tại Nhất Minh trôi qua có tốt hay không... đợi đã, Từ Văn Uyên, tôi vẫn có chút không rõ, vì sao anh cùng Nhất Minh... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Từ Văn Uyên nhìn ánh nắng sáng rõ ngoài cửa sổ, trầm ngâm một lát mới nói: “Chính là chuyện như cậu nghĩ.”

Đối phương lâm vào trầm mặc, thật lâu mới nói: “Chẳng lẽ ngay từ đầu mục tiêu của anh chính là Nhất Minh?”

“Cậu quả không ngốc.”

“...Trời, Từ Văn Uyên, anh, anh thật là làm cho người khác khó có thể tin... Hiện tại, Nhất Minh với anh cùng một chỗ?”

“Đúng. Chúng tôi đã ở cùng nhau hơn nửa năm rồi.”

“Sao...” Đối phương nhất thời kinh ngạc, “Tôi thật không nghĩ tới Nhất Minh sẽ cùng loại người hoa hoa công tử như anh cùng một chỗ, y hẳn là tối không muốn cùng loại người phong lưu như anh kết giao... Từ Văn Uyên, đối với Nhất Minh anh cũng là ôm tâm tính chơi đùa sao? Tuy rằng tôi không có tư cách nói như vậy, nhưng nếu đúng như thế, xin anh hiện tại hãy chia tay y đi, tôi không muốn phải nhìn Nhất Minh bị thương tổn một lần nữa.”

“Cậu yên tâm, đồng dạng sự tình tôi cũng sẽ không tiếp tục để nó phát sinh.” Từ Văn Uyên tầm mắt buông xuống lộ ra kiên quyết khiến cho người ta khó có thể coi nhẹ.

“Từ Văn Uyên, chẳng lẽ anh...”

“Chúng ta hẹn lần sau nói tiếp đi, chiều thứ sáu hẹn gặp chỗ cũ.”

Trong phòng ngủ truyền đến âm thanh, Từ Văn Uyên quay người lại lập tức ngắt lời đối phương cũng nhanh chóng lưu lại những lời này, vội vàng cúp điện thoại, đặt lại chỗ cũ.

Chờ hẳn trở lại phòng ngủ Kha Nhất Minh còn ở trên giường ngủ say sưa, chỉ là thay đổi một cái tư thế khác.

Từ Văn Uyên đi qua, chậm rãi nằm lại trên giường, lại đem Kha Nhất Minh nhẹ nhàng ôm vào trong ngực mình. Từ Văn Uyên nằm nghiêng ở trên giường, chuyên chú nhìn Kha Nhất Minh vẻ mặt hơi có vẻ tái nhợt một mỗi, vốn là chỉ lấy tay nhẹ nhàng lướt qua mái tóc rối trên trán y, hẳn kì lòng không được cúi đầu, ôn nhu hôn lên đôi môi khê mở của y.

Buổi chiều thứ sáu, Kha Nhất Minh thu thập văn kiện trên bàn làm việc chuẩn bị tan tầm, hôm nay là cuối tuần, nhưng Từ Văn Uyên trước có gọi điện nói cho y biết hôm nay đến tối mới có thể trở về. Đã có thói quen, đúng giờ tan tầm, y tính toán đi loanh quanh chợ, mua một ít nguyên liệu nấu ăn.

Kha Nhất Minh đối với việc này là sở trường, trước kia cùng Sở Thiểu Hoa ở cùng nhau thì việc nấu cơm mua thức ăn quét dọn hơn phân nửa do y phụ trách, mà y cũng đã có thói quen chủ động làm những việc này.

Đợi cho Kha Nhất Minh thu thập xong đồ trên bàn, cầm lấy cặp công văn chuẩn bị rời khỏi văn phòng thì di động trong tay vang lên. Cầm lên vừa nhìn, sắc mặt y liền biến đổi, nhưng vẫn là bấm nghe.

“Thiểu Hoa, là em sao?” Kha Nhất Minh một bên chỉnh lý cảm xúc phức tạp trong lòng, một bên hạ giọng hỏi đối phương.

“Nhất Minh?” Đối phương nghe được thanh âm của y, nhưng không phải thực khẳng định mà hỏi lại, “Thật là anh sao?”

Kha Nhất Minh không khỏi chau mày, rõ ràng là cậu gọi điện cho mình, như thế nào ngược lại hỏi cái này: “Em gọi điện cho anh chẳng lẽ không phải tìm anh?”

“Không, em là tìm anh.” Sở Thiểu Hoa hướng y khẳng định, “Nhưng mà, em sợ người nghe điện thoại không phải là anh.”

“Cái gì?” Kha Nhất Minh khó hiểu.

“Em từng gọi cho anh một lần, nhưng người nghe máy không phải anh mà là Từ Văn Uyên.”

Kha Nhất Minh tay cầm điện thoại không khỏi nắm chặt, y không nói gì, chỉ trầm mặc.

“Nhất Minh, như thế nào anh lại cùng Từ Văn Uyên một chỗ?”

“Này...” Nhớ tới chuyện tình trước kia, Kha Nhất Minh có vẻ hơi quẫn bách, cũng may đối phương không thấy được, “Nói thì dài dòng lắm.”

“Mặc kệ là ra sao, Nhất Minh, em cho anh một lời khuyên chân thành, lập tức rời khỏi Từ Văn Uyên, càng nhanh càng tốt, càng xa càng tốt! Từ Văn Uyên sẽ không nghiêm túc, hẳn với anh căn bản không có khả năng cùng một chỗ.”

Kha Nhất Minh không nói gì, nhưng sắc mặt trở nên rất khó coi.

“Nhất Minh anh có phải là không tin tưởng lời em nói phải không? Cũng khó trách, dù sao em đã từng thương tổn anh. Nhưng mà, Nhất Minh, em nói như thế nào cũng cùng Từ Văn Uyên một chỗ trong một thời gian, cho nên em rõ ràng. Từ Văn Uyên quả đúng là người bạn chơi rất tốt, nhưng hẳn không phải là bạn đời chung tình, nếu hẳn đối với anh còn hứng thú, chuyện gì cũng đều làm được, lời ngon tiếng ngọt gì cũng đều nói ra được, nhưng lúc sau chơi chán hẳn tuyệt không dài dòng, cực kỳ vô tình.”

“Nhất Minh, anh nghe rõ chưa?... Nhất Minh?”

Thấy Kha Nhất Minh vẫn không lên tiếng, Sở Thiểu Hoa cũng không nói gì một hồi, cuối cùng mở miệng: “Xem ra anh là sẽ không dễ dàng tin. Như vậy, anh đúng sáu giờ đến nhà hàng ở lầu ba khách sạn Lai Tân Duyệt, anh sẽ thấy được Từ Văn Uyên là người như thế nào.”

Sở Thiểu Hoa sau khi nói xong liền dập máy, Kha Nhất Minh qua hồi lâu mới lấy điện thoại chậm rãi dời xuống, sau đó giống như vô lực ngồi lại vị trí của mình, ngăn người nhìn thẳng hướng nào đó.

Không biết qua bao lâu y cầm lấy di động nhìn đồng hồ, thấy bảy phút nữa là sáu giờ, y do dự một lúc, cầm lấy cặp công văn bước nhanh ra khỏi văn phòng.

>>Hết chương 8

9. Chương 9

Từ Văn Uyên đúng hẹn đi tới địa điểm ước định, chờ hẵn tới thì Sở Thiểu Hoa đã ngồi ở đó đợi được một thời gian.

Nhìn thấy Từ Văn Uyên, Sở Thiểu Hoa lộ ra nụ cười nhạt với má lúm đồng tiền: “Đã lâu không gặp, Văn Uyên.”

Từ Văn Uyên trên mặt cũng có cười, chẳng qua so với trước kia có vẻ hờ hững lạnh nhạt hơn, sau khi hẵn ngồi xuống trực tiếp nói rõ: “Hiện tại cậu có thể gọi tôi là Từ Văn Uyên hoặc là Từ tiên sinh.”

Sở Thiểu Hoa khiêu khiêu mi: “Anh thật sự là vô tình, chơi đùa xong liền trở mặt.”

“Cậu hiểu được là tốt rồi.” Từ Văn Uyên cho tới bây giờ đều không phủ nhận chuyện này.

“Vậy anh vì sao phải hẹn tôi ra đây?”

“Tôi hi vọng cậu không cần tiếp tục gọi điện cho Nhất Minh nữa, thậm chí không cần cùng y có bất kỳ liên hệ gì.” Đã không có quan hệ, Từ Văn Uyên nói thẳng, ngay cả lời dạo đầu đều giảm đi.

“Anh lấy thân phận gì mà nói với tôi lời này.” Sở Thiểu Hoa liếc mắt nhìn hẵn.

“Tình nhân của y.”

“Anh dự định để y làm tình nhân bao lâu?”

Từ Văn Uyên cười một chút, còn thật sự trả lời: “Tôi có thể sống bao lâu thì chính là bấy lâu.”

Sở Thiểu Hoa kinh ngạc nhìn hẵn, sau đó đem hẵn từ trên xuống dưới nhìn một lượt, xác thực người trước mặt chính là Từ Văn Uyên mà cậu nhận thức mới thôi.

“Anh là nghiêm túc?”

“Ồ loại vấn đề này, tôi sẽ không hay nói giỡn.”

Sở Thiểu Hoa lâm vào trầm mặc, bọn họ trong lúc đó bị bao trùm bởi một cỗ không khí kỳ lạ, hai người đều không nói lời nào, tựa như đang chờ đối phương mở miệng trước.

Qua gần một phút đồng hồ, Sở Thiểu Hoa mới nói: “Nhưng là tôi không thể tin anh, Từ Văn Uyên.”

“Tôi cũng không cần cậu tin tưởng.”

Từ Văn Uyên thản nhiên nói xong, từ chỗ ngồi đứng lên.

“Tôi tìm cậu đến chỉ muốn nói cho cậu biết một câu, không cần lại xuất hiện trước mặt Nhất Minh hay cùng y có bất kỳ liên hệ nào, y hiện tại có tôi là đủ rồi. Cho dù cậu không chịu nghe theo, tôi cũng có biện pháp cho cậu hoàn toàn không tìm thấy y.”

Thấy Từ Văn Uyên một bộ muốn rời khỏi, Sở Thiểu Hoa cũng theo đó đứng lên.

“Anh muốn đi?”

“Tôi đã nói xong những gì muốn nói.”

“Nhanh như vậy? Anh ngay cả một ly nước cũng chưa uống...”

“Không cần thiết.”

Sau khi lạnh lùng nói xong, Từ Văn Uyên cầm lấy cặp công văn hẵn đặt trên bàn, đang định xoay người thì thấy Sở Thiểu Hoa biểu tình có chút kỳ quái, tầm mắt xuyên qua bên người hẵn không biết nhìn thấy cái gì, nhãn tình sáng lên, sau đó nhanh như chớp kéo qua Từ Văn Uyên, nhìn chuẩn mục tiêu đem đôi môi mình trước mắt mọi người ấn lên môi Từ Văn Uyên.

Đi tới khách sạn Sở Thiểu Hoa nói qua trong điện thoại, vừa đi lên nhà hàng ở lầu ba, Kha Nhất Minh đã bị cảnh tượng cách đó không xa làm chấn động đến ngây người, hai chân như nhũn ra, y lui về sai vài bước, sau đó sắc mặt khó coi xoay người, vội vàng bỏ đi.

“Cậu làm gì?”

Cũng không phải bởi vì Sở Thiếu Hoa trước mặt mọi người làm như vậy mà tức giận, mà là bởi vì cậu đột nhiên làm thế mới phần nộ. Từ Văn Uyên sau khi lấy lại tinh thần, chuyện thứ nhất chính là không lưu tình đem thân thể mảnh khảnh của Sở Thiếu Hoa hung hăng đẩy ra, Sở Thiếu Hoa cả người nặng nề té liệt quay lại chỗ ngồi.

“Khụ.” Từ Văn Uyên dùng sức không ít, Sở Thiếu Hoa nội tạng tựa hồ như bị va chạm hơi mạnh, cậu cảm thấy khó chịu mà ho nhẹ. Chuyện này, làm cho cậu một lần nữa lĩnh hội sự vô tình của Từ Văn Uyên, căn bản không để ý tình cảm ngày xưa, nói buông ra liền tuyệt đối sẽ không tiếp tục thu hồi lại.

Từ Văn Uyên lạnh lùng liếc mắt nhìn cậu một cái, quay người muốn đi khỏi, nhưng lời Sở Thiếu Hoa nói ra làm hắn phải dừng bước lại.

“Vừa lúc này Nhất Minh đã tới.”

“Cái gì?”

Từ Văn Uyên khiếp sợ quay đầu lại nhìn cậu.

“Cũng thấy một màn hôn môi của tôi và anh... A.” Sở Thiếu Hoa nhếch môi, tà khí cười khố, “Y nhất định nghĩ anh phản bội y, Nhất Minh tuyệt sẽ không dễ dàng tha thứ cho người phản bội y. Cái này, xem làm sao anh hướng y giải thích đây.”

“Sở Thiếu Hoa!” Từ Văn Uyên nhện không được trừng mắt nhìn cậu, phần nộ từng chữ kêu tên cậu.

“Nhưng là, nếu anh thật sự yêu y, như vậy anh mới có thể đủ để làm y tin tưởng anh, không phải sao?” Sở Thiếu Hoa không vì biểu tình tức giận của hắn mà e ngại, ngược lại khiêu khích nhìn về phía hắn, “Nếu anh không thể để y tin tưởng anh, kia bất quá chứng minh anh yêu y còn chưa đủ.”

Từ Văn Uyên không nói thêm gì, thật sâu nhìn cậu, lui về phía sau hai bước, xoay người bước nhanh rời đi.

Sở Thiếu Hoa nhìn bóng dáng vội vàng của hắn, ánh mắt dần dần ảm đạm xuống, cậu chậm rãi ngồi thẳng dậy, bên cạnh không ngừng ném tới ánh mắt tò mò cùng đùa cợt nhưng cậu cũng không để ở trong lòng, cậu nghĩ tới nhiều chuyện trước kia đã xảy ra.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, cậu tuyệt đối sẽ không tin rằng Từ Văn Uyên người như vậy thật sự đối với một người động tâm, thế nhưng hắn lại vì một nụ hôn liền tức giận, nghe thấy Kha Nhất Minh hiểu lầm chuyện của mình thì cả người không khí đều thay đổi.

Trở nên không hề bình tĩnh, biến thành lo lắng bối rối, hoàn toàn không giống với Từ Văn Uyên cậu từng nhận thức, một người tự tin, kiêu căng, đối hết thấy đều có vẻ ung dung tự tại.

Từ Văn Uyên — thật sự đã yêu Kha Nhất Minh.

Tuy rằng không biết từ nay về sau sẽ như thế nào, nhưng cậu chân thành hi vọng Kha Nhất Minh hạnh phúc, bởi vì, y là người cậu yêu, chỉ là chuyện này cậu lại hiểu được quá muộn.

Đúng vậy, chuyện này là sau khi cậu rời đi Kha Nhất Minh, cùng nam nhân khác một chỗ mới hoàn toàn hiểu rõ, tuy rằng cậu tìm được cảm giác mới mẻ cùng mãnh liệt mà cậu từng khát vọng, nhưng trong lòng giống như quên đi cái gì đó, mặc kệ làm cái gì cũng đều như mất mát.

Phát hiện cậu như thế nào cũng quên không được Kha Nhất Minh, hiểu được chính mình kỳ thực là yêu y nên quyết định gọi điện cho y, muốn biết y có phải đã có tình nhân mới hay không, nếu y còn chưa có, nếu y có thể đón nhận cậu, cậu muốn cùng y một chỗ một lần nữa. Lần này, cậu muốn làm cho y yêu Sở Thiếu Hoa, cậu nguyện ý vì y buông tha cho nhiệt tình tự do của cậu, chỉ cần y có thể vĩnh viễn cùng một chỗ.

Chính là, muộn, quá muộn.

Hiện tại Kha Nhất Minh đã yêu người khác, mà người kia cũng là thật tâm yêu y.

Đây là tình yêu mà Kha Nhất Minh luôn luôn theo đuổi, không hề giữ lại mà yêu đối phương, tin tưởng đối phương, đối với đối phương tận tâm tận lực.

Mà cậu bây giờ có thể làm, chỉ là chúc phúc, chúc phúc y —

Nghĩ tới điều đó, Sở Thiệu Hoa che mặt cười khẽ.

Tuy rằng hiểu được như vậy, kỳ thật ở sâu trong nội tâm vẫn là muốn đem Kha Nhất Minh đoạt lấy, bằng không cậu như thế nào lại làm trò kia trước mặt y, hôn Từ Văn Uyên.

Đáy lòng, vẫn là mong chờ bọn họ sẽ tách ra sao?

Cậu quả nhiên thực tồi tệ đi!

Sở Thiệu Hoa luôn luôn cười, cười đã lâu đều dừng không được, cười đến cuối cùng, nước mắt đều tràn đầy hốc mắt.

Gọi điện cho Kha Nhất Minh không ai nhận, suy nghĩ một chút, Từ Văn Uyên quyết định trực tiếp lái xe về.

Bởi vì Kha Nhất Minh phòng ở lúc trước đã bị hấn nửa bắt buộc nửa uy hiếp mà trả lại, đồ đạc của y tất cả đều chuyển vào phòng bọn họ hiện tại đang ở, cho nên Kha Nhất Minh trừ phòng của bọn họ ra, hẳn là không có địa phương khác có thể đi.

Đương nhiên, y cũng có thể chạy tới nhà đồng nghiệp, nhưng hấn vẫn tính trước về nhà xác định một chút.

Buổi tối vừa lúc bảy giờ điểm chuông, Từ Văn Uyên mới về đến nhà, vì mở cửa trong phòng một mảnh tối đen, nghĩ đến Kha Nhất Minh chưa có trở về đang muốn lui ra ngoài tìm người thì đèn trong phòng đột nhiên sáng lên, Kha Nhất Minh sắc mặt khó coi đứng ở trong phòng, ánh mắt sâu thẳm theo dõi hấn.

“Nhất Minh. . .”

Từ Văn Uyên nhẹ nhàng đóng cửa phòng, từng bước một hướng y đi tới.

“Từ Văn Uyên, anh chơi đủ chưa?” Kha Nhất Minh thanh âm trầm thấp ưu thương, y giờ phút này như là khắc chế cái gì đó, làm cho người ta cảm giác áp lực.

“Cái gì?” Từ Văn Uyên khó hiểu y tại sao lại hỏi như vậy.

“Anh chơi đủ rồi đi!” Kha Nhất Minh thanh âm lớn hơn, y dùng lực cúi đầu, bả vai run rẩy, “Anh có thể đem những thứ đó...anh chụp cùng đĩa cho tôi chứ...”

“Em đây là ý gì?” Đứng ở bên cạnh y, Từ Văn Uyên cước bộ dừng lại, sắc mặt ngưng trọng.

“Có ý tứ gì?” Kha Nhất Minh chợt ngẩng đầu, hốc mắt đỏ lên, y lớn tiếng quát, “Anh không phải đã muốn chơi chán tôi rồi sao? Anh không phải tính toán đi tìm người khác sao? Như vậy anh hẳn là nên đem mấy thứ dùng để uy hiếp đưa cho tôi chứ, anh hẳn là phải đuổi tôi đi chứ, anh yên tâm, tôi sẽ rời đi, tôi sẽ không vô liêm sỉ tiếp tục dây dưa với anh, anh hoàn toàn có thể yên tâm!”

Từ Văn Uyên trong ánh mắt ngưng tụ hàn quang, hấn liếc nhìn y, âm thanh lạnh lùng nói: “Anh nói cho em lý khai sao? Không có khả năng, em đừng mơ tưởng muốn lý khai anh!”

Kha Nhất Minh bị phẫn lui về phía sau vài bước: “Vậy anh rốt cuộc muốn như thế nào? Rõ ràng đã muốn chơi chán tôi, còn không chịu thả tôi đi? Từ Văn Uyên, làm sao anh có thể vô sỉ như vậy!”

“Anh có nói như vậy sao?” Từ Văn Uyên phi thường không vui nhả lại mi, trước kia hấn căn bản không quan tâm người khác dùng từ, nhưng hiện tại cái từ “chơi chán” này lại khiến hấn phi thường khó chịu. Cái gì gọi là “chơi chán”, hấn ngay từ đầu đã không có ý chơi đùa!

“Ha?” Kha Nhất Minh cười một tiếng, biểu tình vừa đau thường vừa phẫn nộ, “Đúng a, anh chơi còn chưa đủ, cho nên anh không có tính buông tha tôi, nhưng là cảm thấy chỉ chơi một người không quá thích thú, vì vậy đi tìm người khác đúng hay không?”

Từ Văn Uyên không nói lời nào, chỉ dùng ánh mắt thâm sâu nhìn y, qua một hồi, hấn mới thấp giọng hỏi y, “Nhất Minh, em vì sao tức giận?”

“Cái gì mà vì sao chứ?”

Từ Văn Uyên hướng y đi tới từng bước, lấy khí thế truy vấn y, “Cho dù anh tìm người khác, em vì sao phải tức giận, thậm chí là khổ sở? Có phải hay không bởi vì em, yêu anh?”

Kha Nhất Minh bị lời của hắn hù dọa, y vốn là tròng lớn mắt, theo sau một bên lắc đầu, một bên lên tiếng phủ nhận: “Không...mới không phải như thế, làm sao có thể...”

“Vậy em vì sao lại tức giận, lại khổ sở như vậy?” Từ Văn Uyên bước nhanh tới, trước khi y kịp chạy trốn dùng sức bắt lấy bờ vai y.

“Tôi... Tôi không biết...” Kha Nhất Minh nhất thời lúng túng. Đây là vấn đề y ngay cả nghĩ cũng không hề nghĩ qua, chỉ biết là nhìn thấy một màn kia thì cả người liền choáng váng, thiếu chút nữa đứng không vững chân.

“Nếu không phải để ý tới anh, em sẽ sinh khí lớn như vậy sao? Nếu không phải yêu anh, em sẽ khổ sở như vậy sao? Nhất Minh, em còn định tiếp tục phủ nhận tình cảm của mình sao? Nhất Minh!”

Kha Nhất Minh bị hắn nắm đến đau nhức, dùng sức muốn ngăn lại tay Từ Văn Uyên, y bởi vì đang chìm trong suy nghĩ của mình không có nhìn thấy vẻ mặt Từ Văn Uyên so với y càng kích động càng sốt ruột. Thấy dù mình cố gắng thế nào cũng không thoát được khỏi Từ Văn Uyên, Kha Nhất Minh không nhận được muốn sinh khí, cũng càng cảm thấy mình bị thương.

“Từ Văn Uyên, anh buông.”

“Không buông.”

“Buông!” Kha Nhất Minh tận lực muốn kéo hai tay hắn ra.

“Anh không buông, trừ phi em trả lời vấn đề của anh!”

“Trả lời vấn đề gì a...” Kha Nhất Minh bị hắn làm cho sắp nổi điên.

“Em yêu anh.”

“Tôi không...” Kha Nhất Minh theo bản năng lắc đầu.

“Em còn muốn phủ nhận?” Từ Văn Uyên lại càng dùng lực nắm lấy bờ vai y, ánh mắt cũng hơi mị lên, trong đó nổi lên bất mãn cùng vội vàng khi y lần nữa phủ nhận.

“Tôi...” Kha Nhất Minh chậm rãi lắc đầu, sau đó thống khổ chống đỡ, qua một lúc lâu, y mới dùng thanh âm bi thương trả lời hắn, “Nếu...Nếu với anh cùng một chỗ cảm thấy được an tâm, nếu muốn với anh cũng một chỗ, nếu kim lòng không được quan tâm anh, nếu ngốc cho rằng có lẽ có thể tin tưởng anh thật sự để ý tôi... Nếu, gặp anh cùng Thiếu Hoa thân mật như vậy tâm đều đau đớn... so với lúc trước chứng kiến Thiếu Hoa phản bội tôi còn muốn thống khổ hơn, còn muốn tuyệt vọng hơn lại là yêu... như vậy, như vậy...”

“Đúng, tôi yêu anh.”

Nói xong câu đó, Kha Nhất Minh nước mắt rơi trên khuôn mặt, đồng thời minh bạch chuyện này, cũng là khoảnh khắc kết thúc đoạn cảm tình này.

Cũng không biết rốt cuộc lúc nào lại yêu nam nhân từng thương tổn chính mình, chính là lúc hoàn toàn tỉnh ngộ thì mới biết được đã muốn yêu hắn như thế, so với lúc trước yêu Sở Thiếu Hoa còn muốn sâu sắc hơn.

Là sa vào trong ôn nhu của hắn sao? Hay là đã quen với sự tồn tại của hắn? Hay là y căn bản không ngăn được sự hấp dẫn của hắn?

Cứ như vậy bất tri bất giác, đem trái tim đặt trên người hắn, sau đó bỗng nhiên chứng kiến hắn cùng người khác thân mật như vậy thì cả trái tim nhất thời vỡ thành vô số khối. Đồng dạng trường hợp y gặp qua hai lần, nhưng lúc này đây y đã bị đả kích quá nặng nề, càng làm y tuyệt vọng...

Lời nói chờ đợi đã lâu rốt cuộc đã nghe được, mặc dù thanh âm đối phương nghẹn ngào, nhưng lời y hạ xuống vẫn làm cho hắn cảm thấy dường như có một cỗ nước ấm chảy qua thân thể hắn.

“Đủ rồi đi, Từ Văn Uyên, có thể đem mấy vật kia cho tôi rồi chứ? Có thể thả tôi đi?” Kha Nhất Minh luôn không có ngắc đầu, nhưng thanh âm của y lại khàn khàn, mang theo âm mũi làm cho người ta dễ dàng có thể phát hiện nỗi đau của y, nỗi đau để không khóc lên.

“Nhất Minh...” Từ Văn Uyên gọi lên mới đột nhiên phát hiện thanh âm của mình cũng đang run rẩy, hơn nữa so với y còn khàn hơn.

“Đủ rồi, không cần tiếp tục tra tấn tôi, Từ Văn Uyên, buông tha tôi đi, tôi đã không có khí lực để tiếp tục cùng anh chơi nữa.” Kha Nhất Minh nước mắt lại một lần nữa rơi xuống, nhỏ lên trên sàn nhà, tay y còn đang kéo tay Từ Văn Uyên ra, khí lực to lớn, cổ tay Từ Văn Uyên thậm chí bị y nắm đến đỏ bầm.

“Không, anh không buông, tuyệt đối không.”

“Từ Văn Uyên!”

Kha Nhất Minh mạnh mẽ ngắc đầu, Từ Văn Uyên rốt cục thấy được y bị nước mắt nhiễm ướt khuôn mặt.

“Đừng để tôi hận anh, đừng để tôi khinh thường anh, không cần ép tôi phải chết!”

Kha Nhất Minh dùng hết khí lực toàn thân lớn tiếng hét lên, Từ Văn Uyên chỉ lẳng lặng nhìn y, lúc sau y bắt đầu có phần mệt mỏi, không ngừng khóc nức nở thì hẳn mới dùng thanh âm trầm thấp thận trọng nói với y: “Nhất Minh, anh biết hành động trước đây của anh thật khó để em tin tưởng, nhưng này đều là sự thật, anh sẽ không phủ nhận cũng sẽ không kiểm soát. Nhưng mà, mặc kệ trước kia thế nào, sau này, anh sẽ không để em rời khỏi anh, anh muốn em trừ bỏ bên cạnh anh chỗ nào cũng không thể đi, chỉ có thể nhìn một mình anh, chỉ có thể yêu một người là anh, anh chính là một người tràn ngập dục vọng độc chiếm như vậy, anh tuyệt đối không cho phép em đi để ý người khác, bởi vì loại suy nghĩ này, cho nên anh có thể hiểu được tâm tình muốn độc chiếm một người của em. Vì vậy, Nhất Minh, anh thề từ nay về sau, trừ em ra, không bao giờ chạm vào người khác nữa. Nhất Minh, anh yêu em.”

Vốn là kinh ngạc đến ngây người, sau đó ngay cả khóc cũng đều quên, Kha Nhất Minh nghĩ dường như mình nghe lầm, chỉ ngây ngốc quan sát biểu tình chân thành tha thiết của Từ Văn Uyên.

“Nhất Minh, đây là anh lần đầu tiên đối với một người nói những lời này.” Từ Văn Uyên chậm rãi buông bỏ vai y ra, đưa tay lau đi lệ trên mặt y, “Sau này, anh cũng chỉ nói đối với một mình em.”

Kha Nhất Minh không nói gì, ngơ ngác đứng nhìn.

“Nhất Minh, anh biết em sẽ không dễ dàng liền tin tưởng anh, nhưng là anh nguyện ý vì lấy được tín nhiệm của em mà làm bất cứ việc gì. Nếu em nói anh đi chết, anh lập tức liền nhảy lầu.”

Sau khi đem lệ trên mặt y lau sạch sẽ, Từ Văn Uyên ôm lấy y đang đứng ngốc, để mặt y chôn vào trong bờ vai mình.

“Thật sự?” Không biết qua bao lâu, Kha Nhất Minh phát ra thanh âm rầu rĩ.

“Thật sự.” Từ Văn Uyên ôm chặt lấy hẳn, ôm tâm tình thấy chết không sờn nhắm mắt lại.

“Tôi muốn anh đem mấy thứ kia... ảnh chụp, còn có đĩa đưa cho tôi...”

Từ Văn Uyên buông Kha Nhất Minh, thật sâu nhìn y một cái, sau đó hẳn mới hướng thư phòng, một lát sau, hẳn cầm theo một xấp ảnh chụp đi tới, giao trên tay Kha Nhất Minh.

“Chỉ có ảnh?” Chỉ nhìn thoáng qua, Kha Nhất Minh hỏi.

“Chỉ có ảnh thôi. Anh không có dùng máy quay phim thu lại, chuyện đó cũng chỉ là gạt em.” Từ Văn Uyên hướng y thẳng thắn.

Kha Nhất Minh nắm chặt ảnh trong tay, cúi đầu sau đó mới chậm rãi nâng lên, thẳng tắp nhìn về phía Từ Văn Uyên, thông thả mở miệng: “Còn có một việc... Tôi muốn anh tiếp tục làm một chuyện...”

“Việc gì?” Từ Văn Uyên nhìn như bình tĩnh hỏi song nội tâm đã chuẩn bị tốt sẽ bị y thiên đảo vạn quả.

“Tiếp tục...” Kha Nhất Minh thanh âm run rẩy, tay cũng đang run lên, “Tiếp tục, nói lại lần nữa xem...”

“Nói cái gì?”

“...Nói, nói anh yêu tôi.”

Từ Văn Uyên vẻ mặt kinh ngạc, còn y thì khấn trương cúi đầu.

“Nhất Minh!”

Từ Văn Uyên tiến từng bước lên, dùng sức ôm lấy y.

“Nhất Minh, anh yêu em.” Từ Văn Uyên dùng hết khí lực toàn thân, giống như là muốn đem y tiến vào trong thân thể mình, “Mặc kệ nói bao nhiêu lần cũng có thể, anh yêu em, anh yêu em.”

Kha Nhất Minh đem mặt chôn lên vai hắn, qua đã lâu mới đem hắn ôm lấy, thật vất vả lệ mới ngừng lại chậm rãi chảy ra.

“Em chỉ tin anh một lần, Văn Uyên, nếu lần nữa, em sẽ không tiếp tục tin tưởng anh.”

Y để mình liều một lần, tiếp tục cược một lần, để mình tin tưởng người nam nhân này, cho mình một cơ hội cũng cho hắn một cơ hội.

Không phải y khoan dung, mà là y phát hiện mình nếu không cho hắn một lần cơ hội, là đối với chính mình tàn nhẫn, bởi vì, nếu thật muốn y rời đi, y thậm chí không biết từ nay về sau phải như thế nào sống được.

Bởi vì, y thật sự đã yêu hắn.

“Ân, anh biết, anh đã biết.” Từ Văn Uyên hướng y khẳng định, “Anh sẽ không buông em ra, Nhất Minh, cảm ơn em nguyện ý tin tưởng anh.”

“Anh không thể lần nữa lừa gạt em.” Kha Nhất Minh đem nước mắt lau trên quần áo hắn.

“Được.” Từ Văn Uyên dùng sức gạt đầu, hướng y cam đoan.

“Không thể lần nữa cùng người khác kết giao.”

“Được.”

“Cũng không thể cùng những người khác lên giường.”

“Được.”

“Không cho phép...tiếp tục chụp mấy loại ảnh này.”

“Được.”

“...Buổi tối không thể làm nhiều lần như vậy.”

“...Được.”

“Còn có, một tuần chỉ có thể làm hai lần.”

“Nhất Minh... năm lần.”

“Không muốn.”

“Nhất Minh...”

“Nhiều nhất ba lượt, không cho phép tiếp tục theo em cò kè mặc cả!”

“A... Hảo...” Hắn nhiên đáp ứng đến tâm không cam tình không nguyện, nhưng vì ngày sau suy nghĩ, Từ Văn Uyên vẫn là đáp ứng trước, chỉ là trong ánh mắt của hắn, lại mơ hồ thoáng hiện tia quang mang gian trá.

Buổi tối ngày đó, bọn họ cứ như vậy ôm nhau cùng một chỗ, cảm thụ được sự ấm áp lẫn nhau.

Từ lúc nào, ảnh chụp từ trong tay rơi xuống trên sàn nhà rải rác khắp mặt đất bọn họ cũng không biết, chính là không ngừng thì thầm giống như muốn nói ra hết ái ý, không ngừng nhìn chăm chú vào đối phương, tựa như muốn đem giọng nói, vẻ mặt, nụ cười của đối phương in dấu thật sâu vào trong lòng.

Đêm đó gió ấm áp, nhẹ nhàng thổi, không khí ở giữa bọn họ cũng là ấm áp cùng nhu tình như thế.

Sự thật chứng minh, Kha Nhất Minh phòng bị dù chu toàn cũng đánh không lại sự giảo hoạt của Từ Văn Uyên.

Ước định hảo vào buổi tối không thể làm nhiều lần nữa, Từ Văn Uyên thật là thủ tín làm theo, cho nên buổi tối chỉ làm ba lượt, bất quá không tính là làm nhiều, nhưng mà, mỗi một lần thời gian hơi dài thôi.

“Từ. . . Văn Uyên. . .”

Nửa mình dưới bị vô số lần xô xuyên qua đã muốn chết lạng, phần eo dưới, hoàn toàn không có tri giác gì. Kha Nhất Minh cố sức mở to đôi mắt sương mù, đem hết toàn lực muốn đẩy ra thân thể của người đang áp phía trên mình, lại không có chút hiệu quả nào.

Kha Nhất Minh có được một bài học, đó là tuyệt đối không cần cùng lang (sói) nói điều kiện, nếu không người là như thế nào bị ăn đến sạch sẽ cũng không cần nói.

“Nhất Minh....”

Từ Văn Uyên dừng trườ động, nâng cằm Kha Nhất Minh lên, tặng một nụ hôn tối chân thành của mình.

“Uhm...” Môi bị mút hôn đến sưng đỏ sau mới được lấy lại tự do, Kha Nhất Minh dùng thanh âm khàn khàn gian nan nói, “Đủ, đủ rồi...”

Còn chưa có kịp vui mừng vì từ hôm nay về sau sẽ không cần mỗi ngày đều làm đến đau nhức mỗi lưng, Kha Nhất Minh liền khắc sâu được sự tình chẳng những không có chuyển biến tốt đẹp ngược lại lại càng nghiêm trọng.

Nói cái gì tuy rằng bắn ra nhưng không có rút ra ngoài liền chỉ tính một lần, cho nên mỗi lần đều là thật sâu vùi vào trong cơ thể y bắn ra sau lại đang trong thân thể y tiếp tục một vòng tình sự mới, làm y khóc không ra nước mắt, lại một lần nữa ghi nhớ kĩ Từ Văn Uyên là một nam nhân giảo hoạt ra sao.

“Không đủ...” Từ Văn Uyên eo thon nhất đỉnh (đẩy), lại tiến công vào chỗ sâu nhất trong thân thể y, “Sau tối nay lại phải đợi cách một đêm nữa mới có thể làm, vì bù lại phần của ngày mai, hôm nay anh nhất định phải làm đến thỏa mãn.”

“Uhm...” Kha Nhất Minh phát ra tiếng than nhẹ như khóc.

Nếu cơ thể còn có khí lực, y thật sự rất muốn cấp cho nam nhân trước mắt một cái tát, đánh đến khi khuôn mặt hiện đang giương giương tự đắc tràn ngập khí tức tà ác dâm mị này sưng lên.

“Yên tâm đi, Nhất Minh.” Cầm lấy tay vô lực của y, đôi môi nóng rực hôn lên lưng y, “Anh sẽ không lại đi tìm người khác phát tiết dục vọng. Nhưng em cũng phải chuẩn bị tâm lý thật tốt vì anh muốn dùng toàn bộ nhiệt tình đều chuyên tâm yêu một mình em —— ”

“...” Kha Nhất Minh hết chỗ nói rồi. Nếu bình thường nghe được câu này, chỉ sợ bất luận là ai cũng sẽ tâm hoa nộ phóng, nhưng mà, hiện tại, dưới tình huống như vậy, Kha Nhất Minh thâm nghĩ tức khắc quên luôn đi. Y thật sự khó có thể tưởng tượng chính mình đến khi thỏa mãn hết dục vọng của Từ Văn Uyên sẽ là cái tình trạng gì, tóm lại, ngày mai không thể xuống giường là khẳng định.

“Văn Uyên... Đủ rồi... Em chóng đỡ không nổi nữa...”

Ngày mai không thể xuống giường thì y sẽ không thể đi làm, nếu như theo ước định cùng Từ Văn Uyên mỗi tuần chỉ có thể làm ba lượt, y xin phép nghỉ số lần liền quá nhiều rồi. Cấp trên đã nói qua, nếu y lại tiếp tục xin nghỉ, y liền đừng nghĩ đến đi làm nữa.

“Như thế nào biết, anh xem em còn có thể nói chuyện đó thôi.” Từ Văn Uyên nhếch môi, tà tà cười. Tay sờ lên phân thân ở giữa chân Kha Nhất Minh, quen thuộc vuốt ve.

“A a... Không, thật sự không được... Văn Uyên...”

Dục vọng nóng rực nhanh chóng loan khắp thân thể, nước mắt đều không kiềm được chảy ra, y cố gắng mở to ánh mắt rưng rưng, cầu xin nhìn nam nhân phía trên người không chịu buông tay. Chính là, y giờ phút này bộ dạng rơi lệ thoát nhìn thật đáng thương, ở trong mắt nam nhân lại giống như là đang quỳ rũ hẳn.

Phân thân Từ Văn Uyên lại tăng một vòng, khiến Kha Nhất Minh càng cảm giác rõ được dự vọng của hắn tràn ngập trong thân thể phát tán ra nhiệt độ cùng rung động, thậm chí cả nhịp đập nơi đó y đều có thể nhất nhất cảm giác được.

“Không...”

Ý thức được kế tiếp sẽ phát sinh cái gì, Kha Nhất Minh bắt đầu bối rối xin tha.

“Văn Uyên... Ân!”

Liên ở tư thế chôn trong thân thể y, Từ Văn Uyên đem y lật người nằm trên giường, sau đó kéo hai tay y nâng lên trên người hắn, từ sau lưng y bắt đầu trườn động.

“Không. . . Ân. . . Ngày mai. . . Phải đi làm. . .”

“Yên tâm, anh sẽ giúp em xin nghỉ.” Một bên vẫn trong thân thể y không ngừng ra vào, Từ Văn Uyên vừa thở hổn hển trả lời.

“A. . . Không, không thể xin nghỉ. . . .”

“Công việc kia liền bỏ đi!”

“Không được!”

Vốn nói không rõ ràng Kha Nhất Minh đột nhiên lớn tiếng hô lên, khiến Từ Văn Uyên dừng lại luật động, từ phía sau lưng gắt gao đem y ôm lấy.

“Kia phải làm gì?” Từ Văn Uyên giật giật dự vọng chôn trong y, làm y hiểu được giờ phút này trước mặt y là dạng tình huống gì. Nói là dữ dội cũng không đủ, chỉ cần chút nhẫn nại rất nhỏ như sợi tóc vừa đứt, hắn liền không để ý nữa mà yêu y.

“Uhm...” Kha Nhất Minh khó khăn nén xuống thân thể run rẩy. Dự vọng Từ Văn Uyên quá mức mãnh liệt, giống như bài sơn đảo hải mà hướng y ép tới, khó có thể chống cự cũng không thể cự tuyệt.

“Uhm...Tối, tối đa.... hủy bỏ...” Những lời này, Kha Nhất Minh do dự hồi lâu mới nói ra miệng. Nhưng vừa nghĩ tới tình huống hiện tại so với trước còn nghiêm trọng, y thà rằng hủy bỏ ước định trước đó của bọn họ.

“Hủy bỏ cái gì?” Từ Văn Uyên biết rõ còn cố hỏi, chính là muốn nghe chính miệng y nói ra.

“Hủy bỏ ước định. . .”

“A?”

“Chính là, một tuần chỉ có thể làm ba lượt...” Kha Nhất Minh càng nói thanh âm càng nhỏ, loại lời nói đáng xấu hổ này y thật là không muốn nói ra khỏi miệng.

“Ý là sau này mỗi ngày đều có thể làm sao?” Từ Văn Uyên hai mắt trong đêm tối sáng ngời lên.

“Uhm...Ân...” Kha Nhất Minh khuôn mặt giống như lửa đốt nóng lên dùng sức vùi vào trong gối.

“Như vậy buổi tối sao? Buổi tối có thể làm vài lần...” Từ Văn Uyên ghé vào lỗ tai y thổi nhiệt, có điểm lòng tham không đáy.

“Tùy... tùy anh!” Kha Nhất Minh phát ra thanh âm rầu rĩ, giống như cam chịu.

“A!” Hảo mưu được thực hiện, Từ Văn Uyên biết điều không tiếp tục bức bách y, từ sau lưng y hạ xuống những cái hôn nồng nhiệt, rất nhanh, hắn lại ra sức động dự vọng của mình, đòi lấy càng nhiều khoái cảm từ nơi mềm mại nóng ấm thuộc về Kha Nhất Minh.

Lần này, cuối cùng xuất trong thân thể Kha Nhất Minh, hắn tiếp tục chôn bên trong, cũng không tiếp tục tra tấn khối thân thể đã muốn vô lực nhúc nhích của y, dù sao, tương lai còn dài nha, nếu quả thật khiến Kha Nhất Minh không thể đi làm, “Tính” phúc hắn từ nay về sau cũng thật sẽ không ổn.

Tuy rằng Kha Nhất Minh đi làm là công ty nhỏ, nhưng y thích công việc này, cho nên hắn không muốn cướp đoạt hứng thú của y, ngược lại, nếu như những chuyện có thể làm cho y vui vẻ, hắn đều muốn nhất nhất đều thỏa mãn y.

Bởi vì, hấn yêu y.

Chỉ thế thôi.

Từ Văn Uyên hôn lên khuôn mặt mệt mỏi, ánh mắt y đang dần dần đóng lại mà thiếp đi. Cuối cùng, dưới ánh đèn ôn nhu từ ngoài phòng rọi vào, xác thực y đã lâm vào mộng đẹp, hấn vuốt môi y, thâm tình nói nhỏ:

“Sẵn bắt thành công.”

>>Hết chương 9

10. Chương 10

Tan tầm mua thức ăn trở về nhà, Kha Nhất Minh nhìn thấy một người đang lén lút đứng ở dưới lầu nhìn ngó xung quanh. Y nhủ mi lại, hồ nghi một bên đi tới một bên đánh giá người đó, chờ thấy rõ được diện mạo người này thì mới phát hiện bộ dạng nam nhân này so cùng Từ Văn Uyên coi như cũng không thua kém, nhưng là hấn thoạt nhìn không có cảm giác uy nghiêm như Từ Văn Uyên.

Người này vừa nhìn thấy Kha Nhất Minh, lập tức hướng y chạy lại hỏi: “Cậu ở trong tòa nhà này sao?”

Kha Nhất Minh có chút đề phòng nhìn nhìn hấn, sau mới trả lời: “Đúng vậy.”

Nghe Kha Nhất Minh trả lời, nam nhân lập tức lộ ra tươi cười, cũng nói: “Vậy cậu có biết Từ Văn Uyên không?”

Kha Nhất Minh vừa nghe, trong lòng không ngừng bồn chồn, liên tiếp đoán thân phận người này, là địch hay là bạn, vì vậy mà không có trả lời vấn đề của đối phương.

Nam nhân thấy Kha Nhất Minh trầm mặc không nói lời nào, nhạy bén biết được nguyên nhân, vì thế hướng y giải thích: “Ta là bằng hữu của Từ Văn Uyên, hôm nay có việc tìm hấn, nhưng là giống như hấn đang đi vắng.”

Kha Nhất Minh không phải thực tin tưởng như lời hấn nói, sau y suy nghĩ một chút, nói: “Nếu như đúng vậy, anh có thể gọi thử cho hấn xem.”

“Tôi không gọi, bởi vì tôi muốn cho hấn một bất ngờ nha.” Nam nhân hướng Kha Nhất Minh chớp chớp mắt.

Lúc này, Kha Nhất Minh tâm nhất thời trầm xuống, trực giác nghĩ có phải nam nhân này là tình nhân cũ của Từ Văn Uyên hay không.

“Tùy anh.” Kha Nhất Minh thái độ không tự chủ mà lãnh đạm, sau khi nói xong, nghĩ muốn đi vào trong cao ốc, nhưng lại bị nam nhân ngăn lại.

“Chờ một chút, cậu có biết Từ Văn Uyên khoảng khi nào thì trở về không? Tôi muốn ở đây đợi hấn.”

“Tôi không biết.” Kha Nhất Minh sau khi bỏ lại những lời này, xoay người vội vàng đi vào trong thang máy lên lầu.

“Chuyện gì vậy?”

Không hiểu tại sao lại bị nam nhân khinh bỉ, chỉ có thể nhìn thân ảnh y ly khai, cảm thấy một đầu mờ mịt, nhưng cũng chỉ đành nhún nhún vai.

Ngày thường vừa về tới nhà là bắt đầu chuẩn bị bữa tối, nhưng hôm nay, buông ra mấy thứ trong tay, Kha Nhất Minh hoàn toàn không có tâm tư đi làm mấy việc này nữa.

Hiện tại Từ Văn Uyên không làm gì đều trở về nhà, hẳn là không có cơ hội cùng người khác cùng một chỗ, nam nhân dưới lầu kia vô cùng có khả năng là tình nhân lúc trước của Từ Văn Uyên, y biết người này đã là quá khứ, nhưng đáy lòng của y vẫn thật khó chịu, có lẽ còn đặc biệt lưu tâm cùng bất an.

Kha Nhất Minh một mực nghĩ, nam nhân kia vì sao lại tìm tới đây, hẳn còn cùng Từ Văn Uyên có liên hệ gì sao? Hay là hẳn muốn cùng Từ Văn Uyên quay lại?

Kha Nhất Minh cứ như vậy ngồi trên ghế sofa miên man suy nghĩ, ngay cả đèn đều quên mở, lúc màn đêm buông xuống cả căn phòng đều chìm trong bóng tối thì đại môn truyền tới tiếng vang, y nghe được thanh âm của Từ Văn Uyên.

“Như thế nào không bật đèn? Nhất Minh còn chưa trở về đi?”

Nghe được thanh âm của hắn, Kha Nhất Minh theo bản năng đứng lên muốn đi đón hắn, nhưng y vừa mới đứng lên, lại nghe thấy tiếng nói chuyện của người khác, y sửng sốt, nhất thời cứng đờ ngay tại chỗ.

“Tôi ở dưới lầu đợi lâu như vậy, không thấy người nào lên lầu a, đoán chừng còn chưa có trở về đó.”

Thanh âm này Kha Nhất Minh giống như đã từng nghe qua, lúc đèn điện bị người đứng ở cửa bật lên thì y rốt cuộc xác nhận người nói chuyện chính là nam nhân, y vừa mới gặp dưới lầu.

Từ Văn Uyên liếc mắt một cái liền thấy Kha Nhất Minh đứng ở trước sofa.

“Ồ, Nhất Minh em đang ở đây à, như thế nào lại không bật đèn — ”

“A — ”

Thanh âm của Từ Văn Uyên bị người bên cạnh hắn đột nhiên cắt ngang, hắn nghiêng thân vừa nhìn liền thấy được vẻ mặt kinh ngạc của người kia.

“Cậu không phải là người vừa mới ở dưới lầu sao?”

Nam nhân chỉ vào Kha Nhất Minh, khó có thể tin mà hét lên.

“Này, hai người vừa rồi có gặp qua à?” Từ Văn Uyên tầm mắt di chuyển ở trên hai người bọn họ.

“Đúng a, tôi ở dưới lầu chờ cậu thì gặp được y, tôi còn hỏi y về chuyện của cậu nữa, y nói không biết! Tôi còn tưởng rằng y không biết cậu thật!”

“Vậy sao?” Tầm mắt Từ Văn Uyên dừng lại trên người Kha Nhất Minh, sau khi thấy y biểu tình như đang suy nghĩ cái gì đó, mới quay đầu nhìn về nam nhân phía sau nói: “Có lẽ vì cậu khuôn mặt giống như kẻ gian, làm y cảm thấy cậu không thể tin đi.”

“Cái gì nha? Tôi đây mà như kẻ gian thì cậu gọi là gì, cậu mới là đại ác nhân tối gian trá đó!” Nam nhân vừa nghe, nhất thời bất mãn kêu không ngừng.

“Hừ.” Từ Văn Uyên không khách khí cười nhẹ, “Tôi là gian ở trong lòng, cậu là gian biểu hiện cả bên ngoài.”

“Từ Văn Uyên!” Nếu nam nhân có râu, hẳn giờ phút này nhất định là tức giận đến dựng hết cả râu lên, trừng mắt nói, “Lần sau cậu đừng hòng tiếp tục nhờ tôi giúp cậu điều tra chuyện gì nữa!”

“Cậu còn thiếu tôi vài cái nhân tình đó, đừng muốn dễ dàng như vậy liền quít nợ a, thủ đoạn kinh doanh của tôi không tệ, nhưng bản lĩnh đòi nợ mới lợi hại hơn đấy!”

” Từ Văn Uyên — a, tôi thật sự hỏng mất tám kiếp mới kết giao một bằng hữu như cậu — ”

Kha Nhất Minh ở một bên nhìn bọn họ cãi nhau, nghe nghe, y dần hiểu được quan hệ giữa hai người cũng không phải như y nghĩ, nghĩ tới điểm này, y mới cảm giác mình thật là đa tâm mới có thể hoài nghi Từ Văn Uyên.

“Được rồi, Văn Uyên, việc này trước để qua một bên, hiện tại cậu nên giới thiệu tôi với người này chứ?” Tranh cãi đến một nửa, nam nhân hướng Kha Nhất Minh liếc mắt một cái, sau đó nhìn về phía Từ Văn Uyên.

“Y chính là người trong truyền thuyết kia hả? Tôi vì muốn gặp y mà đứng ở dưới lầu đợi gần ba tiếng đó.”

“Đáng đời, ai kêu cậu không mời mà tự đến.” Từ Văn Uyên không khách khí cãi lại, sau đó bước nhanh tới chỗ Kha Nhất Minh.

“Ai bảo cậu không chịu để tôi gặp y, tôi thật sự là nhịn không được mới liền tự mình đến thôi.” Nam nhân đi theo phía sau hắn.

“Tôi không phải đã nói sẽ cho hai người gặp mặt sao?”

“Nhưng tôi đã chờ hai, ba tháng rồi a!”

“Bây giờ không phải là để cậu thấy y à?” Đi đến phía sau Kha Nhất Minh, Từ Văn Uyên ngay trước mặt nam nhân tự nhiên ôm lấy eo Kha Nhất Minh, nghiêm túc giới thiệu: “Nhất Minh, cậu ta là Trình Dịch Hạo, tổn hữu (bạn xấu) mà anh nhận thức ở thời đại học. Em phải cẩn thận hắn nha, hắn không chỉ có khuôn mặt gian mà tâm lại càng gian, thân là luật sư hắn vì muốn thắng vụ kiện mà có thể làm không ít chuyện xấu...”

“Này này, Từ Văn Uyên, cậu cái này gọi là giới thiệu sao? Măng chửi người còn không khác biệt lắm đó!” Trình Dịch Hạo bất mãn cắt ngang lời của hắn, sau đó hướng Kha Nhất Minh nói: “Cậu đừng nghe hắn a, tôi đây cũng chưa tính là cái gì, hắn mới càng gian trá đó, bề ngoài bộ dạng là con người ngay thẳng, trong bụng lại tất cả đều là ý nghĩ xấu xa. Lúc kinh doanh kiếm tiền của người ta, nhất định phải moi ra hết, đến khi người đó ngay cả đồ lót (underwear) không có để mặc nữa hắn mới bằng lòng bỏ qua cho.”

Kha Nhất Minh nghe bọn họ nói xấu lẫn nhau, không khỏi nhịn không được mà bật cười ra tiếng.

“Lại nói, Từ Văn Uyên cậu còn không có hướng tôi giới thiệu đại thánh nhân có thể làm cho cậu thu tâm (kiềm chế tình phóng đáng) nha.”

“Cái gì thánh nhân, cậu nói cái gì đấy?” Từ Văn Uyên lườm hắn một cái.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Cứ nhiên có thể khiến một nam nhân đến lông tơ cũng phong lưu đa tình như cậu thu tâm, hơn nữa còn chịu thu lưu cậu, một tên xấu xa tội ác tày trời như vậy làm bạn đời, tôi xem cũng chỉ có thánh nhân mới có thể làm được.”

“Trình Dịch Hạo, cậu là muốn tôi hiện tại liền đuổi cậu đi có phải không?”

“Dù gì cậu cũng phải để cho tôi, một khách nhân đường xa mà đến, ăn một bữa cơm chứ?” Trình Dịch Hạo vẻ mặt đáng thương nói.

“Cậu đó, sẽ không cần đâu, trực tiếp đuổi ra khỏi nhà.” Từ Văn Uyên hừ một tiếng.

Trình Dịch Hạo nhìn về phía Kha Nhất Minh, vẻ mặt nghiêm túc: “Vị tiên sinh này, cậu thật sự nghĩ thông chưa? Hiện tại đối ý còn kịp, cùng loại người không có lương tâm này một chỗ cậu sẽ chịu nhiều đau khổ...”

“Trình Dịch Hạo...” Từ Văn Uyên ngoài cười nhưng trong không cười, các khớp ngón tay ép đến kêu rắc rắc.

Không quên Từ Văn Uyên từng luyện qua quyền anh, Trình Dịch Hạo thực biết điều mà dừng lại.

Kha Nhất Minh mỉm cười nhìn bọn họ không ngừng ồn ào, tuy rằng bọn họ nói xấu đối phương, nhưng là nhìn ra được cảm tình thật ra khá thân thiết, tình bằng hữu như vậy, y luôn muốn nhưng vẫn khổ là tìm không được.

Bờ vai của y bị Từ Văn Uyên nhẹ nhàng nắm lấy, sau đó, Từ Văn Uyên trước hướng y cười nhẹ một chút mới hướng Trình Dịch Hạo nói: “Này, cậu thấy chưa, y chính là Kha Nhất Minh, là người làm tôi vừa gặp đã yêu rồi.”

Lời nói của Từ Văn Uyên làm Kha Nhất Minh không khỏi phải nhìn về phía hắn, y cho tới giờ cũng chưa rõ lúc trước Từ Văn Uyên vì sao lại yêu y, bây giờ nghe thấy hắn nói như thế trong lòng bỗng thấy vừa chua xót vừa cảm động. Hắn thực là ngay từ lần đầu tiên gặp mặt liền yêu thích y sao? Đúng rồi, nhớ rõ hắn từng nói qua, lúc ở quán bar, người mà hắn nhìn không phải Thiếu Hoa, mà là y...

“Xin chào.” Trình Dịch Hạo cười hướng y gật gật đầu, sau đó như nghĩ tới điều gì nói: “Kỳ thực, tôi cảm thấy trước giống như đã gặp qua cậu ở đâu đó rồi.”

“Hai người là đã gặp qua a.” Từ Văn Uyên cười, “Tôi có lần đi cùng cậu đến quán bar thì người bị tôi nhìn đến tức giận, rồi mới tới tính sổ với tôi, người đó chính là Nhất Minh.”

“Hả?” Trình Dịch Hạo trừng lớn mắt, “A, không thể nào?”

Bị hắn trừng đến không được tự nhiên, Kha Nhất Minh ra vẻ tức giận sau khi liếc mắt Từ Văn Uyên một cái thì xấu hổ cúi đầu.

“Kia chẳng lẽ là.... cậu ngay từ đầu đã định....” Trình Dịch Hạo tỉnh ngộ chỉ chỉ Từ Văn Uyên rồi lại nhìn nhìn Kha Nhất Minh.

Từ Văn Uyên hướng hắn gật đầu, thừa nhận.

“Quả nhiên, Văn Uyên, cậu là một tên tâm cơ thâm trọng a.” Đây là kết luận của Trình Dịch Hạo, một người bạn tốt nhiều năm của hắn.

“Tôi chỉ là muốn có được điều tôi muốn thôi.” Từ Văn Uyên cúi đầu muốn hôn lên mặt Kha Nhất Minh, lại bị y đỡ mặt tránh đi, sau đó lại bị hung hăng trừng một cái.

“Hai người cũng chưa ăn cơm chiều đi, tôi sẽ đi làm ngay bây giờ, thật có lỗi phải chờ hơi lâu chút.”

Đã là buổi tối, bụng truyền lại cảm giác đói, lúc này mới nhớ tới bọn họ cũng chưa ăn bữa tối, Kha Nhất Minh sau khi nói xong thì đi vào phòng bếp.

“Oa, y còn biết làm cơm a?” Cùng Từ Văn Uyên đều bảo trì quan điểm quân tử xa nhà bếp, Trình dịch Hạo vẻ mặt kinh ngạc, “Tôi còn tưởng rằng đêm nay không phải đi nhà hàng thì cũng là gọi người đưa tới chứ.”

“Lúc đầu tôi cũng rất kinh ngạc.” Từ Văn Uyên nhún nhún vai.

Lúc biết được Kha Nhất Minh biết nấu cơm thì hắn giật mình cả buổi, bằng hữu bên cạnh cho dù là nữ cũng đều một thái độ kiên quyết không xuống phòng bếp, ở trong quan niệm của bọn họ chỉ có đầu bếp mới có thể làm việc đó, người bình thường hẳn là không làm tốt được, nhưng mà tay nghề Kha Nhất Minh hoàn toàn có thể so sánh với đầu bếp. Kha Nhất Minh giải thích là mẹ y mất sớm, nhà bọn họ toàn bộ ba người đều là nam giới, cha thì phải đi làm, anh trai cần chuyên tâm thi cử, cho nên mấy việc trong nhà đều rơi xuống đầu y, dần dà thành thói quen. Hơn nữa tựa hồ bởi vì còn nhỏ liền mất đi mẹ, bên người đều là nam giới, tính hướng của Kha Nhất Minh mới dần dần có thể chuyển biến, cuối cùng biến thành Gay.

“Văn Uyên, tuy rằng nguyên lai vẫn là không tin được, nhưng sau tận mắt nhìn thấy, tôi mới biết được cậu thực sự đã yêu y.” Trình Dịch Hạo đặt mông ngồi xuống ghế sofa.

“Tôi lúc trước cũng nghĩ đến chuyện này sẽ không phát sinh trên người mình.” Từ Văn Uyên theo đó ngồi xuống, “Hiện tại mới biết được việc này không có tuyệt đối.”

“Khi cậu nhìn y cậu có phát hiện ánh mắt mình ra sao không?” Trình Dịch Hạo cười cười chỉ vào hắn.

“Cái gì?”

“Là loại thâm tình ngay cả tôi cũng không ngờ đến.”

Từ Văn Uyên thản nhiên cười, vui vẻ nhận những lời này của Trình Dịch Hạo.

Nhìn thấy hắn như vậy, Trình Dịch Hạo hiểu được hắn sau này thật sự không thể tiếp tục lôi kéo Từ Văn Uyên ra ngoài ăn chơi trác táng rồi, chúc phúc hắn đồng thời cũng có một tia cô đơn, bởi vì từ nay về sau, liền thực sự chỉ còn lại một mình hắn không tìm được chân ái a. Bất quá, tự do tự tại cũng không có gì không tốt, hắn không nhất định thích hợp bị trói buộc ở đâu đâu.

Lúc ăn cơm, Trình Dịch Hạo bỏ qua Từ Văn Uyên luôn luôn hướng hắn quét tới ánh mắt xem thường, không ngừng nói với Kha Nhất Minh mấy chuyện trước kia của bọn họ.

“Ha ha, cậu có biết trước kia ở trường, Văn Uyên bị mọi người gọi là gì không? Gọi là sát thủ nữ nhân đó! Nữ nhân thấy hắn phải nói là điên cuồng, trước tấn công sau bỏ nhào muốn được làm bạn gái hắn. Ha ha, nam sinh trong trường đều hận hắn muốn chết, đều có ý nguyện rửa hắn sớm một chút liệt dương. Nhưng là bọn họ toàn bộ đều không nghĩ tới, Từ Văn Uyên không thích nữ nhân mà yêu thích nam nhân.”

“Cậu có biết ở trong trường khi mọi người biết tính hướng của hấn thì phản ứng sao không? Ha ha, lại càng buồn cười hơn, thế nhưng có thể ngay cả nam nhân đều xông tới, các nữ nhân thì thề nhất định sẽ làm hấn chuyển biến tính hướng thích nữ nhân. Từ Văn Uyên này, thật không biết trên người hấn có phải là tỏa ra cái gì hay không, như thế nào mọi người vừa thấy hấn hai mắt liền tỏa sáng rồi.”

“Sau này mở công ty, cũng không biết dùng thủ đoạn gì phát triển như điều gặp gió, làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa. Cậu cũng biết, người thành danh chuyện phiền toái liền gặp một đống, sau này sự nghiệp thành công, một đại đội nghĩ cùng hấn kết giao quan hệ, muốn đem con gái gả cho hấn đó. Hấn bị loại chuyện này làm cho phiền não, một hôm, tại một yến hội lớn kéo qua nam nhân bên cạnh ngay trước mặt toàn bộ phóng viên cùng tân khách cứ như vậy vừa hôn vừa đùa giỡn, tôi thật sự cười muốn chết, lúc ấy mọi người ở đó tất cả đều trợn mắt há hốc mồm, nửa ngày cũng không có một người nói chuyện. Mà nam nhân bị hấn hôn lại có thể vẻ mặt hưởng thụ hơn nữa còn chân nhuyễn mà ôm lấy hấn! Ha ha!”

“Bạn giường tên gia hỏa này cũng chưa từng gián đoạn qua, lâu nhất cũng chỉ duy trì được ba tháng mà thôi. Người cùng hấn một chỗ đều nói hấn lúc chơi đùa thì rất nghiêm túc, sau khi chia tay liền tuyệt đối vô tình, căn bản sẽ không cùng bọn họ có bất kỳ liên hệ nào, thậm chí lúc gặp lại cũng hoàn toàn không nhớ rõ diện mạo đối phương. Tôi cũng nghĩ a, loại tảng đá tính cách gần như gần đở như gia hỏa này sẽ không có khả năng thay đổi, làm sao có người có thể làm lung lay tâm của một tảng đá chứ. Nhưng là, Nhất Minh, thế nhưng hấn lại yêu cậu, còn yêu đến chân thành như vậy, còn nói với tôi sau này trừ cậu ra sẽ không chạm vào bất kì ai khác... Cậu có biết tôi nghe hấn nói như vậy phản ứng sao không? Tôi căn bản là không tin được a, còn tưởng rằng hấn là nói giỡn thôi, cho đến tận hôm nay nhìn thấy cậu.”

Trình Dịch Hạo chậm rãi dừng tiếng cười, nhìn Kha Nhất Minh, nghiêm túc nói: “Tên phiêu gia hỏa (tên vô lại) này sau này liền giao cho cậu quản giáo, không cần tiếp tục để cho hấn đi ra ngoài thương thiên hại lí a.”

Kha Nhất Minh không nói gì, chỉ thản nhiên cười.

Tuy rằng cái gì cũng không nói, nhưng cái gì cũng đều rõ, quả nhiên như hấn từ đầu đã nghĩ, cho dù bọn họ vừa gặp liền cãi nhau nhưng đều quan tâm lẫn nhau, bọn họ chính là bằng hữu chân chính.

“Cậu đó, hảo hảo quản chính mình đi, còn ở đó nói xấu tôi, cậu đừng quên bản thân cũng là một tên đại tình thánh đấy.” Từ Văn Uyên đã sớm bắt mẫn khê hừ, chua ngoa châm biếm hấn.

Trình Dịch Hạo đương nhiên lập tức liền mắng lại, kế tiếp, bọn họ lại bắt đầu âm ỉ không ngừng. Kha Nhất Minh ở một bên cười, không có ý can ngăn gì, chỉ lẳng lặng nghe bọn họ nói, cảm thụ căn phòng luôn yên tĩnh tạm thời xuất hiện nao nức.

Từ Văn Uyên sau khi tắm rửa xong đi ra, thấy Kha Nhất Minh ngồi ở ban công đang nắm điện thoại của mình ngắm người.

Từ Văn Uyên dùng khăn lau khô mái tóc ẩm ướt rồi tiến tới đặt đầu lên bả vai y, ngồi ở phía sau Kha Nhất Minh đem y ôm lấy, sau đó ghé vào lỗ tai y thổi hơi.

“Đã trễ thế này, gọi điện cho ai đấy?”

Trình Dịch Hạo một mực ở lại chỗ bọn họ đến tận mười giờ tối mới bị Từ Văn Uyên nghiêm mặt đuổi đi, rốt cuộc cũng cho bọn họ thời gian riêng tư cũng yên tĩnh.

Kha Nhất Minh nghiêng mặt qua nhìn hấn, thấy mái tóc ướt của hấn vẫn đang không ngừng nhỏ nước, nhúu mi cầm qua khăn mặt giúp hấn lau tóc.

“Không gọi ai cả, chỉ gửi cho Thiệu Hoa tin nhắn.”

“Cái gì?” Từ Văn Uyên ánh mắt chột lóe.

Biết hấn là không thoải mái, Kha Nhất Minh hướng hấn giải thích: “Em chỉ là nói cho cậu ấy biết, hiện tại thật sự rất tốt, để cậu ấy không cần lo lắng.”

Vừa nghe xong, Từ Văn Uyên mới thấy yên lòng.

Hấn hỏi: “Cậu ta gửi em tin hồi âm chưa?”

“Vẫn chưa.” Kha Nhất Minh nhẹ nhàng lắc đầu. Đúng lúc này, điện thoại y vừa đặt một bên bỗng vang lên, y buông khăn mặt trong tay rồi vội nhìn, không lâu sau, y lộ ra một nụ cười mỉm nhàn nhạt.

Từ Văn Uyên liền sáp lại nhìn, chỉ thấy trên màn hình điện thoại chỉ hiện một hàng chữ ngắn:

“Nhất Minh, chúc anh hạnh phúc.”

“Như vậy, đã tốt hơn chưa?” Từ Văn Uyên lấy điện thoại trong tay y để ở một bên, sau đó đem y áp lên trên ghế.

“Sao?”

“Em có thể yên tâm rồi đi?”

Kha Nhất Minh sửng sốt, sau khẽ cười: “Ừ.”

Lúc này, sẽ không còn có bất cứ chút do dự nào, y muốn hướng tới con đường hạnh phúc của mình, không còn mê hoặc cùng bất an.

Ánh mắt Từ Văn Uyên trở nên càng ôn nhu, hần nhẹ nhàng hôn lên môi y, dần dần làm nụ hôn sâu sắc hơn, khiến bọn họ cùng đắm chìm trong sự dịu dàng động lòng người.

Ánh trăng lẳng lặng lơ lửng giữa không trung, ánh sáng nhu hòa chiếu khắp nơi.

Đêm, vẫn còn rất dài, đêm nay xem ra, lại là một đêm không ngủ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-nhan-hoa-vien>